

ภาคที่ยี่สิบสาม

ฝ่ามืออุ่นร้อนของหนานกงหลิววันเกาะกุมฝ่ามือของซูลั่ว เขาหลุบตามองนาง นัยน์ตาคู่หนึ่งดงามและลึกล้ำ ยิ่งนัก น้ำเสียงที่เอ่ยถามนางอ่อนโยนนุ่มนวล “กลัวหรือไม่”

ซูลั่วคลี่ยิ้มออกมาทางดวงตา แววตาของนางจ๋าววาระจ่างใส หญิงสาวพลิกมือกุมฝ่ามือชายหนุ่มแทน “มีทำนองอยู่ด้วย นรกขุมสิบแปดก็คือสรวงสวรรค์”

สองร้อยเจ็ดสิบหก

เรือไร่นาม ยามราตรีกาล

หนานกงหลิววีนกับซูลัวเอนกายนอนบนตั่งนุ่มกลางดาดฟ้าเรือ สายตาทอดมองดวงดาวพร่างพราวเหนือ
ศีรษะ

“งดงามเหลือเกิน”

ซูลัวใช้สองแขนหนุนศีรษะ สายตาไม่ละจากท้องฟ้า ดมดื่กับบรรยากาศในยามนี้อย่างยากที่จะถอนตัว

การได้นอนมองดวงดาวบนผืนฟ้ากว้างสุดลูกหูลูกตาไปกับคนรัก ไม่ต้องเอื้อนเอ่ยวาจาใด ไม่ต้องทำสิ่งใด เพียง
เท่านั้นก็หวานซึ่งชวนฝันที่สุดแล้ว

ในตอนนี้อง นัยน์ตาซูลัวก็ทอประกาย นางซิ้มไปยังฟากฟ้าที่อยู่ไม่ไกล ปากก็ถามหนานกงหลิววีน “ท่านดู
นั่น มันคืออะไรกัน”

ความประหลาดใจเผยขึ้นในดวงตาของหนานกงหลิววีน “อาชามังกรแปดปีก คิดไม่ถึงเลยว่าอาชามังกรแปด
ปีกจะอยู่บริเวณนี้ ถ้าเช่นนั้นก็ต้องมีอาชามังกรขาว”

“เพราะอะไร” ซูลัวถาม

“อาชามังกรแปดปีกเป็นสัตว์พิทักษ์ของอาชามังกรขาว พูดง่ายๆ ก็คือทำหน้าที่เหมือนองครักษ์” หนานกง
หลิววีนอธิบายให้ซูลัวฟังด้วยความใจเย็น “อาชามังกรแปดปีกสามารถเหาะเหินเหนืมหาสมุทรได้ หากได้ครอบครอง
มันสักตัว จะเหียบย่างไปที่ใดก็ราบรื่นนัก ชูชานอยากได้มันมาตลอด”

“แล้วอาชามังกรขาวเล่า?” ซูลัวถาม

“อาชามังกรขาว...” หนานกงหลิววีนเอ่ย “อาชามังกรขาวมีสองปีก มันเหาะเหินกลางอากาศได้ ที่สำคัญที่สุดก็
คือ มันมีสัญชาตญาณในการจำแนกทิศทาง แม้จะอยู่ท่ามกลางมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ก็ไม่เคยหลงทิศทาง หากคนบน
เกาะไร่นามพบอาชามังกรขาว พวกเขาพร้อมพร้อมจะไล่ล่าจับตัวมันไม่ว่าจะต้องแลกมาด้วยสิ่งใดก็ตาม”

“เพราะอะไร” ซูลัวถาม

“ที่เกาะไร่นามยังเป็นสถานที่ลึกลับมาจนบัดนี้ได้ ก็เพราะก่อนเดินทางถึงเกาะไร่นามจะต้องผ่านเขตพายุมรสุม
แห่งหนึ่งเสียก่อน และก็มีเพียงอาชามังกรขาวเท่านั้นที่กำหนดทิศทางภายใต้พายุมรสุมได้อย่างแม่นยำ”

“ถ้าเช่นนั้นยังจะรออะไรอีก รีบตามไปเร็วเข้า!”

ซูลัวคว้ามือหนานกงหลิววีน จากนั้นทั้งคู่ก็กระโจนลงสู่ทะเลอันกว้างใหญ่

หนานกงหลิววีนเป็นผู้มีฤทธิ์ขั้นเซียน เขาสามารถเหียบย่างบนผิวน้ำหรือก้าวเดินในทะเลได้ ส่วนซูลัวก็ท่อง
ทะเลได้เพราะผลานตรีศูลเจ้าสมุทรเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายแล้ว

ซูลัวกับหนานกงหลิววีนมุ่งไปเบื้องหน้าด้วยความเร็วประหนึ่งสายฟ้า

อาชามังกรแปดปีกตระหนกได้ถึงอันตรายที่ใกล้เข้ามา มันหันหน้ากลับมา พอเห็นมนุษย์สองคนที่ตรงปรีไต้
หลังกมาอย่างรวดเร็ว มันก็เร่งฝีเท้ากลับคืนสู่ถิ่นพำนักอย่างว่องไว

“เมื่อไรพวกเราจะถึงตามมันทัน” ซูลัวมองท่าทางตื่นตระหนกของอาชามังกรแปดปีกแล้วก็นิ่งขื่นไม่น้อย

หนานกงหลิววีนเหลือบมองซูลัว “วางใจเถิด อาชามังกรแปดปีกจะพาพวกเราไปพบอาชามังกรขาวเอง”

ทว่าในตอนนี้อง จู่ๆ หนานกงหลิววีนก็ขมวดคิ้วมุ่น

“เป็นอะไรไป” ซูลัวตระหนกได้โดยสัญชาตญาณว่าต้องมีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น

“สภาพอากาศแปรเปลี่ยน” หนานกงหลิววีนเงยหน้ามองท้องฟ้ากว้าง

ท้องฟ้าโล่งโปร่งที่เดิมเต็มไปด้วยหมู่ดาวสุกสกาวทอประกาย บัดนี้ถูกปกคลุมด้วยเมฆหมอกพยับ อณูอากาศ

ด้ามืดเคลื่อนตัวมาจากสี่ทางแปดทิศ ประหนึ่งก่อตัวขึ้นเป็นตาข่ายฟ้าสีนิล

“เมฆดำปกคลุมท้องฟ้า ซ้ำยังดูเหมือนจะก่อตัวหนาขึ้นทุกที” เรียวคิ้วนามองของซูลัวย่นเข้าหากัน หญิงสาวเอ่ยถามหนานกงหลิววุ้น “สภาพอากาศเปลี่ยนแปลงไปเช่นนี้ อันตรายหรือไม่”

หนานกงหลิววุ้นพยักหน้าเล็กน้อยขณะมองซูลัวด้วยแวตาทรงจ้อง “อันตรายสำหรับคนทั่วไป”

สำหรับทั้งคู่ก็ไม่ต่างจากพายุฝนเท่าใดนัก

“แต่เห็นจะส่งผลกระทบต่ออาชามังกรแปดปีกกระมัง ท่านดูเถิด มันสยายปีกกว้างขึ้นแล้ว ซ้ำยังเร่งความเร็วขึ้นเป็นเท่าตัว” ซูลัวชี้ไปยังอาชามังกรแปดปีกที่กระพือปีกบินอย่างร้อนรน

หนานกงหลิววุ้นพยักหน้า

เวลานี้สภาพอากาศแปรเปลี่ยน เห็นทีว่าต้องเร่งความเร็วขึ้นเช่นกัน

หนานกงหลิววุ้นมองซูลัว “ให้อุ้มหรือไม่”

ซูลัวมองค้อนชายหนุ่ม “แค่แบกขึ้นหลังก็พอ”

จากนั้นหญิงสาวก็กระโจนเกาะหลังหนานกงหลิววุ้นอย่างไม่รีรอ

“มือ”

แขนเรียวประหนึ่งแทงหยกของซูลัวโอบรอบลำคอขาเกลี้ยงเกลาของหนานกงหลิววุ้นไว้

พริบตาถัดมาซูลัวก็รู้สึกหน้ามืดวิงเวียนเล็กน้อย

หนานกงหลิววุ้นแบกซูลัวไว้บนหลังพร้อมทะยานกายไปข้างหน้าอยู่นั้น ซูลัวเพิ่งตระหนักได้ว่าความเร็วของหนานกงหลิววุ้นนั้นเหนือชั้นกว่านางมากโข เทียบกับผู้มียุทธ์เซียนชั้นกลางแล้ว วิชา เคลื่อนไหวไร้เงา ของนางก็ดูจะอ่อนด้อยกว่ามากเลยทีเดียว

ซูลัวพลันรู้สึกร้อนรนขึ้นมา ซ้ำยังรู้สึกวิงเวียนอย่างหนัก แต่นางไม่อนุญาตให้ตนเองเข้าสู่วังค์หลับไหล เพราะแค่ชั่วเวลาสั้นๆ ที่อิงซบอยู่บนหลังหนานกงหลิววุ้น นางก็พลันบังเกิดวังค์ตระหนักรู้บางสิ่ง!

พี่ว่ะ

หนานกงหลิววุ้นเร่งความเร็วรุดไล่อาชามังกรแปดปีก

อาชามังกรแปดปีกหันหน้ากลับมา พอเห็นว่าผู้มียุทธ์น่าเกรงกวดไล่หลังมา มันก็ส่งเสียงด้วยความร้อนใจ จากนั้นก็ทะยานกายขึ้นเหนือท้องฟ้า

หนานกงหลิววุ้นสะบัดมือเบาๆ ปลายทะเลตั่วหนึ่งก็กระโจนขึ้นสู่ผิวน้ำ ชายหนุ่มกำมือแล้วเหวี่ยงกำปั้นออกไป ปลายตัวนั้นก็ลอยละลิวไปยังทิศทางเดียวกัน

พลัก!

เจ้าปลาตัวเื่องที่ไม่รู้โอ้ไหนเอ้ไหนกระแทกเข้าที่หัวด้านหลังของอาชามังกรแปดปีก แรงปะทะทำให้มันมีนงอย่างหนัก ทว่ายังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน อาชามังกรแปดปีกคงจะบินไปทางอื่นเพื่อล่อศัตรูของมันมิให้เข้าใกล้อาชามังกรขาว ทว่าเวลานี้อาชามังกรแปดปีกอยู่ในภาวะร้อนรนระคนสับสนมีนง มันจึงทำได้เพียงเร่งกระพือปีกกลับถัน ฟ่านักให้เร็วที่สุดตามสัญชาตญาณการเอาชีวิตรอด

หลังโฉบบินข้ามน้ำข้ามทะเลมาระยะหนึ่ง ข้ามผ่านเกาะกลางทะเลเกาะแล้วเกาะเล่า ในที่สุดอาชามังกรแปดปีกก็มุ่งหน้ามาถึงเกาะที่เต็มไปด้วยพืชพรรณเขียวชอุ่มอุดมสมบูรณ์ เห็นได้ชัดว่าเป็นเกาะที่มีสิ่งมีชีวิตฟ่านักอาศัย มีใช้เกาะร้างเปล่าเปลี่ยว

อาชามังกรแปดปีกเงยหน้ากู่ร้องเสียงดังกังวาน จากนั้นก็ลดตัวลงสู่ผืนดินบนเกาะด้านล่าง

ครานี้หนานกงหลิววุ้นมิได้รู้ไล่ตามไป เขาสัมผัสได้ว่าซูลัวที่ซึ่หลังตนเองกำลังจมอยู่ในวังค์ตระหนักรู้ หากต้องประมือกับอาชามังกรแปดปีกหรืออาชามังกรขาวในเวลานี้ ก็อาจรบกวนสมาธิของหญิงสาวได้ ถ้าถูกขัดขวางรบกวนกลางคัน ไม่รู้ว่าพลังขับเคลื่อนเช่นนี้จะบังเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อใด

พอคิดเช่นนี้ หนานกงหลิววินจึงชะลอความเร็วลง จากนั้นก็ลดตัวเหนือผิวน้ำทะเล ก่อนก้าว่างเหินมาบนผิวน้ำแทน

ในเวลาเดียวกันนี้ อาซามังกรสองปีกสีขาวตลอดทั้งร่างกำลังเฝ้ามองเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นจากยอดเขาที่สูงที่สุดในเกาะ สีหน้าของมันในยามนี้ดูไม่น่ามองอย่างยิ่ง เพราะมันเห็นว่าอาซามังกรแปดปีกหวนกลับมาในสภาพสะบักสะบอม มีมนุษย์ตัวจ้อยสองรายไล่ตามมาด้านหลัง ดูจากอาการของอาซามังกรแปดปีกแล้ว เกรงว่าต้องพักฟื้นไม่ต่ำกว่าสามเดือนจึงจะกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

อาซามังกรขาวคือราชันแห่งน่านฟ้าในดินแดนแถบนี้ หากมีคนเล่นงานผู้พิทักษ์ของมัน ก็ไม่ต่างอันใดจากเหยียบย่ำอาณาจักรศักดิ์ศรีของมันเช่นกัน เช่นนี้แล้วมีหรือที่มันจะยอมปล่อยวางโดยง่าย?

หลังจากอาซามังกรขาวผู้โยโสคว้าคออาซามังกรแปดปีกไปซ่อนในรังพำนักแล้ว มันก็เฝะยานออกมาเพื่อแก้แค้นทันที

ภาพที่อาซามังกรขาวมองเห็นในเวลานี้ก็คือ มนุษย์สองรายที่ปักหลักอยู่ท่ามกลางคลื่นในทะเล

“ในเมื่อเจ้าไม่คิดหนี ถ้าเช่นนั้นก็ตั้งตารอการแก้แค้นอย่างสาสมแล้วกัน!” อาซามังกรขาวหัวเราะเยือกด้วยความผยอง พริบตาถัดมามันก็เร่งความเร็วโฉบขึ้นสู่ท้องฟ้า ก่อนถูร็องแล้วพ่นลมหายใจระลอกหนึ่งออกจากปาก

ธาตุน้ำแข็ง! ลูกธนูน้ำแข็งมากมายพุ่งตรงมายังซูลัว!

เดิมหนานกงหลิววินหันหลังให้อาซามังกรขาว ทว่าในตอนนี้อง เขาก็หมุนตัวกลับมาอย่างกะทันหัน ก่อนจะเผชิญหน้ากับอาซามังกรขาว

อาซามังกรขาวมองหนานกงหลิววิน ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใดความหวาดกลัวอันดำมืดก็ผุดขึ้นในส่วนลึกของใจ สายตาคู่ นั้นเป็นอย่างไรนะหรือ... ลึกลับ ยากจะคาดเดา และมองไม่เห็นกันขี้

ขณะที่อาซามังกรขาวอึ้งงัน หนานกงหลิววินก็ก่อผนึกดัดขนนี้ไม่ซับซ้อนขึ้นมา

“อ้าก!”

อาซามังกรขาวเงยหน้ามองฝ่ามือจำแลงที่ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้ามืดมัว มันคิดจะกระพือปีกบิน ทว่าฝ่ามือนั้นเต็มไปด้วยพลังลึกลับหนักหน่วงที่กดทับลงในอณูอากาศ ไม่ว่าจะพยายามตีปีกเช่นไร ก็ไม่อาจเห็นตัวให้สูงขึ้นได้

มันเพิ่งตระหนักได้ว่ายามเผชิญหน้ากับเจ้ามนุษย์รูปงามผู้นี้ มันไม่มีเรียวกำลังจะต่อต้านเลยแม้เพียงนิด หรือว่ามันจะต้องตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ? พอนึกถึงคำสั่งสอนของบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่น อาซามังกรขาวก็แค้นเสียงหยัน “ข้าไม่มีวันยอมเป็นสัตว์วิเศษของมนุษย์ ไม่มีทาง!”

เพราะเหตุนี้เอง อาซามังกรขาวจึงหมุนตัวแล้วเตรียมผละหนี

อันที่จริงหนานกงหลิววินมีรอยแปดพันเก้าวิถีที่จะตามจับตัวอาซามังกรขาวได้ง่ายๆ แต่เขาไม่ได้ทำเช่นนั้น ทว่ากลับบีบให้อาซามังกรขาวโฉบหนีไม่ได้ และทำได้เพียงกระเสือกกระสนหนีตายบนผิวน้ำ

หนานกงหลิววินรุกไล่ตามมันไปอย่างเหินหนาบ

อาซามังกรขาวกระพือปีกพืดพืดด้วยความร้อนใจ สีเท้าตะกุกไปข้างหน้าไม่หยุด หนานกงหลิววินไล่หลังมาด้วยท่าที่ไม่รีบร้อน ฝ่ายหนึ่งหนีฝ่ายหนึ่งตามอย่างไม่ลดละไปรอบๆ เกาะ

แรกเริ่มอาซามังกรขาวทะยานตัวหนีด้วยความเร็วสุดชีวิต ทว่าหลังจากวิ่งวนรอบเกาะกลางทะเลรอบแล้วรอบเล่า

ลึบรอบ...

ร็อยรอบ...

พันรอบ...

หมื่นรอบ... มันก็เริ่มจะเสียดสี

อาซามังกรขาววิ่งไปพลงเหลี่ยมหลังไปพลง และทุกครั้งที่พบว่าเจ้ามนุษย์ผู้นี้ก้าวเท้าตามหลังมันอยู่ตลอด

ราวกับไม่รู้จักเหน็ดไม่รู้จักเหนื่อย

มันวิ่งเร็ว อีกฝ่ายก็วิ่งเร็ว

มันวิ่งช้า อีกฝ่ายก็วิ่งช้า

มันหยุด อีกฝ่ายก็คว้าปลาตัวหนึ่งมาเหยียงใส่มัน

อาชามังกรขาวถูกขว้างปลาใส่ครั้งแรกแล้วครั้งเล่าจนวิ่งเวียนไปหมด แทบคลั่งจนจะเสียดสติ มันทำได้เพียงวิ่งไปข้างหน้า ประเดี๋ยวก็แหงนหน้ามองฟ้า ประเดี๋ยวก็ก้องคำราม น้ำตาไหลพรากอาบใบหน้า ในใจครุ่นคิดว่า... ‘อยู่ดีไม่ว่าดี ทำไม่ถึงต้องย่ำยู่เจ้ามนุษย์นำกลั้วผู้นี้ด้วย มาเวลานี้อยากจะหนีก็หนีไม่รอดเสียแล้ว’

สงครามวิ่งไล่จับนี้เมื่อไรจะสิ้นสุด!

อาชามังกรขาวหาไม่ว่าวังวนนี้จะยุติลงก็ต่อเมื่อซูลั้วตื่นจากภวังค์แล้วเท่านั้น หากซูลั้วยังจมอยู่ในภวังค์หลับใหล มันก็จะถูกหนานกงหลิวอวี่นไล่ล่าอย่างไม่รู้หนายไปเรื่อยๆ

กระทั่งอาชามังกรขาวหอบหายใจหนักหน่วงเพราะความเหนื่อย ในที่สุดซูลั้วก็ลืมตาขึ้นมาอีกครั้ง

นางมองคลื่นน้ำราบเรียบ นัยน์ตาทอประกายกระจ่างใส “เอ? คลื่นน้ำทะเลพวกนี้ดูเหมือนกันอันเมฆไม่มีผิดช่างงดงามเหลือเกิน”

“ตื่นแล้ว?” เสียงของหนานกงหลิวอวี่นดังขึ้นมา

“อ้อ!” สองมือของซูลั้วโอบกอดรอบคอหนานกงหลิวอวี่น ลมหายใจเป่ารดใบหูอีกฝ่าย “เมื่อครู่ตอนที่เข้าภวังค์เคล็ดวิชามากมายผุดขึ้นในหัวความคิด” ยามนี้หญิงสาวหมายมั่นจะเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ไปยังขั้นเซียนให้ได้

“ปล่อยข้างที ข้าจะทดลองเคล็ดวิชาใหม่ อยากดูว่าผลจะเป็นเช่นไร” เคล็ดวิชาที่ซูลั้วต้องการฝึกฝนในเวลานี้คือ... วิชา *เท้าทะยานคลื่น*

ซูลั้วทรงตัวอยู่บนผิวน้ำอันราบเรียบ ทบทวนภาพเคล็ดวิชา *เท้าทะยานคลื่น* ที่เห็นในภวังค์

เพิ่งขยับเท้าไปได้เพียงสองก้าว ซูลั้วก็ล้มลงบนผิวน้ำ หนานกงหลิวอวี่นกำมือแน่น แต่สุดท้ายก็ยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ได้ก้าวเข้าไปประคองซูลั้วให้ลุกขึ้นมา

ซูลั้วลุกขึ้น ครั้งนี้ก้าวย่างได้สามก้าวก็ล้มลงปะทะกับผิวน้ำทะเลอีกครั้ง

ครั้งที่สาม...

ครั้งที่สี่...

...

นางล้มลุกคลุกคลานครั้งแล้วครั้งเล่า!

สีหน้าของซูลั้วจริงจังอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน แววตาดูนั้นเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ยิ่งนัก

ไม่นานคลื่นก็ซัดโหมสูงกว่าสิบเมตร แทบจะพัดพวกเขาทั้งคู่ให้จมลงไปใต้สายน้ำ แต่เพราะมีหนานกงหลิวอวี่นคอยปกป้อง พื้นที่หนึ่งพันตารางลี้จึงกลายมิติปิดตายขนาดเล็กที่สงบเรียบและไร้คลื่นลมพายุ

ซูลั้วในตอนนี้อย่างก้าวได้ถึงสิบก้าวแล้ว

หนานกงหลิวอวี่นขมวดคิ้วมุ่น “พักสักครู่ดีหรือไม่”

ซูลั้วไม่เอ่ยคำใด เพียงแค้โบกมือแล้วฝึกฝนต่อไป

...

ผ่านไปอีกราวหนึ่งชั่วโมง

“จะไม่พักจริงๆ หรือ” เรียวกิ้วของหนานกงหลิวอวี่นยิ่งขมวดแน่นขึ้น

“ไม่”

“ฝึกฝนพลังยุทธ์ได้ แต่จะไม่สนใจร่างกายของตนเองไม่ได้” หนานกงหลิวอวี่นย่นหัวคิ้วยามกล่าว

“แต่ข้าล้มล้มได้ถึงพลังขับเคลื่อนในตอนนี หากผ่านช่วงนี้ไปก็ไม่ว่าว่าจะเกิดขึ้นอีกครั้งเมื่อใด” ซูลั้วยังคงมุ่งมั่น

ฝึกฝนต่อ แม้ว่าสีหน้าจะฉายแววเหนียวล้าซัดแจ้ง ทว่าแววตาของนางกลับเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ไม่แปรเปลี่ยน

หนานกงหลิววินรู้มานานแล้วว่า ลั้วลั้วของเขามีอุปนิสัยดื้อรั้นดิ่งตันเพียงใด เรื่องที่นางปักใจแล้ว ต่อให้มีวัลิบตัวก็รั้งนางไม่อยู่ แม้จะปวดใจ แต่เขาก็ภาคภูมิใจในตัวนางนัก...

เนื่องจากการหายตัวไปอย่างกะทันหันของหนานกงหลิววินกับซูลั้ว เรือ 'ไร้นาม' ในเวลานี้จึงตกอยู่ในภาวะปั่นป่วนโกลาหล

ทุกคนตระหนกได้ในที่สุดว่าพายุกำลังจะมาเยือน ท้องฟ้ามืดครึ้มมัวหม่น มองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า ดวงดาวบนฟากฟ้าอับแสงมืดมน

“ลมมรสุมก่อตัวขึ้นแล้วกระมัง!” ป้าเถาที่ใช้ชีวิตกลางท้องทะเลมานานกระจ่างในสถานการณ์ยามนี้เป็นอย่างดี ผู้ต่ำจ้อเป็นนายเรือประจำเรือ 'ไร้นาม' เขาผู้ซึ่งมีประสบการณ์ช่ำชองกลางท้องทะเลมาหลายปีเห็นเช่นนั้นก็กล่าวทันที “ແ່แล้ว อากาศเปลี่ยนแปลง พายุกำลังจะมา”

สีหน้าของป้าเถาขริมลง “ครั้งนี้รุนแรงหรือไม่”

ผู้ต่ำจ้อพยักหน้ารัวๆ “โดยทั่วไปพายุในทะเลตงไห่ก่อตัวขึ้นเร็วเท่าไร ก็มีพลังทำลายล้างรุนแรงเท่านั้น เวลานี้สภาพอากาศผันผวนชนิดเห็นชัดด้วยตา เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า?”

ผู้ต่ำจ้อเอ่ยเร็วเร็ว “ไม่ได้การ ต้องรีบแจ้งแม่นางลั้วให้เตรียมพร้อมรับมือกับพายุ” จากนั้นก็หมุนตัวกลับแล้วรีบปรีไปที่ห้องพักใต้ท้องเรือ ทว่าซูลั้วไม่ได้อยู่ในห้องพัก หนานกงหลิววินก็เช่นกัน เหล่าลูกเรือแยกย้ายกันค้นหาตัวเรือ 'ไร้นาม' ทว่าก็ยังไม่พบแม้แต่เงาของคนทั้งคู่

“คนเล่า? แม่นางลั้วกับคุณชายท่านนั้นไปอยู่ที่ใดกัน” ผู้ต่ำจ้อเริ่มว่าวุ่นใจ

คลื่นพายุกลางมหาสมุทรแบ่งได้เป็นห้าระดับ... สีแดง สีส้ม สีเหลือง สีเขียว และสีคราม เป็นสัญญาณบอกถึงระดับความรุนแรง

ในตอนต้นผู้ต่ำจ้อคิดว่าพายุครานี้อยู่ในระดับสีเหลือง แม้ว่าจะอันตราย แต่ถึงกระนั้นเรือ 'ไร้นาม' ก็น่าจะทานกำลังไว้ได้ ทว่าเมื่อเวลาล่วงเลยไป คลื่นลมที่ซัดโหมก็ไต่ระดับสูงขึ้น ผู้ต่ำจ้ออดหุดหู่ไม่ได้เมื่อพบว่าคลื่นพายุในครานี้มีได้อยู่ในระดับสีเหลืองอีกต่อไป เกรงว่าน่าจะรุนแรงถึงระดับสีเขียวแล้ว

เนื่องจากหาตัวซูลั้วกับหนานกงหลิววินไม่พบ สุดท้ายผู้ต่ำจ้อจึงจำต้องไปขอความช่วยเหลือจากฉู่หรงจิ้นและหลินร้าววีแทน

“ระดับสีเขียว?” คิ้วรูปตาบของฉู่หรงจิ้นเลิกสูงขึ้น

ผู้ต่ำจ้อรีบพยักหน้า “ขอรับ คาดคะเนจากประสบการณ์ที่ผ่านมาของผู้่น้อย เกรงว่าคงจะเป็นระดับสีเขียวแน่! เรือ 'ไร้นาม' ลำนี้ของเราพอจะรับมือกับพายุระดับสีเขียวไหวอยู่ขอรับ”

“พอจะ?” ฉู่หรงจิ้นขมวดคิ้วมุ่น “มิใช่ว่าเรือ 'ไร้นาม' แข็งแกร่งไร้เทียมทานหรือไร”

ผู้ต่ำจ้อยิ้มเผื่อน “คุณชายฉู่ พายุระดับสีเขียวก็เรียกว่าหนักหนาสาหัสมากแล้วขอรับ เรือ 'ไร้นาม' เล่นฝ่าพายุระดับสีเขียวไปได้แน่ แต่สำหรับระดับสีคราม... ขอเพียงไม่ถูกดูดเข้าไปในคลื่นน้ำวน หรือปะทะกับหินโสโครกโดยทั่วไปก็ไม่นับอุปสรรคแต่อย่างใดขอรับ”

“เอ? แล้วแม่นางลั้วกับคุณชายหนานกงเล่า พวกเขาเห็นพวกเขาหรือไม่” ฉู่หรงจิ้นเงยหน้าแล้วทอดสายตามองไปรอบๆ ก่อนพบว่าท่ามกลางกลุ่มคนมากมายกลับไม่เห็นเงาของหนานกงหลิววินกับซูลั้วเลย

เอ่ยถึงตรงนี้ ผู้ต่ำจ้อก็ยิ้มเผื่อนอย่างจนใจ “ไม่ทราบเช่นกันขอรับ เมื่อคืนพวกเขาทั้งคู่ยังนั่งชมแสงจันทร์ขับบทกวีอยู่บนดาดฟ้าเรืออยู่เลย แต่ตอนนี้... ไม่รู้เหมือนกันว่าหายไปไหนแล้ว”

“ยังไม่กลับมาอีกหรือ” นัยน์ตาของฉู่หรงจิ้นและหลินร้าววีฉายแววจริงจัง

คนอื่นอาจไม่รู้ แต่พวกเขาทั้งสี่คนตระหนกดีว่า เจ้าเมืองไห่เฉิงไม่มีวันยอมรามือจากพวกเขาง่ายๆ เกรงว่า

คงจะต้องมีแผนการรับมือรออยู่แน่ๆ หรือว่าจะเป็นฝีมือของเจ้าเมืองไต้หวัน?

ฉูหรงจิ้นกับหลินร่ววี่สับสนตากัน

“ไม่ใช่” หลินร่ววี่กล่าว “ดูจากความระมัดระวังของกงเอ๋อร์แล้ว หากเจ้าเมืองไต้หวันติดตามรุกไล่มาจริง ไม่มีทางที่เขาจะไม่เตือนพวกเรา”

ฉูหรงจิ้นพยักหน้า

หลินร่ววี่เอ่ยอีก “วางใจเถิด ท้องทะเลกว้างใหญ่นี้อาจเป็นอันตรายสำหรับผู้อื่น แต่สำหรับกงเอ๋อร์... มีแต่จะทำให้คนอื่นต้องตกอยู่ในอันตรายมากกว่า”

ฉูหรงจิ้นคิดแล้วก็เห็นจริงตามนั้น ไม่ว่าจะป็นพลังยุทธ์ ความปราดเปรื่อง หรืออะไรก็ตาม แต่ไรมาหนานกง หลิววุ้นเป็นฝ่ายข่มเหงผู้อื่นเสมอ ไม่เคยมีใครกล้าแก่งรังแกเขาได้

ครีน!

ในตอนนี้อเองเสียงก็ดังสนั่น

ผู้ดำจ้อหัวใจกระตุก “แยแล้ว เสียงเรือปะทะกับหินโสโครก!”

ฉูหรงจิ้นเลิกคิ้ว “พวกเราไม่ได้ล่องเข้าเขตหินโสโครกมิใช่หรือ”

ผู้ดำจ้อยิ้มเผื่อน “เดิมไม่ได้อยู่ในเขตหินโสโครกขอรับ ทว่าคลื่นสูงลมแรงทำให้ทิศทางเดินเรือเปลี่ยน เรือถูกกระแสน้ำพัดเข้ามาในเขตหินโสโครกเสียแล้ว เรื่องนี้ลูกเรือก็จนปัญญาที่จะควบคุมเช่นกัน...”

ครีน...!

เสียงชนกระแทกดังขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า การปะทะในครั้งแรกยังไม่เท่าไร ทว่าระลอกที่สองหนักหน่วงขึ้นกว่าเดิมมาก แม้กระทั่งฉูหรงจิ้นและหลินร่ววี่ยังสัมผัสได้ถึงแรงสั่นไหวที่โคลงเคลง

สีหน้าของผู้ดำจ้อเคร่งขรึมจริงจังอย่างหนัก เขาเอ่ยกับฉูหรงจิ้นและหลินร่ววี่ “คุณชายทั้งสอง พวกเราออกไปดูสถานการณ์ด้านนอกกันเถิดขอรับ”

ฉูหรงจิ้นและหลินร่ววี่พยักหน้า

เมื่อขึ้นมามนดาดฟ้าเรือ พวกเขาได้เห็นหัวของปลิวว่อนกระจัดกระจาย ลูกเรือหลายคนทรงตัวไม่มั่น ส่วนหนึ่งร้องเซือก ส่วนหนึ่งทิ้งกายลงกับพื้น หากพินิจอย่างละเอียดก็จะได้ชัดว่า ใบหน้าของพวกเขาเขียวช้ำปูดบวมจากการกระแทก

ในตอนนี้อเอง...

ครีน...!

ครีน...!

เรือ ‘ไร้นาม’ ปะทะเข้ากับแนวหินโสโครกอีกสองครั้ง

บรรดาลูกเรือที่อยู่บนดาดฟ้าเรือ ณ เวลานี้ นอกจากฉูหรงจิ้นกับหลินร่ววี่แล้ว คนอื่นๆ ก็แทบจะทรงตัวยืนไม่อยู่ ร่างกายของแต่ละคนลอยละลิวไปกระแทกกับกราบเรือคนละทิศละทาง

จ้านหลาง หัวหน้ากองกำลังอารักขาเห็นหน้าผู้ดำจ้อ ก็ถามขึ้นเป็นประโยคแรก “ผู้ดำจ้อ แม่นางลั่วเล่า สถานการณ์หนักหนาถึงขั้นนี้แล้ว แม่นางลั่วไปอยู่ที่ใดกัน” ในการแข่งขันตกลาก่อนหน้า ชูลั่วซื่อใจลูกเรือทั้งหมดได้แล้ว พวกเขาจึงยกให้นางเป็นเสาหลัก เมื่อเกิดเหตุวิกฤตขึ้น ทุกคนเลยนึกถึงนางเป็นคนแรก ทว่าบัดนี้ชูลั่วกลับหายหน้าหายตาไป หรือนางจะเป็นพวก ‘ขยาตเกรงเมื่อภัยมา’... หลายคนอดคิดเช่นนั้นใจไม่ได้

ฉูหรงจิ้นปรายสายตาดูเยียบไปรอบๆ “นางกับหนานกงออกไปสำรวจทะเลล่งหน่า” แม้ฉูหรงจิ้นจะไม่รู้ว่าหนานกงหลิววุ้นกับชูลั่วหายไปที่ใด แต่เขาก็มั่นใจว่าคนทั้งคู่ต้องกำลังติดพันธุระสำคัญอย่างแน่นอน ไม่เช่นนั้นเกิดพายุโหมรุนแรงถึงขนาดนี้ พวกเขาไม่มีทางไม่ย้อนกลับมาแน่

หลินร่ววี่ก็สำหรับ “เวลานี้พวกเขาไม่อยู่ที่นี่ พวกเราสองคนจะเป็นผู้ควบคุมเรือ ‘ไร้นาม’ ไม่ว่าใคร ไม่ว่ามี

เรื่องใด ก่อนที่แม่นางลี้จะกลับมา ขอให้ทุกคนรายงานสถานการณ์ต่างๆ แก่พวกเราโดยตรง!”

ฉู่หรงจิ้นถามอู๋ต้าจี้ “ระดับสัญญาณเตือนจำแนกอย่างไรกัน”

อู๋ต้าจี้เอ่ย “ขึ้นอยู่กับความเร็วของลม ความสูงของคลื่น และพลังการทำลายล้างของคลื่น ทว่าแค่ประเมินจากความสูงของคลื่นก็พอจะคาดคะเนได้แล้ว เป็นต้นว่าคลื่นที่เราเผชิญหน้าอยู่ในเวลานี้ ขอเพียงน้ำไม่ท่วมเข้ามาในเรือ ‘ไร้นาม’ ที่มี ความสูงสามสิบเมตร ก็ประเมินได้ว่ายังอยู่ในระดับสี่เหลือง!”

ทว่าเพิ่งจะสิ้นเสียงอู๋ต้าจี้...

ครั้น!

คลื่นน้ำระลอกใหญ่ซัดเสาเข้าปะทะกราบเรือ เสาท่อมศิระชะของทุกคนที่อยู่บนดาดฟ้าเรือ ‘ไร้นาม’

เมื่อเห็นอู๋ต้าจี้ที่ตะลึงงันเป็นไก่ไม้แกะสลัก ฉู่หรงจิ้นและหลินร่ววี่ก็หัวเราะลั่นอย่างไม่เกรงใจ

สีหน้าของอู๋ต้าจี้พลันขมกว่าเดิม “พายุในวันนี้... ดูที่ว่ามันร้ายมากเสียแล้ว” เมื่อเห็นฉู่หรงจิ้นเผยสีหน้าฉงน อู๋ต้าจี้ก็ยกกลัดกลุ้มใจมากขึ้น “โดยทั่วไประดับสัญญาณจะเริ่มต้นจากสีแดงไปสีส้ม กระทั่งมาถึงสีเหลือง... แต่ที่เพิ่งเริ่มต้นก็ล่วงเข้าระดับสีเหลืองเสียแล้ว เห็นได้ชัดว่าพายุระลอกนี้อันตรายเพียงใด ข้าพวกเราจึงหลุดเข้ามาในเขตหินโสโครกแล้วด้วย”

ในตอนนี้อง คนผู้หนึ่งก็ก้าวออกมาจากใต้ท้องเรือ เขาคำรามลั่นใส่อู๋ต้าจี้ “เกิดอะไรขึ้น เกิดอะไรขึ้น!”

ทุกคนหันหน้ากลับมามอง ก่อนพบว่าเป็นคุณชายใหญ่สกุลเถาแห่งนี้เอง

“แม่นางลี้แล้ว! ได้ยินว่าแม่นางลี้ไม่อยู่? นางตายไปแล้วหรือไร” ข้างกายของคุณชายใหญ่สกุลเถาคือเถาเหวิน

จวิน

คิ้วของฉู่หรงจิ้นขมวดเข้าหากันแน่น

สีหน้าของอู๋ต้าจี้ไม่ใคร่น่ามองนัก “แม่นางลี้ไม่อยู่ขอรับ ดิฉันไม่ได้ช่วยคราว”

คุณชายใหญ่สกุลเถาเป็นประกายวาววับ “นางไม่อยู่? ดิฉันไม่ได้? หายตัวไปท่ามกลางพายุฝนเช่นนี้นะ หรือ แบบนี้ไม่เท่ากับรันทาที่ตายเองหรือไร ฮ่าๆ ในเมื่อนางไม่อยู่แล้ว ถ้าเช่นนั้นบัดนี้เรือ ‘ไร้นาม’ ก็กลับมาเป็นของข้าอีกครั้ง พวกเจ้าทุกคนจงฟังคำสั่งของข้า!”

“...” ทุกคน

“อู๋ต้าจี้ เจ้าไปเกณฑ์ลูกเรือทั้งหมดมาที่ดาดฟ้าเรือเดี๋ยวนี้ ข้าจะประกาศโอวาท!” เวลาที่คุณชายใหญ่สกุลเถาตื่นเต้นถึงโถงถึงซัดสุด

“...” ทุกคน

“อู๋ต้าจี้!” คุณชายใหญ่สกุลเถาเดือดดาลขึ้นมา

ครั้น!

ทว่าพริบตาถัดมา เรือ ‘ไร้นาม’ ก็ปะทะเข้าใส่แนวหินโสโครกอีกครั้ง มิใช่แค่ลูกเรือที่กระเด็นกระดอนไปคนละทาง แม้แต่คุณชายใหญ่สกุลเถาผู้นำเวทนา... ก็ยังลอยละลิวไปไกล

“คุณชายใหญ่!” อู๋ต้าจี้อุทานด้วยความตระหนก เขาตัวดีส่ายตามองไปทางฉู่หรงจิ้นตามสัญญาณ เมื่อครู่เขาอยู่ใกล้กันทั้งคู่มากที่สุด ด้วยเหตุนี้จึงเห็นเต็มสองตาว่าขณะที่ ‘ไร้นาม’ ปะทะกับหินโสโครก คุณชายฉู่ฉวยจิ้งหะนั้นคว้าคอเสื้อของคุณชายใหญ่แล้วเหวี่ยงให้ลอยละลิวออกไป...

พอเห็นว่าอู๋ต้าจี้มองมา ฉู่หรงจิ้นกลับไม่มีสีหน้าละอายใจเลยแม้แต่นิด เขาบัดมือไปมาพาลงเหย่ยด้วยความฉงนงงวย “เอ? ดูเหมือนว่าจะหายไปคนหนึ่ง”

อู๋ต้าจี้เพิ่งสำเหนียกในเวลานี้องว่า คุณชายทั้งสองที่ส่งปากสงบคำมาโดยตลอด... แท้จริงแล้วน่ากริ่งเกรงเพียงใด

คุณชายใหญ่ผู้นำเวทนา เดิมคิดจะฉวยโอกาสที่แม่นางลี้ไม่อยู่เรียกบาร์มีคืนให้ตนเองอีกครั้ง กลับกลายเป็น

ว่า... ลูกสหายของแม่นางล้วนเล่นงานเสียจนยับเยินไม่แพ้กัน

สายลมพัดโหม เกลี่ยวคลื่นสาดกระทบ! โชคดีที่ตอนร่างกายลอยละลือออกไป คุณชายใหญ่สกุลเถาเย็นมือ ออกมาคว้าเชือกที่กราบเรือเอาไว้ตามสัญชาตญาณ ตัวเขาจึงไม่จมลงในทะเล หากร่วงหล่นลงไปในทะเลยามนี้ เกรงว่า แม้แต่เทพเซียนก็คงช่วยไม่ได้

“ช่วยด้วย! ช่วย... เอื้อก ช่วยด้วย...”

คุณชายใหญ่สกุลเถากุมเชือกแน่น คลื่นน้ำปะทะเข้าใส่ใบหน้าของเขาอย่างต่อเนื่อง ร่างของเขาลอยละล่อง ขึ้นๆ ลงๆ ตามสายน้ำ สภาพดูย่ำแย่เป็นอย่างมาก

เถาเหวินหว่านตกใจจนวิญญูญาณหลุดลอย

“คนแซ่จู่ เจ้าจำเอาไว้!” เถาเหวินหว่านถลึงตาใส่ฉู่หรงจินด้วยความขุ่นซึ่ง นางรีบวิ่งไปหยุดที่กราบเรือแล้วโน้ม ภายรั้งเชือก ทว่ามีคลื่นลูกใหญ่ ซ้ำพายุยังพัดโหม เถาเหวินหว่านถูกลมปะทะจนทรงตัวไม่อยู่ สองเท้าเซไปด้านหลัง นางพยายามรั้งเชือกช่วยคุณชายใหญ่สกุลเถาอยู่หลายครั้ง ทว่าก็ไม่อาจออกแรงรั้งอีกฝ่ายขึ้นมาได้ในลมหายใจเชือก เดียว

ในตอนนั้นเอง เรือ ‘ไรรันาม’ ก็กระแทกกับหินโสโครกอีกครั้ง ครึ่งนี้หนักหน่วงและรุนแรงกว่าคราไหนๆ เสียงของคลื่นร้าวดังขึ้นในเวลาเดียวกัน “ทุกคนเกาะเอาไว้ให้มั่น ใครที่มีเชือกในมือให้ใช้เชือกพันตัวเองเอาไว้” เดิมเถาเหวินหว่านรั้งเชือกที่คุณชายใหญ่สกุลเถาเกาะได้ไวแน่นอน แต่แรงกระแทกครั้งนี้ทำให้ศีรษะของนาง เอียงจนชนเข้ากับกราบเรือเกิดเสียงดังโครม ขณะที่คุณชายใหญ่สกุลเถาสัมผัสได้ว่าเส้นเชือกหย่อนลง สัญชาตญาณเอา ตัวรอดสั่งให้เขากระซอกเชือกในมือเต็มกำลัง เพราะเหตุนี้เอง เถาเหวินหว่านที่ยังตั้งหลักไม่มั่นคง จึงถูกรั้งให้ตกลงไป ในทะเลอีกคน

ตอนที่เห็นว่าสองพี่สองสกุลเถากำลังจะร่วงหล่นสู่ผืนน้ำอันกว้างใหญ่...

หากทั้งคู่ตกลงไป ถ้าจะมขึ้นมาอีกครั้งก็คงยากเต็มที แม้จะรำคาญใจไม่น้อย แต่ฉู่หรงจินก็ยังยื่นมือเข้า ช่วยเหลือในท้ายที่สุด

เถาเหวินหว่านกับคุณชายใหญ่สกุลเถาถูกดึงตัวขึ้นมาบนดาดฟ้าเรืออีกครั้ง

กลางดาดฟ้าเรือ คุณชายใหญ่สกุลเถาไอโซลๆ ไม่หยุด เจ้าตัวอึ้งงันไปครู่ใหญ่ ก่อนยกมือขึ้นชี้หน้าฉู่หรงจิน นัยน์ตานายแววเดือดดาล ขุ่นแค้น ระคนหวาดกลัว เขาอยากจะทำอะไรสักอย่าง ทว่ากลับเอ่ยไม่ออกแม้แต่ประโยค เดียว

ฉู่หรงจินยกสองมือขึ้นกอดอก เขายิ้มกริ่มยามมองอีกฝ่าย ทั้งยังจ้องใจเลิกคิ้วเซิดคางขึ้น “รสชาติน้ำทะเลเป็น อย่างไรบ้างเล่า”

“คนชั่ว เจ้าเป็นปีศาจร้ายซัดๆ แค่นี้ เจ้าปีศาจ!” ครึ่งนี้คุณชายใหญ่สกุลเถาขวัญหนีดีฝ่อแล้วจริงๆ “รอให้ถึง เกาะไรรันามเมื่อใด เจ้าจะต้องเสียใจแน่!” คุณชายใหญ่สกุลเถาทั้งวาจาที่ไว้อย่างเคียดแค้น จากนั้นก็ผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งปรี กลับไปที่ห้องพักใต้ท้องเรือทันที

ฉู่หรงจินมองคุณชายใหญ่สกุลเถาที่เดิมเย่อหยิ่งผยอง ทว่ามาบัดนี้มีต่างจากหนูท่อนหินตายแล้วก็โคลงศีรษะ พร้อมกับยิ้มหยัน ก่อนเงยหน้าขึ้นสบตาเถาเหวินหว่าน

เถาเหวินหว่านกำลังถลึงตามองเขาอย่างโกรธซึ่ง “ท่านทำเช่นนี้ได้อย่างไรกัน ท่านรู้หรือไม่ว่าเมื่อครู่เขาเกือบจะ สิ้นใจอยู่แล้ว!”

“อ้อ”

“เขาเป็นน้องชายของข้า น้องชายร่วมอุทรเดียวกับข้า!”

“อ้อ”

“หากเขาเป็นอะไรไป ข้าจะไม่สนใจท่านชั่วชีวิต” หลังจากเอ่ยคำพูดออกมา เถาเหวินหว่านก็สะบัดหน้าจากไปอีก

คน

ผู้หญิงจีนขยับปลายจุมูก พูตรวกับว่าเขาปรารถนาให้นางสนใจอย่างไรอย่างนั้น หญิงผู้นี้หลงตัวเองมากไปแล้ว กระมัง?

ผู้หญิงจีนเงยหน้ามองท้องฟ้า ยามนี้เมฆฝนก่อตัวมืดครึ้ม เห็นที่ฟ้าฝนท่าใหญ่กำลังจะซัดสาดลงมาแล้ว เดิมมีลูกเรือที่คิดจะฉวยโอกาสในยามที่ซูลัวไม่อยู่ทวงอำนาจกลับคืน ทว่าหลังจากผู้หญิงจีนเล่นงานคุณชายใหญ่สกุลเถาเหมือนเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดู ก็ไม่มีผู้ใดกล้าลงมืออีกต่อไป

ผู้หญิงจีนและหลินร่วอวีตัดสินใจปักหลักอยู่บนดาดฟ้าเรือ เพื่อออกคำสั่งและควบคุมสถานการณ์ในเวลานี้ด้วยตนเอง

ซูลัวในเวลาที่ไม่ตระหนักถึงสถานการณ์ภายนอกเลยแม้แต่ชนิด

นางท่อมสมาธิทั้งหมดไปกับการฝึกฝนวิชา *เท๋าทะยานคลิ่น* ล้มแล้วก็ลุกขึ้นใหม่ ลุกขึ้นได้ก็ล้มลงอีกครั้ง จนกระทั่งนับไม่ถ้วนแล้วว่าล้มลุกคลุกคลานไปกี่ครา นางรู้แล้วว่าเวลานี้ปวดร้าวและเมื่อยขบไปทั่วร่างกาย แสบจะไม่เหลือความรู้สึกใดๆ อีกแล้ว แต่ถึงกระนั้นดวงตาของนางกลับทอประกายสุกสว่างมากขึ้นเรื่อยๆ

ท้ายที่สุดซูลัวก็จดจำวิชา *เท๋าทะยานคลิ่น* กระบวนท่าที่หนึ่งได้ขึ้นใจ แม้วางจะเดินโซเซตั้งแต่ก้าวแรกถึงก้าวที่สิบแปด ทว่าก็ไม่สะดุดล้ม

แววยินดีปรากฏขึ้นบนใบหน้าของซูลัว นางเอ่ยกับหนานกงหลิวอวีน “สลายเกราะป้องกัน”

หนานกงหลิวอวีนขมวดคิ้ว “เจ้าขาดเจ็บแล้ว”

“แค่ขาดเจ็บเท่านั้น ไม่ถึงแก่ชีวิตเสียหน่อย สลายเกราะป้องกันเถิด”

“จะไม่ให้ข้าเป็นหวงหรือไร”

“แต่ข้าอยากยืนเคียงข้างท่าน ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับท่าน มีใช้ซ่อนตัวอยู่ในอ้อมแขนของท่าน รอแต่ให้ท่านคอยพิทักษ์ปกป้อง” ดวงตาแวววาวของซูลัวทอประกายสว่างไสวเป็นพิเศษ

หนานกงหลิวอวีนยังคงกล่าวอะไรไม่ได้ เขาเอ่ยเพียง “หากทนไม่ไหวก็อย่าฝืน”

“อ้อ!” ซูลัวพยักหน้ารับด้วยความตื่นเต้น

จังหวะนี้เอง หางตาของหญิงสาวก็เลื้อยไปเห็นอาซาสองปีกตัวหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลออกไป มันเป็นอาซาขนสีขาวยลลิตทั้งตัว ไม่มีสีอื่นปะปนเลยแม้แต่ชนิด ดูราวกับพรหมที่ถักทอจากเส้นขนของอสูรหิมะอย่างไรอย่างนั้น

“นั่นมันตัวอะไร”

“อาซามังกรขาว” หนานกงหลิวอวีนตอบ

“อาซามังกรขาว? ก่อนหน้านั้นมิใช่อาซามังกรแปดปีกหรือ โฉนดถึงกลายเป็นอาซาสองปีกไปเสียแล้ว”

“มันคืออาซามังกรขาว จับตัวได้แล้ว”

“สำหรับท่านแล้ว ไม่มีเรื่องใดที่ยากเกินกำลังเลยหรือไร”

เดิมพวกเขาไล่ล่าตามอาซามังกรแปดปีกมาก็เพราะต้องการตามหาอาซามังกรขาว ผลเป็นอย่างไรเล่า นางจมอยู่ในวงจรความคิดเพียงครู่เดียวเท่านั้น เจ้าอาซามังกรขาวตัวนี้ก็ตกอยู่ในกำมือหนานกงหลิวอวีนเสียแล้ว

“ใต้หล้านี้ไม่มีเรื่องใดที่ยากสำหรับท่านเลยกระมัง?” จู่ๆ ซูลัวก็โผล่มาจากนี้ออกมา นางรู้สึกว่หนานกงหลิวอวีนคือบุตรแห่งสวรรค์ที่แท้จริง ของบางสิ่ง... ผู้คนมุ่มม่นเสาะแสวงกันเลือดตาแทบกระเด็นก็ยังไม่พบ ทว่าสำหรับหนานกงหลิวอวีน แค่เขาสะบัดฝ่ามือเบาๆ ก็ครอบครองของล้ำค่าทั้งหลายได้โดยไม่เปลืองแรง

หนานกงหลิวอวีนลูบศีรษะซูลัวเบาๆ น้ำเสียงที่เอ่ยออกมาฟังดูขี้ใจเล็กลง “สำหรับข้า เจ้าคือเรื่องยาก...”

ซูลัวหลุดขำพริตก่อนตอบ “ถ้าเช่นนั้นมิเท่ากับว่าข้าสำคัญกว่าสิ่งใดๆ ในใต้หล้านี้หรือ”

“เจ้าเพิ่งรู้ตัวในวันนี้หรือไรกัน” หนานกงหลิวอวีนปรายตามองนางแวบหนึ่ง

“...” ซูลัว

หลังจากเงยไปครู่ หญิงสาวถึงเอ่ย “พลังกายข้าพร้อมแล้ว เริ่มเถิด! สลายเกราะป้องกัน นานๆ จะได้เผชิญหน้ากับคลื่นพายุเช่นนี้สักที หากไม่ใช่โอกาสนี้ฝึกฝนพลังยุทธ์ก็หน้าเสียดาย!”

หนานกงหลิวอวินยิ้มเผื่อนพลาแสงสายหน้า

เดิมคิดว่าคำพูดของตนจะทำให้อีกฝ่ายล้มเลิกความตั้งใจ แต่กลับกลายเป็นว่าลั่วลั่วของเขายังมีปณิธานแข็งแกร่งล้ำชั้นกว่าเก่า

เมื่อครู่อยู่ในเกราะป้องกันยังเดินโซซัดโซเซถึงเพียงนั้น หากสลายเกราะป้องกันแล้วจะมีสภาพเช่นไร ทว่าต่อให้รู้สึกสงสารเพียงใด แต่สุดท้ายหนานกงหลิวอวินก็ยังทำตามความต้องการของซูลัว ปล่อยให้นางได้เรียนรู้และเติบโตด้วยประสบการณ์ตนเอง

ขณะที่เกราะป้องกันสลายไป...

ครืน...!

อาชามังกรขาวยังไม่ทันตั้งตัว คลื่นน้ำสูงหลายสิบลเมตรก็ซัดครืนเข้ามา เกือบจะพัดพาร่างของมันจมหายไปอีกทาง

“เค็ๆๆ” อาชามังกรขาวยกน้ำทะเลเข้าไปหลายอีก มันสำลักและไอโซลกๆ ออกมาอย่างหนัก

สถานการณ์ของซูลัวในยามนี้ก็ไม่ได้ไปกว่ากันสักเท่าไรนัก

ซูลัวเปียกปอนไปทั้งร่าง แต่นี้เป็นประเด็นรอง เพราะปกติการทรงตัวบนผิวน้ำก็เป็นเรื่องลำบากมากอยู่แล้ว นับประสาอะไรกับการฝึกฝนวิชา *เท๋าทะยานคลื่น* ท่ามกลางคลื่นสูงที่ยากยิ่งกว่า

ทันทีที่ย่างเท้าออกมาก้าวแรก คลื่นน้ำทะเลลูกใหญ่ก็ซัดโถมปะทะเข้าไปสร้างจนจะทรงตัวไม่อยู่

เสียงของหนานกงหลิวอวินดังขึ้นข้างหูนาง “น้ำทะเลคือเมฆา หลับตาลง สัมผัสทุกอย่างก้าว คลื่นลมไร้ตัวตน เจ้าเหยียบย่ำลงบนพื้นดินราบเรียบ...”

ซูลัวก้าวเดินภายใต้คำชี้แนะของหนานกงหลิวอวิน

ก้าวที่หนึ่ง

ก้าวที่สอง...

โซซัดโซเซ ล้มลุกคลุกคลานในช่วงต้น แต่เมื่อเวลาล่วงเลยไป แต่ละก้าวก็เริ่มคล่องแคล่วมากขึ้น

ก้าวที่สาม...

ก้าวที่ห้า...

ก้าวที่เจ็ด...

ไม่รู้ว่าถูกคลื่นกระหน่ำตาโถมเข้าไปสักกี่ครั้ง ไม่รู้ว่าถูกสายน้ำพัดลอยไปไกลกี่หน ไม่รู้ว่าเปียกปอนไปเท่าไร ผิวพรรณที่เคยขานปानเนื้อหยกบัดนี้เต็มไปด้วยรอยฟกช้ำดำเขียว ไม่มีเนื้อหนังส่วนใดที่ยังนวลเนียนเกลี้ยงเกลา

ฝนซัดกระหน่ำ

คลื่นทะเลปั่นป่วน

ลมพายุพัดโหม

สายฟ้าแลบแปลบปลาบ

กระทั่งซูลัวบรรลุวิชา *เท๋าทะยานคลื่น* ทั้งสิบแปดอย่างก้าวได้ในที่สุด ทว่าพริบตาถัดมาร่างกายของนางที่ยามนี้แข็งแกร่งป็นที่ลึ้มคว่ำไปข้างหน้า สถิติสัมพัทธ์ของขาดหาย จมอยู่ในภาวะอันมืดมิดประหนึ่งบ่อโคลน ไม่เหลือเรี่ยวแรงจะหยัดยืนหรือประคองร่างกายอีกต่อไป แต่ยังไม่ทันจมลงสู่ผืนน้ำ วงแขนเรียวยาวของหนานกงหลิวอวินก็ตัวด้รครอบเอาซูลัว แล้วรั้งกายนางให้เข้ามาประชิดอ้อมอกของเขาเสียก่อน

นัยน์ตาของหนานกงหลิวอวินเผยแววปวดใจออกมา แต่ที่มากกว่านั้นกลับเป็นความรู้สึกปลาบปลื้มยินดี

ลั่วลั่วของเขาช่างมุ่งมั่นและเด็ดเดี่ยวนัก

หนานกงหลิววินแบกซูลั่วขึ้นบนหลัง จากนั้นก็กวักมือเรียกอาชามังกรขาว

หลังจากประจักษ์ในพลังยุทธ์ของหนานกงหลิววินแล้ว เจ้าอาชามังกรขาวก็จำเป็นต้องยอมรับความจริงว่ามันมีใช้คู่ต่อกรของอีกฝ่าย แม้แต่จะหนีเอาตัวรอดก็ยังไม่กล้า บัดนี้มันขยายเกรงหนานกงหลิววินไปทั้งใจ รู้สึกราวกับว่ามนุษย์ผู้นี้จะบดขยี้มันให้มอดม้วยได้ด้วยนิ้วเดียว

จะนั้นเมื่อเห็นหนานกงหลิววินกวักมือเรียก มันก็ปรี๊ดเข้ามาหาอย่างว่าง่ายแต่โดยดี อาชามังกรขาวทรุดสองขา หน้าลงหมอบเบี่ยงหน้าชายหนุ่ม

ผู้มียุทธ์ฝีมือเหนือชั้นยอมทำให้ผู้คนยอมศิโรราบแต่โดยดีได้เสมอ

หนานกงหลิววินพาซูลั่วทะยานขึ้นบนหลังอาชามังกรขาว

“ตามหาเรือ ‘ไร่นาม’...” หนานกงหลิววินออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

เวลานี้ล่วงเข้าช่วงยามที่มีมืดมืดที่สุดก่อนรุ่งอรุณจะมาเยือน แสงสีน้ำเงินอ่อนจางพาดผ่านกลางท้องฟ้า

ซูลั่วทอดสายตามองผิวน้ำทะเลเบื้องล่าง กระแสน้ำก่อตัวเป็นคลื่นสูงราวร้อยเมตร เกลียวคลื่นระลอกแล้วระลอกเล่าซัดโถมเข้าใส่ภูเขาหินปะการังกลางทะเลจนเกิดฟองพรายสีขาวไปทั่วบริเวณ

ซูลั่วได้สติอีกครั้ง พอเห็นสิ่งแวดล้อมรอบกาย นางก็อดถามขึ้นมาไม่ได้ “นั่นเกาะอะไร?”

“เกาะจื่อเจียง” หนานกงหลิววินมีความรู้กว้างขวาง สมองของเขาเปรียบเสมือนหอคำราชขนาดใหญ่ นับว่านางซักถามได้ถูกคนแล้ว

ซูลั่วเอียงคอขบคิด ก่อนจะถามหนานกงหลิววิน “หากจำไม่ผิด ที่นั่นมีผลจื่ออวีด้วย?”

หางตาเรียวของหนานกงหลิววินยกสูงขึ้นเล็กน้อย “อ้อ มีผลจื่ออวี”

“ผลจื่ออวีเป็นสมุนไพรหายากชนิดหนึ่ง นับว่าเป็นสมุนไพรที่มีประโยชน์ต่อผู้ปรุงโอสถมากที่สุด” ซูลั่วคิดอยู่ครู่ก็เอ่ยต่อ “เหมาะที่จะใช้ปรุงโอสถให้ผู้มียุทธ์ที่เพิ่งเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ มีสรรพคุณช่วยซ่อมแซมเส้นลมปราณที่เสียหายจากการเลื่อนขั้นพลังยุทธ์ เป็นสมุนไพรที่ไม่ธรรมดา ซ้ำยังหายากนัก”

ซูลั่วต้องการผลจื่ออวีเพื่อนำมาปรุงเป็นโอสถให้ฉู่หรงจิ้นและหลินร่วอวี โอสถชนิดนี้ส่งผลดีต่อร่างกายของอีกฝ่ายอย่างยิ่ง หายากและมีมูลค่ามากกว่าผลึกสีม่วงไม่รู้เท่าไร หากได้ผลจื่ออวีกลับไปบำรุงร่างกายฮูหยินหนานกงด้วยละก็ อาการเจ็บป่วยของนางต้องดีวันดีคืนอย่างแน่นอน

ผลจื่ออวีแทบไม่เคยปรากฏในดินแดนภายนอกเลย หากบนเกาะนี้มีไม่น้อยละก็...

“แวะไปดูสักหน่อยได้หรือไม่?”

คิ้วรูปดาบนำมองของหนานกงหลิววินกลับขมวดเข้าหากัน “มีอะไรหรือ?”

“บนเกาะจื่อเจียงแห่งนี้ นอกจากมีสมุนไพรแล้ว ไม่แน่ว่าอาจจะมีเบาะแสของของอาวุธหเวะ” ซูลั่วคลี่มกวางไปถึงหยันตา “เจ้าสมุทรบอกข้า”

“อาวุธหเวะใดกัน” หนานกงหลิววินถาม

“ไม่รู้เหมือนกัน เจ้าสมุทรไม่ได้บอกรายละเอียดมากกว่านี้ เมื่อครู่เสียงของเขาดังขึ้นในความคิดของข้า บอกเพียงแต่ว่าจะพบเบาะแส ส่วนที่ว่าจะเป็นอะไรนั้น เขากลับไม่ได้บอก ไม่รู้วาระนี้เจ้าสมุทรเป็นอะไรไป เขาแทบจะไม่ปรากฏกายให้ข้าพบเลย เวลาบอกอะไรก็มาเพียงคลื่นความคิด ซ้ำยังมาเร็วไปเร็วนัก เรียกเท่าไรก็ไม่ยอมตอบรับแฮ้อ” ซูลั่วยกมือขึ้นทำคางพลางทอดถอนใจอย่างจนปัญญา

ระหว่างซูลั่วกับหนานกงหลิววินนั้นไม่มีความลับใดต่อกันอีกแล้ว แม้กระทั่งสถานะของบิดาและความขัดแย้งกับเทียนเต๋ายังบอกให้อีกฝ่ายรับรู้ แล้วจะยังมีสิ่งใดที่พูดไม่ได้อีก เพราะเหตุนี้เอง หนานกงหลิววินจึงรับรู้ถึงตัวตนของเจ้าสมุทรมานานแล้ว

พอได้ยินวาทจาพรำบ่นของซูลัว นัยน์ตาของหนานกงหลิววินก็สาดประกายวาวขึ้นมา ไม่รู้ว่าชายหนุ่มคิดถึงเรื่องใด แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เอ่ยคำใดออกมา

เกาะจื่อเจียงแห่งนี้แปลกประหลาดนัก หลังจากเข้ามาในเกาะ หนานกงหลิววินก็ลองปล่อยคลื่นพลังจิตออกไป แต่ถึงกระนั้นกลับสัมผัสได้เพียงพื้นที่รอบกายในรัศมีไม่กี่ร้อยเมตรเท่านั้น ดูเหมือนว่าเกาะแห่งนี้จะถูกโอบล้อมด้วยข่ายพลังบางอย่าง

“แยกย้ายกันหาผลจื่ออวีเถิด จะได้ไม่เสียเวลาเกินไปนัก”

หนานกงหลิววินพยักหน้ารับ จากนั้นก็ปลีกตัวไปทางทิศเหนือ ซูลัวเห็นเช่นนั้นก็เดินและไหลเขาไปทางทิศใต้ เกาะจื่อเจียงอุดมไปด้วยพรรณไม้นานาชนิด ระหว่างทางมีต้นจื่ออวีขึ้นเรียงรายแน่นชนิด หญิงสาวเห็นแล้วตาวาว ไม่เสียแรงที่แวะสำรวจเกาะแห่งนี้ แค่ผลจื่ออวีที่กวาดไปได้ในคราวนี้ก็เรียกว่าคุ้มเกินคุ้มแล้ว

ซูลัวไม่เสียเวลาเก็บผลจื่ออวีที่ละลูก นางใช้วิธีถอนต้นจื่ออวีขึ้นมาทิ้งราก แล้วส่งเข้าไปในมิติติดตามกาย ตั้งใจว่าจะปลูกป่าต้นจื่ออวีเพื่อจะได้มีผลจื่ออวีไว้ใช้ปรุงโฮสถยามที่ต้องการ

หลังจากเสาะหาผลจื่ออวีที่ต้องการได้แล้ว ซูลัวก็เบนเป้าหมายภารกิจต่อไป... ค้นหาอาวุธทเวะสิบสองนักรบ

“ท่านเจ้าสมุทร ท่านอยู่หรือไม่เจ้าคะ” ซูลัวขานเรียกเจ้าสมุทรในภวังค์จิต

“...” ไม่มีสัญญาณตอบรับ

“ท่านเจ้าสมุทร หากท่านไม่ชี้แนะแล้วข้าจะตามหาอาวุธทเวะสิบสองนักรบจากที่ใดกันเล่าเจ้าคะ” ซูลัวเอ่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ

“...” เงียบกริบ

“...” ซูลัวหมดคำจะพูด

หญิงสาวกวาดตามองพื้นที่โดยรอบ ก่อนตัดสินใจเดินและไหลเขาขึ้นไปถึงยอดเขาสูงสุดทางทิศใต้ของเกาะ เวลาล่วงเลยไปกว่าหนึ่งชั่วยาม ตลอดระยะเวลาที่เดินมานางก็ส่งเสียงเรียกเจ้าสมุทรเป็นครั้งคราว ทว่าก็ไม่ได้ยินเสียงตอบรับจากเขา ซูลัวจวนปัญญา ตัดสินใจว่าจะกลับไปปรึกษาหนานกงหลิววินเสียก่อน แล้วค่อยหาหนทางอีกครั้ง ทว่าในตอนที่ย้อนตัวกลับ เสียงเก็ยจครันก็ดังขึ้นจากในมิติติดตามกายของนาง

“ข้าสัมผัสได้ถึงพลังวิเศษบริเวณเชิงเขา กลิ่นอายน้ำทะเลเข้มข้นนัก”

“เจ้าแมวดำ!” ซูลัวอุทานออกมาด้วยความยินดี ช่วงที่ผ่านมาเจ้าแมวดำเข้าภวังค์ฝึกยุทธ์ ซูลัวจึงไม่เอ่ยกรทวนมนต์นัก ไม่คิดเลยว่ามันจะยื่นมือเข้าช่วยเหลือนางในเวลาสำคัญเช่นนี้

หญิงสาวเดินลงจากยอดเขาไปยังเชิงเขาทิศใต้

ผ่านไปราวสามเค่อ ถ้าได้ภูเขแห่งหนึ่งก็ปรากฏขึ้นเบื้องหน้าซูลัว หญิงสาวเอียงศีรษะใคร่ครวญว่าจะตัดเส้นทางผ่านถ้ำนี้หรือว่าใช้วิธีเดินลัดเลาะอ้อมทางไปแทน สุดท้ายซูลัวก็ส่งพลังจิตออกไปสำรวจจรอบๆ ถ้ำ พื้นที่ภายในถ้ำทุกตารางนิ้วปรากฏชัดขึ้นในห้วงภวังค์ของนาง เมื่อไม่พบความผิดปกติใด ซูลัวจึงตัดสินใจก้าวเข้าไปลึกขึ้น

พื้นดินเฉอะแฉะ สาหร่ายทะเลสีเขียวมรกตเกาะตามผนังถ้ำและมีหินงอกรายล้อมรอบด้าน ซูลัวเดินไปเรื่อยๆ กระทั่งล่วงเลยไปราวสิบนาที นางก็เห็นว่าปลายทางออกของถ้ำแห่งนี้ก็คือมหาสมุทรอันกว้างใหญ่ไพศาล

ซูลัวหยุดลงที่ปากถ้ำ สายตาทอดมองเกลียวคลื่นสีขาวที่ซัดสาดเข้ากระทบชายฝั่ง ทั้งฟองพรายสีขาวไว้ตามยอดโขดหินสูง

หากลงทะเล... เกรงว่าอาจมีอันตราย

ซูลัวเตรียมตัวจะถอยกลับ ทว่าในตอนนั้นเอง น้ำเสียงตื้นตันก็ดังขึ้นในความคิดของซูลัว

“มหันตเจดีย! มหันตเจดีย! นังหนู ที่นี่มีร่องรอยของมหันตเจดีย!” เสียงของเจ้าสมุทรดังกังวาน ทั้งตื้นตันระคนยินดี ทำเอาแก้วหูของซูลัวเกือบฉีกขาด

ซูลัวเผยสีหน้าหงุดหงิด “มหันตเจตย์คืออะไรเจ้าคะ”

เจ้าสมุทรในแว้งคิดความคิดของนางร้อนใจจนอย่าเท่าไรๆ “ยังจะมัวถามว่ามหันตเจตย์คืออะไรอีกหรือ หนึ่งในอาวุธทเวสลิปสองนักรบอย่างไรเล่า นังหนูซูลัว!”

นี่เรียกว่า ‘ช่องเต้ไม่ร้อนพระทัย ชั้นที่ร้อนใจ’ โดยแท้ อันที่จริงเชื่อว่าซูลัวจะไม่ร้อนใจ แต่เป็นเพราะนางไม่ใคร่กระจำงลักเท่าไรนักต่างหาก

“เป็นไปไม่ได้กระมัง? มหันตเจตย์จะอยู่ในทะเลเบื้องหน้าหรือ” ซูลัวกวาดตามองไปรอบๆ

“ท่านเจ้าสมุทร... ท่านเจ้าสมุทร” หญิงสาวส่งเสียงเรียกในแว้งคิด

“...”

“...” ซูลัวยังมีคำถามที่อยากจะถามอีกมากมายนัก

ใต้ทะเลหรือ... อันตรายเกินไปหรือไม่

ทว่าพอลึกถึงมหันตเจตย์ซึ่งเป็นหนึ่งในอาวุธทเวสลิปสองนักรบ ซูลัวก็ตัดสินใจได้ในทันที

มีคำกล่าวที่ว่า ‘ความมั่งคั่งมาพร้อมภัยอันตราย’ ในเมื่อหมายจะรวบรวมอาวุธทเวสลิปสองนักรบเพื่อช่วยเหลือบิดามารดา จะเสี่ยงบ้างก็เป็นธรรมดา หรือต่อให้เสี่ยงแค่ไหน นางก็คิดว่าคุ้มแล้ว

ซูลัวกระโจนลงสู่ท้องทะเลก่อนจะดำดิ่งลงใต้สายน้ำ

ไม่รู้ว่ามีดำลึกลงมานานแค่ไหน รอบกายเห็นเพียงหัวน้ำแว้งว้าง แต่ถึงกระนั้นซูลัวก็ยังกัดฟันดำน้ำลงไปเรื่อยๆ หนึ่งหมื่นเมตร...

สองหมื่นเมตร...

กระทั่งถึงความลึกราวสามหมื่นเมตร... ซูลัวถึงได้เห็นสิ่งมีชีวิตบางอย่าง

หัวเหมือนมนุษย์ แขนขาและลำตัวคล้ายมังกร แต่กลับมีฝ่ามือเหมือนมนุษย์ พุดง่ายๆ ก็คือเป็นร่างของมนุษย์ผนวกกับร่างมังกร

เวลานี้ดวงตาใหญ่ยักษ์บนศีรษะนั้นกำลังปิดสนิท ประหนึ่งไร้ลมหายใจก็มีปาน ทว่าพองพรายที่ผุดออกมาจากรูจมูกกว้างเป็นสิ่งยืนยันว่า เจ้ามังกรจรจรจี่ในร่างจำแลงมนุษย์ตนนี้ยังมีชีวิตอยู่

ซูลัวยังไม่ทันได้เข้าไปสำรวจใกล้ๆ มังกรจรจรจี่ตนนั้นก็ลืมน้ำโพล่งขึ้นมาเสียก่อน ดวงตาคู่นั้นไปโตะและดำขลับวับวาว แแต่ดวงตาข้างเดียวก็ยิ่งใหญ่กว่าร่างกายของซูลัวไม่รู้กี่เท่า

ฟิว...

ซูลัวว่ายหลบตามสัญชาตญาณ ทว่านางมิได้หนีไปไหนไกล แต่เคลื่อนตัวไปอยู่เหนือหัวของเจ้ามังกรจรจรจี่แทน

บนหัวมังกรเต็มไปด้วยหนวดยาวหลายเส้น ซูลัวแหวกว่ายเข้าไปในช่องในตัวในหนวดมังกร นางสงบจิตใจพยายามควบคุมหัวใจให้เต้นช้าที่สุด

ตอนแรกนางคิดว่ามังกรจรจรจี่ตนนี้จะไม่ตระหนักถึงการมาเยือนของตน ทว่า...

“เจ้าเป็นใคร” เสียงกังวานนำเกรงขามดังก้องขึ้นรอบด้าน

ซูลัวชะงักหน้ามามอง ก่อนพบว่ามังกรจรจรจี่ไม่ได้ขยับปากเลยแม้แต่นิด มันส่งเสียงได้อย่างไร ผ่านหัวภาวังคจิตอย่างนั้นหรือ

“เจ้าเป็นใคร” เสียงเนิบช้าดังขึ้นอีกครั้ง

มิได้จุดันเหยียดมกรีมอย่างที่ซูลัวจะเนไว้ในตอนต้น ตรงกันข้าม น้ำเสียงที่ดังออกมาจากร่างอันใหญ่โตมีโหฬารนั้นฉายแววมืดตาอย่างเห็นได้ชัด

มืดตา? ใช่แล้ว ซูลัวมีความรู้สึกเช่นนั้น

ซูลัวรู้ว่าหลบต่อไปก็ไม่ประโยชน์ นางจึงว่ายออกมาจากหนวดมังกร ก่อนหยุดลงเบื้องหน้ามังกรจรจรจี่

แล้วมองสบตากับอีกฝ่าย

มังกรณกรจ้องงูลั่วอยู่ครู่ จากนั้นร่างกายของมันก็เริ่มเคลื่อนไหว

สวบ... สวบ...

แววประหลาดใจระคนตระหนกผุดขึ้นบนใบหน้าของงูลั่ว “เจ้าจะทำอะไร?”

มังกรณกรจตอบ “ข้าย่อส่วนร่างกายให้เล็กลงได้ จะได้สนทนากับเจ้าสะดวก” ปากของมันอ้ากว้างราวกับจะเขมือบหญิงสาวลงไปในห้อง

กระทั่งมังกรณกรจย่อขนาดจนใหญ่กว่าร่างของงูลั่วเพียงเท่าตัว หญิงสาวถึงได้มองสำรวจจิ้งฉวยอย่างละเอียดเต็มตา

งูลั่วพินิจมองมังกรณกรจแล้วเอียงศีรษะถามด้วยความฉงน “ไหนเจ้าถึงมาอาศัยได้กันทะเลนี้เล่า”

พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ มังกรณกรจก็เดือดพล่าน “ครานั้นประฝีมือกับผู้มีฤทธิ์รายหนึ่ง ข้าทำร้ายเขาจนบาดเจ็บส่วนเขาก็เล่นงานข้าจนสลบ ผนึกข้าไว้ใต้ทะเลแห่งนี้ ข้าหลับไหลอยู่ที่นั่นไม่รู้กี่ปีต่อกี่ปีแล้ว” จู๋ๆ มังกรณกรจก็ถามงูลั่วว่า “ตอนนี้เป็นปีมกรคติปีใด”

“ปีมกรคติ? คือสิ่งใดกัน” งูลั่วถามด้วยความฉงน

“เจ้าไม่รู้จักปีมกรคติหรือไร” มังกรณกรจถามอย่างประหลาดใจ

งูลั่วส่ายหน้ามึนงง แล้วจู๋ๆ ก็เหมือนจะนึกอะไรได้ “เจ้าคงไม่ได้หมายถึงการนับปีของเผ่าพันธุ์มังกรเทพหรือกระมัง?”

มังกรณกรจพยักหน้า “ใช่ ถูกต้อง ปีของเผ่าพันธุ์มังกรเทพ ไฉนเจ้าถึงโง่เขลาปานนี้ แม้แต่เรื่องนี้ก็ยังไม่รู้”

“ข้าไม่เคยไปเยือนเกาะมังกรเทพมาก่อน จะรู้เวลาของเกาะมังกรเทพได้อย่างไรกัน”

มังกรณกรจมองงูลั่วด้วยสีหน้าฉงน “ที่นี่มีเซ่ดินแดนเกาะมังกรเทพหรือไร”

“มีเซ่สักหน่อย” งูลั่วตอบ “ที่นี่อยู่ในอาณาเขตของดินแดนแห่งจิต จะเป็นเกาะมังกรเทพไปได้อย่างไร”

“...” มังกรณกรจ

งูลั่วมองอีกฝ่ายอย่างพูดไม่ออก ก่อนตัดสินใจโพล่งถามอย่างตรงไปตรงมา “นี่ เจ้ารู้จักมหันตเจดีย์หรือไม่”

มังกรณกรจหรีตตามองนางด้วยสีหน้าระแวงระวัง เวลานี้เจ้ามังกรณกรจย่อส่วนร่างกายจนมีความสูงเหมือนมนุษย์ทั่วไป เพราะเหตุนี้งูลั่วจึงมองเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายได้อย่างชัดเจน

“อ้อ ดูที่วาดคงจะรู้อีละ” งูลั่วหยิ่งเชิงถาม

“มหันตเจดีย์อะไรกัน ไม่มี ข้าไม่มี!”

“อ้อ ถ้าเช่นนั้นเจ้ายอมรับว่าครอบครองมหันตเจดีย์ไว้เองอย่างนั้นสิ?” งูลั่วยิ้มกริ่มยามมองมังกรณกรจ

“ใครบอก ไม่มี ข้าไม่มี!” มังกรณกรจส่ายหน้าพรีด

งูลั่วเอ่ยด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ “ข้ารู้ว่าเจ้าไม่มีมหันตเจดีย์ ไม่ต้องระแวงข้าหรอกน่า”

“เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าไม่มี?”

“หากข้าคะเนไม่ผิด มหันตเจดีย์น่าจะอยู่ที่เกาะมังกรเทพกระมัง?”

“เจ้าๆๆ ไฉนเจ้าถึงได้...”

“เจ้าถูกกักขังอยู่ที่นั่น ส่วนหนึ่งเป็นเพราะมหันตเจดีย์ ทำให้เจ้าไปที่ใดไม่ได้?”

“เจ้าๆๆ ไฉนเจ้าถึงได้...”

“ขอเพียงครอบครองมหันตเจดีย์ เจ้าถึงจะหลุดจากพันธนาการนี้?”

“เจ้าๆๆ ไฉนเจ้าถึงได้...”

มังกรณกรจอึ้งงันกับวาจาของงูลั่ว มันบิ่กตามองนางอย่างไม่อยากเชื่อ เดิมทีคิดจะหลอกล่อให้หญิงผู้นี้เกิดความอยากรู้อยากเห็นตามสัญชาตญาณมนุษย์ จากนั้นค่อยตะล่อมให้นางมุ่งหน้าไปยังเกาะมังกรเทพเพื่อเสาะหา

หันตเจตีย์มาให้มัน

สุดท้ายกลายเป็นมันที่ถูกต้อนให้จมนมเสียเอง นี่มัน...

“เจ้าอ่านใจคนได้หรือไร” มังกรณกรจ้องงูลั่ว

งูลั่วยิ้มบาง “เรื่องแค่นี้เดายากหรือไรกัน”

“...” มังกรณกรจ้องงูเลาเพียงนั้นเลยหรือไรกัน แต่ว่าพอประจันหน้ากับสตรีผู้นี้ มันก็รู้สึกกว่าสติปัญญาของ

ตนลดฮวบลงไปมากทีเดียว

งูลั่วตัวตวยตามองอีกฝ่าย “ข้าจะไปตามหามหันตเจตีย์มาช่วยตัวเอง แต่ว่ามีเงื่อนไขหนึ่ง”

“เงื่อนไขใดกัน”

“หลังจากนำมหันตเจตีย์มาและปลดปล่อยเจ้าจากที่แห่งนี้ได้แล้ว มหันตเจตีย์ต้องเป็นของข้า” งูลั่วยิ้มบาง

อันที่จริงนี่เป็นการร่วมมือกันที่ได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย งูลั่วอยากรู้เบาะแสของมหันตเจตีย์ ส่วนมังกรณกรจ้องก็ต้องการมหันตเจตีย์เพื่อปลดปล่อยตนเองจากพันธนาการ

แต่ถึงกระนั้นมังกรณกรจ้องก็ยังลังเล มหันตเจตีย์เป็นอาวุธชั้นเทพที่ทรงอำนาจยิ่งนัก เพราะเหตุนี้มังกรณกรจ้องจึงหิวตามองงูลั่วด้วยความละล้าละลัง ตัดสินใจไม่ได้

งูลั่วยิ้มกริ่ม “หากเจ้าไม่เต็มใจรับปาก ถ้าเช่นนั้นก็ตามใจเถิด ถึงอย่างไรข้าก็ต้องไปเกาะมังกรเทพเพื่อเสาะหามหันตเจตีย์อยู่ดี หากหาพบ ข้าก็ทำได้จำเป็นต้องช่วยเหลือเจ้าไม่ เจ้าก็ซุกหัวอยู่ที่ถ้ำกันสมุทรแห่งนี้ไปชั่วชีวิตเถิด อย่าฝันว่าจะได้ไปที่ใดอีกเลย ฮ่าๆ”

งูลั่วห่มนวลตัวกลับเตรียมผลไป มังกรณกรจ้องก็พลันร้อนรนขึ้นมา

มังกรณกรจ้องถูกกักขังอยู่ใต้มหาสมุทรแห่งนี้มาหลายปี มันเข้าวังค์จำศีลเนิ่นนานจนความคิดความอ่านพานเชื่อมเข้าไปด้วย แค่อุณหภูมิที่ตื้นๆ ของงูลั่วก็เพียงพอจะทำให้มังกรณกรจ้องไล่ตามไม่ทันแล้ว

งูลั่วหันหลังกลับแล้วเตรียมผลไป

“เฮ้อ เจ้าข้าก่อน ข้าก่อน!” มังกรณกรจ้องเรียกขานงูลั่ว

งูลั่วชะงักฝีเท้า ก่อนหันหน้ากลับมามองมังกรณกรจ้องอย่างขัดใจ “มีเรื่องใด”

“มานี่ เจ้ามานี่” มังกรณกรจ้องกัวกมือเรียกงูลั่ว

งูลั่วแสดงสีหน้าท่าที่ไม่ใคร่เต็มใจนัก แต่สุดท้ายก็ขมวดคิ้วแล้วเดินเข้าไปหา ทว่าสายตากลับทอดมองอีกฝ่ายอย่างเดียดฉันท์ “อะไรเล่า”

มังกรณกรจ้องเห็นท่าที่เยอหยิ่งโสของงูลั่วแล้วกลับเป็นฝ่ายขยาดเกรงอยู่ในใจ สุดท้ายจำต้องโบกมืออย่างจนใจ “เอาละๆ หากเจ้าช่วยปลดพันธนาการของข้าได้ มหันตเจตีย์ก็จะเป็นของเจ้า ถึงอย่างไรเก็บไว้ที่ข้าก็ไม่มีประโยชน์อันใด!”

งูลั่วกอดอกพลาถงยิ้มกริ่มขณะมองมังกรณกรจ้อง

มังกรณกรจ้องถูกหญิงสาวจ้องจนหลุกเกรียว “เจ้า... เจ้าคิดจะทำอะไรอีก”

งูลั่วมองค้อนอีกฝ่าย “ข้าต้องการเจ้า”

มังกรณกรจ้องยกสองมือขึ้นปิดบังหน้าอกตนเองโดยไม่รู้ตัว สายตาจ้องมองหญิงสาวอย่างอกสั่นขวัญหาย

“...” งูลั่วพูดไม่ออก นางมองหน้ามังกรณกรจ้องแล้วสุดลมหายใจลึกลับเอือกหนึ่งถึงปรับสมดุลลมหายใจได้

“เจ้าต้องรับใช้ข้า ไม่นาน... หนึ่งพันปี” งูลั่วทอดสายตาเรียบเฉยยามมองตอบมังกรณกรจ้อง

“มีสิทธิ์อะไรกัน!” มังกรณกรจ้องไม่ยอมจำนน มันถลึงตาใส่งูลั่ว

งูลั่วยิ้มตอบ “สิทธิ์ที่ข้าเสาะหามหันตเจตีย์มาได้ และช่วยให้เจ้าหลุดพ้นจากพันธนาการ แต่ถ้าข้าไม่ช่วยเหลือเจ้า หลังจากนั้นพันปี หมื่นปี แสนปี... ก็ปีต่อๆไป เจ้าก็ได้แต่ติดแหง็กอยู่ที่นั่นตลอดไป”

“...!” แม้มังกรณกรจ้องจะเดือดดาลเพียงใด แต่มันก็จำต้องยอมรับว่าสิ่งที่งูลั่วกล่าวนั้นถูกต้อง

“เลือกจะรับใช้ข้าหนึ่งพันปี จากนั้นก็เป็นอิสระโดยสมบูรณ์ หรือเลือกจะถูกกักขังอยู่ที่นี้ชั่ววันจันทร์?” ชูล้วมอง มั่นด้วยรอยยิ้มกริ่ม “แน่นอน เจ้าจะรอให้มนุษย์ร้ายที่สองบังเอิญผ่านมาที่นี่ก็ได้ บังเอิญมาพบเจ้า บังเอิญพบมนุษย์ที่มีพลังยุทธ์เข้าขั้น บังเอิญ...”

“เออละๆ หากต้องอาศัยความบังเอิญนู่นนั่นนี่ที่เจ้าพูด มิเหลือความเป็นไปได้เพียงหนึ่งในล้านหรือไร”

“ถูกต้อง หากบังเอิญพบก็เป็นโชคดีของเจ้า ผ่านหมู่บ้านนี้ไปก็ไม่มีร้านค้าอีก ถึงอย่างไรข้าก็ไม่เดือดร้อนอยู่แล้ว เจ้าก็หาวิธีจัดการเองเถิด” ชูล้วผายมือด้วยท่าทางไม่แยแส

มังกรฉกรรจ์ขุ่นซึ่งเสียจนต้องยาแก้ราวๆ

โชคดีที่เวลานั้นมันจำแลงกายเป็นมนุษย์ ไม่ว่าจะยาแก้ตึงตังแค่ไหนก็ไม่ก่อคลื่นลมปั่นป่วนปรวนแปร

ชูล้วแสสร้งสะบัดหน้าหนี

“กลับมากา เจ้ากลับมาเดี๋ยวนี้ละ!” มังกรฉกรรจ์โมโหโงโงเต็มที

ชูล้วหันหน้าไปมอง

“หนึ่งพันปียาวนานเกินไป ถ้าแค่หนึ่งร้อยปี?”

“เข้าวังศึกยุทธ์เพียงชั่วครู่ช่วยยามก็ผ่านไปหนึ่งร้อยปีแล้ว ไม่ได้ หนึ่งพันปี”

มังกรฉกรรจ์ขุ่นเคืองจนแทบคลั่ง ทว่าท่าทีของชูล้วแข็งกร้าวยิ่งนัก มันจึงจรรยาฎาที่จะทำเช่นไรได้

“ได้ๆ หนึ่งพันปีก็หนึ่งพันปี! ขอเพียงเจ้าช่วยเหลือข้าได้ หนึ่งพันปีก็ไม่มีปัญหา!”

ชูล้วยิ้มบางพลางแบมือ มังกรฉกรรจ์ก็หยิบแผ่นที่แผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้ออย่างรู้หน้าที่

“เมื่อก่อนมหันตเจตีย์เคยอยู่ตรงนี้ มันเป็นอาวุธทเวแห่งเผ่าพันธุ์มังกรเทพ ผู้ไม่เกี่ยวข้องไม่อาจเข้าใกล้ได้ เจ้าจะเข้าถึงมันได้หรือ”

ชูล้วกวาดตามองแผนที่ผาดๆ เนื่องจากเป็นภาพแผนที่ขนาดเล็ก หากมิได้เทียบกับสถานที่จริงก็ยากจะระบุตำแหน่งแห่งหนต่างๆ ได้ รอให้ถึงเกาะมังกรเทพเมื่อใด ชูล้วคิดว่านางน่าจะใช้ประโยชน์จากแผนที่แผ่นนี้ได้ไม่น้อย

มังกรฉกรรจ์มองแผนที่แผ่นนั้นด้วยสายตาดาลัยอวรณ์ ก่อนกำชับ “อย่าทำหายเสียเล่า!”

ชูล้วเก็บแผนที่เข้าไว้ในอกเสื้อ “วางใจเถิด”

“อือ” มังกรฉกรรจ์เพียงแค่นับอย่างขบขัน

หลังกล่าวลามังกรฉกรรจ์แล้ว ชูล้วก็ช่วยกลับขึ้นมานบนชายฝั่งอีกครั้ง เดินย้อนทางกลับไปสมทบกับหนานกง หลิววีน แล้วบอกเล่าเรื่องราวให้ชายหนุ่มฟัง

วันเวลาล่วงเลยไปหนึ่งวันหนึ่งคืน ในที่สุดอาชามังกรขาวก็พบตำแหน่งเรือ ‘ไร่นาม’

ร่างสีขาวพิสุทธ์ปานหยกปรากฏเหนือฟากฟ้า อาชามังกรขาวระพือปีกกว้างบินกลางอากาศ มันทะยานตัวอย่างรวดเร็วดุจดาวตก จากเดิมที่เห็นอยู่ไกลลิบ เพียงพริบตาเดี๋ยวก็เหาะมาถึงเรือ ‘ไร่นาม’ และฉวัดเฉวียนไปมาสลามล้อมรอบ

ลูกเรือบนดาดฟ้าเรือพากันตระหนกตกใจ พวกเขาใช้ชีวิตกลางทะเลมานานปีย่อมตระหนักดีว่า อาชามังกรขาวเป็นสัตว์วิเศษที่หายากยิ่งเพียงใด

“อาชามังกรขาว!”

“อาชามังกรขาว ราชันอสูรเวหาแห่งท้องทะเล! สวรรค์ แม่นางลั่วหาตัวมันมาได้อย่างไรกัน”

“อาชามังกรขาวยากจะสยบ มันมีพลังยุทธ์แข็งแกร่ง สวรรค์ แม่นางลั่วคือยอดฝีมือไม่เปิดเผยตนที่แท้จริง!”

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งแซ่ดงขึ้นไม่หยุด

หลังจากฉวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศเป็นรอบสุดท้าย อาชามังกรขาวก็ลดตัวลงบนพื้นดาดฟ้าเรือช้าๆ

คู่หูหงจิ้นและหลินร่วอวีร์รีบก้าวเข้ามา

ฉู่หรงจินตบหลังซูลัว “เจ้านี่นะ หายไปไหนมา ก่อนหน้านี้พวกเราเผชิญหน้ากับคลื่นพายุ พวกข้าเป็นห่วงพวกเจ้าแทบตาย”

ชายหนุ่มออกแรงไม่ยั้งมือ ซูลัวเกือบจะล้มกันจ้าแบลงกับพื้น
หนานกงหลิววินหัวคอบซูลัวขึ้นมา แล้วตัวตายเป็นตามองฉู่หรงจินอย่างขุ่นเคือง

ฉู่หรงจินหัวเราะแห้งอย่างละอายใจ

ซูลัวฟันเสียงขึ้นจุมุก “พวกเราไปตามหาสมบัติกันมา”

ตามหาสมบัติ?! วาจานี้ของซูลัวทำให้อีกฝ่ายตาวาวในทันใด

“สมบัติอะไร? เจอหรือไม่” ฉู่หรงจินรีบก้าวเข้ามาถามด้วยความสนใจใคร่รู้เป็นที่สุด

ซูลัวยิ้มเอ่ย “มีหนานกงอยู่ มีเรื่องใดที่ทำได้บ้างเล่า”

ในตอนนั้นเอง เสียงอุทานแหลมสูงก็ดังขึ้น เถาเหวินหว่านที่ยืนอยู่ไม่ไกลออกไปชี้มือมาที่ซูลัว “เจ้า เจ้า หน้าของเจ้า... เจ้าแปลงโฉมหรือ”

ซูลัวยิ้มบาง “ใช่เสียที่ไหนกัน”

“ถ้าเช่นนั้นเกิดอะไรขึ้นกับใบหน้าของเจ้า เพราะอะไรถึงเปลี่ยนโฉมเป็น... เช่นนี้ได้...”

โฉมถึงงดงามขนาดนี้?

เปลี่ยนแปลงไปราวฟ้ากับเหว?! หากกล่าวมาก่อนหน้านี้ใบหน้าของซูลัวทั้งปูดบวมทั้งอัปลักษณ์ ถ้าเช่นนั้นเวลานี้ก็มีอาจบรรยายได้ด้วยเพียงคำว่า ‘งดงาม’ แล้ว!

ชีวิตนี้เถาเหวินหว่านพบเจอผู้คนมาที่ตั้งมากมาย ทว่าสตรีที่เพริศพริ้งถึงเพียงนี้... นางเพิ่งเคยเห็นก็ในเวลาตัวเอง “เกิดอะไรขึ้นกับใบหน้าของเจ้า โฉมถึงเปลี่ยนแปลงไปมากมายถึงขนาดนี้”

“อ้อ ก่อนหน้านี้เกิดเหตุขึ้นเล็กน้อย ได้รับความเจ็บ ใบหน้าจึงบวมซ้ำ ตอนนี้อบายบวมแดงลดลงแล้ว ใบหน้าจึงกลับคืนสภาพเดิม แปลกมากหรือไม่”

ไม่ใช่แค่เถาเหวินหว่านที่อึ้งงัน บรรดาลูกเรือบนดาดฟ้าเรือก็ตะลึงพริ้งเพริดไปตามๆ กัน

ซูลัวไม่สนใจเถาเหวินหว่าน นางถามฉู่หรงจิน “นี่ พายุในคืนนั้น เรื่องของพวกเราปลอดภัยดีใช่หรือไม่”

“ไม่เป็นอะไร มีพวกเราสองคนอยู่ จะมีเรื่องอะไรได้เล่า” ฉู่หรงจินยิ้มตอบ

จังหวะนี้เอง เถาเหวินหว่านก็โพล่งแทรกขึ้น “ใครกันที่เข้าไปเซมาท่ามกลางพายุ ยังจะบอกว่าไม่เป็นอะไร ข้าว่าเป็นหนักมากด้วยซ้ำ!”

ซูลัวมองฉู่หรงจินด้วยสีหน้าฉงน ก่อนเคลื่อนสายตาจากชายหนุ่มไปยังเถาเหวินหว่าน นัยน์ตาฉายแววหยอกเย้าคลุ้มเคลือ

ฉู่หรงจินรีบชิงตาใส่ซูลัว “เรื่องไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิด!”

“อ้อ...?” ซูลัวลากเสียงยานคาง

เถาเหวินหว่านหัวเราะเยือก “เรื่องที่ท่านชนข้า กระแทกข้าในวันนั้น จนถึงบัดนี้ก็ยังไม่ขอโทษข้าสักคำ ท่านตั้งใจจะไม่ขอโทษข้าชั่วชีวิตอย่างนั้นหรือ”

“อ้อ...?” ซูลัวละสายตาดูกลับมามองฉู่หรงจินอย่างประหลาดใจอีกครั้ง

ฉู่หรงจินโมโหจนย่าเห่ารัวๆ

เถาเหวินหว่านผู้นี้... ก่อนหน้ายังคงเป็นผู้เป็นคนปกติคืออยู่ เดิมคิดว่านางเป็นสตรีผ่าเผยตรงไปตรงมา ผ่านไปเพียงไม่กี่วัน โฉมถึงผันกลายเป็นหญิงเข้าข้าน้ำร้อนช่างต่อปากต่อคำพรรคนี้กัน

“เจ้าล้มไปเอง ข้าอุตส่าห์หวังดีตั้งเจ้าขึ้นมา เจ้าเซล้มเพราะไม่ระวัง ยังจะเรียกร้องให้ข้าขอโทษเจ้า ทำคุณบูชาโทษแท้ๆ!” ฉู่หรงจินเอ่ยออกมาอย่างขุ่นขี้ เขารู้สึกที่ตนเองช่างโง่คร้ายโดยแท้

เถาเหวินหว่านหัวเราะเยือก “ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ต้องช่วย ข้าขอให้ท่านช่วยหรือไร ข้ายอมตบน้ำให้คลื่นพัดไป

ดีกว่าต้องสัมผัสฝ่ามือท่านให้แปดเปื้อน ฮี!”

แม่มางเถาเหวินหว่านตวัดสายตามองฉู่หรงจินอย่างไวตัว ก่อนสะบัดหน้าหนี ท่าทางนั้นเย่อหยิ่งผยองนัก
 ชูลั่วยักคิ้วหล่ต๋าให้ฉู่หรงจิน

ฉู่หรงจินร้อนใจจนแทบคลั่ง “ข้ารู้้อยู่แล้วเชียว สตรีและคนพาลยากจะคบค้า! สตรีพวกนี้ไม่ควรหยาบย่นความ
 ช่วยเหลือให้สักรายเดียว ช่วยแล้วก็มีแต่ความยุ่งยาก วุ่นวายนัก!”

เถาเหวินจวินก็คนหนึ่ง เกาะติดเป็นปลิงไม่ห่าง เถาเหวินหว่านก็เป็นไปด้วยอีกราย นางมองเขาด้วยสายตา
 เย่อหยิ่ง วางตัวโสดสูงศักดิ์ รวากับยอมลดตัวมาสนทนาวินาศสะกับเขาก็มีปาน

ชูลั่วระบายยิ้มให้ฉู่หรงจินพลงผายมือ “ดูที่ช่วงที่พวกเราไม่อยู่ คงจะเกิดเหตุการณ์มากมายบนเรือ ‘ไร้
 นาม’ สิละ...”

“จะมีเรื่องใดได้ นอกจากเรื่องชวนไม่สบอารมณ์ อย่าเอ่ยถึงจะดีกว่า” ฉู่หรงจินโบกมืออย่างจวนใจ

“เรื่องไม่สบอารมณ์ใดกัน เเล้วให้ข้าฟังเพื่อความบันเทิงสักนิดสิ” ชูลั่วยิ้มกริ่มยามมองอีกฝ่าย

“...” ฉู่หรงจินก้าวมาตักหน้าชูลั่ว มองนางด้วยสีหน้าจริงจัง “ลั่วลั่ว พวกเราเป็นสหายกันใช่หรือไม่”

ชูลั่วเอียงศีรษะคิดอยู่ครู่ “ก็พอจะนับว่าเป็นได้กระมัง?”

ฉู่หรงจินมองข้ามคำว่า ‘พอจะนับว่า’ ไปแล้วถามชูลั่ว “ถ้าเช่นนั้นระหว่างสหายก็ควรช่วยเหลือกัน?”

ชูลั่วมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

ฉู่หรงจินบ่นหน้ารำให้ เขาเรียงแขนเสื้อชูลั่วแล้วกระตุกไปมาอย่างออตออัน “ลั่วลั่ว ตอนนี้ข้าต้องการให้เจ้าช่วย

...”

ราตรีกาลมาเยือน

สหายทั้งสี่นั่งจิบสุราสีอำพันพลงรับลมอยู่บนดาดฟ้าเรือ

ชูลั่วถามฉู่หรงจินถึงเหตุการณ์ก่อนหน้า “เจ้าจะให้ข้าช่วยการาบสตรีสกุลเถา? ข้าดูแล้วพวกนางก็สำรวม
 อากัปกริยาอยู่น่า ไม่เห็นก่อเรื่องก่อราวใดขึ้นเลย”

ฉู่หรงจินเองก็ประหลาดใจไม่น้อยเหมือนกันว่า เพราะเหตุใดพี่น้องสกุลเถาถึงวุ่นวายกับเขาไม่หยุด ก่อนหน้า
 นี้ไม่เห็นใครตามต่อแยะเขาเลยแม้แต่รายเดียว?

“ทำไมเจ้ามองข้าด้วยสายตาเช่นนี้ ทำราวกับว่าข้าคิดเข้าข้างตนเองไปคนเดียว? ทั้งที่ก่อนหน้านี้พวกนางโอน
 อ่อนว่าง่ายสารพัด แต่พอเจ้ากลับมา... คงมีใ้ว่าพวกนางเห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของเจ้าแล้วเกิดความละอายใจ และมี
 ยอมจำนนขึ้นมาหรือกระมัง?”

อันที่จริง... ฉู่หรงจินเอ่ยถูกแฝง

ชูลั่วตวัดสายตามองค้อนสหาย ก่อนเงยหน้ามองอาซามังกรชาวที่โฉบบินกลางท้องฟ้าแล้วเปรย “มีอาซามังกร
 ขาวนำทาง พวกเราก็มุ่งหน้าตรงไปยังเกาะไร้นามได้โดยไม่ต้องอาศัยพวกเขาหรือแผนที่เดินเรือ ไม่ถึงสามวันก็น่าจะถึง
 เกาะไร้นาม”

เพียงแต่ว่า... นางยังตามหาสถานที่ซ่อนสมบัติของโจรสลัดหยางไห่หยางในตำนานที่ผู้คนกล่าวกันถึงไม่พบ

ในตอนนั้นเอง หนานกงหลิวอวั้นก็กระดกสุราในจอกจนหมด จากนั้นก็กวักมือเบาๆ เรียกอาซามังกรขาว แม้
 สองฝ่ายจะห่างกันระยะขอบฟ้ากัน ทว่าอาซามังกรขาวกลับกระพือปีกของมันแล้วมุ่งหน้าลงมายังดาดฟ้าเรืออย่าง
 รวดเร็ว

หนานกงหลิวอวั้นกระโจนขึ้นไปบนหลังอาซามังกรขาว ชูลั่วไม่รอช้า หญิงสาวทะยานกายตามไปติดๆ

อาซามังกรขาวถู้อังคำราม เสียงของมันทำให้เหล่าสุกฤษาพากันบินเตลิด จากนั้นอาซามังกรขาวก็ไ้ขึ้นสู่กลาง
 นภา แล้วสยายปีกบินไปในทิศทางหนึ่ง

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ฉู่หรงจินและหลินร้าววี่ยังไม่ทันตั้งตัวด้วยซ้ำ ชูลัวกับหนานกงหลิววินก็โผล่หายหน้าไปไกลเสียแล้ว

“ไปแล้ว พวกเขาไปที่ไหนกันอีกแล้ว!” ฉู่หรงจินเบิกตากว้าง

“ทะเลเบื้องหน้าต้องมีเหตุการณ์น่าดูชมเป็นแน่ แต่ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องใดขึ้น” หลินร้าววี่เขย่งปลายเท้าพลาจเซง้อคอมองตาม “น่าเสียดายที่เราไม่มีมือสุรเวทลสักตัว ไม่เช่นนั้นก็คงตามไปได้ ไม่ต้องติดแหงกอยู่บนเรือลำนี้”

“ข้าเองก็หวังว่าจะเสาะหาอาชามังกรชาวได้สักตัว...” ฉู่หรงจินรำพึงรำพัน

ยามนี้ชูลัวนั่งอยู่บนหลังของอาชามังกรชาว นางทอดสายตามองทัศนียภาพอันกว้างใหญ่ไพศาลเบื้องล่าง นอกจากผืนน้ำเว้งว้างไร้จุดสิ้นสุดแล้ว สิ่งที่สะดุดตาเป็นพิเศษเห็นจะเป็นแสงโคมสว่างไสวที่สาดส่องจากเรือเดินทะเลสามลำ ซึ่งยามนี้กำลังโอบล้อมเรือขนาดเล็กไว้ตรงกลาง

สายตาของชูลัวเฉียบแหลมกว่าคนทั่วไป นางมองเห็นเสื้อผ้าและการแต่งกายของผู้คนบนเรือเดินทะเลทั้งสามลำอย่างชัดเจน แต่ละคนมีร่างกายกำยำสูงใหญ่ ท่อนบนเปลือยเปล่า สวมผ้าโพกหัวบนศีรษะ แคปรายตามองก็รู้ว่าคนเหล่านี้คือกลุ่มโจรสลัด

ขณะที่เจ้าของเรือลำเล็กที่ถูกดักล้อมเป็นชายหนุ่มผอมบาง สีหน้าของเขาในยามนี้เต็มไปด้วยความเดือดดาล และแค้นเคือง ดวงตาคู่นั้นแดงชาดปานหยดเลือด เพลิงโทสะพวยพุ่งออกมารอบด้าน

“ฮ่าๆ คุณชายใหญ่สกุลสวี จะหนีไปที่ใด ตามพวกเรากลับไปโดยดีเถิด”

“นั่นสิ ฮ่าๆ พี่ใหญ่ของพวกเราไม่แบ่งแยกบุรุษหรือสตรี ไม่น่าเจ้าอาจจะมีโอกาสได้ปรนนิบัติพี่ใหญ่ของเรา พร้อมกับน้องสาวของเจ้านะ ฮ่าๆ!”

“เลิกหนีได้แล้ว ถูกพวกเราล้อมไว้ทุกทางแล้ว เจ้ายังจะหนีไปที่ใดอีก”

เสียงหัวเราะเยือกดังก้องขึ้นจากดาดฟ้าเรือทั้งสามลำ วาจาแต่ละประโยคที่เอ่ยออกมาราวกับกริชแหลมคมที่จ้วงแทงแผงอกของคุณชายใหญ่สกุลสวี

เส้นเลือดบนหลังมือคุณชายใหญ่สกุลสวีที่กุมไม้พายบูดโปนขึ้น

“พวกเจ้าจะข่มเหงกันมากเกินไปแล้ว”

“ฮ่าๆ ข่มเหงเจ้าแล้วจะอย่างไร มีบัญญัติตามกำลังเสริมมาจากเกาะไร้นามเสียสิ ฮ่าๆ”

“ไหนพวกเจ้าถึงจ้องจะเล่นงานพวกเรา”

“บนเกาะไร้นาม สกุลสวีของพวกเจ้ามีสถานะเท่าเทียมสกุลเถา แต่เพราะเหตุใดพวกเราถึงไม่เล่นงานคนสกุลเถาหรือ นั่นก็เพราะว่าพวกเจ้าไม่รู้ฟ้าสูงแผ่นดินต่ำอย่างไรเล่า”

“คิดจะกวาดล้างโจรสลัดอย่างนั้นหรือ ฮ่าๆ ก่อนที่จะกวาดล้างพวกเรา พวกเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียก่อน!” กลุ่มโจรสลัดส่งเสียงหัวเราะเหยียดกรี้ยมออกมา

“เทียบกันแล้วคนสกุลเถาก็รู้กาลเทศะกว่าพวกเจ้านัก เจ้ารู้หรือไม่ เพื่อความปลอดภัยของคนในสกุล สกุลเถาถึงกับยอมส่งส่วยให้พวกเราโจรสลัดทุกปี!”

“ฮ่าๆ เจ้าคงไม่รู้กระมังว่า ครั้งนี้สกุลเถายอมจ่ายเงินเพื่อแลกกับค่าหัวของพวกเจ้าเสียนะ”

“เส้นทางของพวกเจ้าก็เป็นเบาะแสที่คนสกุลเถามอบให้พวกเราเอง!”

โจรสลัดกลุ่มนั้นกล่าววาทะและเอ่ยวาจากำเริบเสิบสานออกมา ก็เพราะพวกเขาคิดว่าคำพูดเหล่านี้ไม่หลุดไปถึงหูผู้ใดแน่ ดูห้องทะเลกว้างใหญ่สุดลูกหูลูกตาที่เห็น นอกจากพวกเขาแล้ว ยังมีใครหน้าไหนปรากฏตัวขึ้นอีกเล่า ผุ่งปลาใต้ทะเลหรือไร สำหรับคุณชายใหญ่สกุลสวี... คนที่ต้องถูกปิดปากไปชั่วชีวิตพรรณนี้ จำเป็นต้องแยแสด้วยหรือไรอีกอย่าง เหล่าโจรสลัดก็ตั้งใจเอ่ยวาจาเพื่อเยาะหยันข่มขู่เขาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว

คุณชายใหญ่สกุลสวีฟังคำพูดของเหล่าโจรสลัดแล้วก็โกรธซึ่งจนเพลิงโทสะพวยพุ่ง สองมือกำแน่นเห็นข้อต่อ

ชาวซีต “สกุลเถา! สกุลเถา!”

เวลาเดียวกันนี้ ชูลัวเอนซบแผงกอบอุ้นของหนานกงหลิววีนอยู่บนหลังอาชามังกรชาว ในมือของนางถือผล
ผลึกแก้วลูกหนึ่ง บันทึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเอาไว้ได้อย่างครบถ้วนทุกองศา

เรียวแขนของหนานกงหลิววีนโอบรอบเอวบางของนาง ระวังมิให้หญิงสาวพลัดตกลงไป

ขณะที่คมอาวุธเบื้องล่างเริ่มปะทะห้ำหั่นกัน

ชูลัวเก็บผลผลึกแก้วเอาไว้ในอกเสื้อ จากนั้นก็กล่าวกับหนานกงหลิววีน “สกุลเถาที่ส่งส่วยให้พวกโจรสลัด
ทุกปีและยังจ้างวานให้สังหารคนสกุลสวี คงไม่ใช่สกุลเถาที่เรารู้จักกระมัง?” ชูลัวถามขึ้นด้วยความฉงน

หนานกงหลิววีนพยักหน้าง่าย ๆ “สกุลเถาเดียวกัน”

“เฮอะ แบบนี้เรียกว่า ‘คานบนไม่ตรง คานล่างบิดเบี้ยว’ คนสกุลเถาตั้งแต่หนุ่มยันแก่ บุรุษยันสตรี เห็นได้ชัด
ว่าไม่มีดีเลยสักราย” ชูลัวย่นจมูกอย่างเดียดฉันท “คนดีอายุสั้น คนชั่วอายุยืนยาวพันปีแท้ๆ”

หนานกงหลิววีนบีบจมูกชูลัว รู้สึกว่าลัวลัวของเขาเองก็ร้ายกาจไม่ใช่น้อยเหมือนกัน

ชูลัวเอ่ย “ข้าเองก็หาใช้วีรสตรีผู้ผดุงความยุติธรรมในยุทธภพไม่ แต่เรื่องนี้สกุลเถาทำไม่ถูกต้อง ข้าจะเพิกเฉย
คงไม่ได้” ชูลัวใคร่ครวญก่อนกำชับหนานกงหลิววีน “ท่านอย่าเพิ่งเผยโฉมหน้าจะดีกว่า”

หนานกงหลิววีนเข้าใจความหมายของชูลัว หากเขาปรากฏตัวขึ้นเมื่อใด เจ้าโจรสลัดพวกนี้ต้องเผ่นเตลิด
กระเจิดกระเจิงไปอย่างแน่นอน

พอดคิดเช่นนั้น หนานกงหลิววีนจึงพยักหน้ารับ สายตาที่มองชูลัวเต็มไปด้วยแววเอาอกเอาใจ “ได้”

ในตอนนั้น คุณชายใหญ่สกุลสวีกำลังถูกดักล้อมไว้รอบด้าน เหล่าโจรสลัดหัวเราะลั่นออกมาอย่างโอหัง “จับได้
แล้ว จับปลาแซ่สวีตัวโตได้แล้ว”

“นำไปหนึ่งหรือผัดดีหนอ”

“โยนลงไปแล้วน้ำทะเลก่อนแล้วกัน ค่อยส่งตัวไปให้พี่ใหญ่ ฮ่าๆ!”

“ฮ่าๆ”

โจรสลัดทั้งกลุ่มหัวร่ออหายน

สวีซิงอยากปลิดชีพตัวเองไปเสียเดี๋ยวนี้ เทียบกับความอับยศจากการถูกจับตัวกลับไป มิสู้มอดม้วยลงตอนนี้
ยังจะดีกว่า พอดคิดเช่นนั้น สวีซิงก็ขับเคลื่อนไอวิเศษทั้งหมดในกายไปยังเนยตัน หมายถึงจะระเบิดร่างกายตัวเอง

หว่าในจังหวะนี้เอง... เเงาร่างหนึ่งก็ทะยานตัวลงมาจากกลางห้องฟ้า รวดเร็วปานดาวตกที่สาดแสงสว่างวาบ
บาดตา

ขณะที่ทุกคนเห็นโฉมหน้าของเทพธิดาที่ลอยละล่องลงมาจากสวรรค์ พวกเขา ก็พากันตะลึงงันประหนึ่งถูก
อสณีบาดซัดใส่

งดงามเหลือเกิน! ไฉนได้หล้านี้ถึงมีตรึงงันงามเพริศแพรวถึงเพียงนี้ นางคือเทพธิดาจากสวรรค์ชั้นเก้า
จุติลงมากำเนิดในโลกมนุษย์กระมัง?

“เทพ... เทพธิดา?”

“เทพธิดาจริงๆ หรือ”

“ไฉนถึงมีเทพธิดาทั้งดงามถึงเพียงนี้ได้”

เหล่าโจรสลัดยกมือขึ้นปาดน้ำลายโดยไม่รู้ตัว

ชูลัวลדתัวลงบนเรือลำน้อยของสวีซิง หญิงสาวทอดสายตามองชายหนุ่มที่อยู่ในแฮดักปลา ทั้งยังเห็นชัดว่าจุด
ต้นเทียนของเขาในยามนี้กำลังร้อนฟ้าว หญิงสาวแค้นเสียดในลำคอ “ใจเด็ดแท้ เจ้ามีชื่อเสียงเรียงนามใด”

แรกพบหน้าชูลัว สวีซิงก็ตะลึงงันไปในทันที หว่าไม่นานก็ได้สติกลับคืนมา แม้ไม่รู้ว่ามีอีกฝ่ายเป็นมิตรหรือศัตรู
หว่าในตอนที่สายตาของนางทอดมองมา สวีซิงกลับรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

“สวีซิง ข้ามีนามว่าสวีซิง แม่นาง ได้โปรดช่วยข้าที่...” ไม่รู้ว่าความคิดนี้ผุดขึ้นมาได้อย่างไร สวีซิงหลุดปากออกมาโดยไม่รู้ตัว

ทว่าเรื่องที่เขาคิดไม่ถึงก็คือ แม่นางโหมงามพยักหน้าตอบตกลง “ได้”

“อะไรนะ” สวีซิงอึ้งงันไปโดยพลัน

ซูลู่ช่วยอมเต็มใจช่วยเหลืออยู่แล้ว เจ้าคนที่โอบล้อมสวีซิงเหล่านี้คือโจรสลัด ก่อนหน้านั้นนางเพิ่งจะนึกถึงทรัพย์สินสมบัติของหยางไห่หยางอยู่หยกๆ ในเมื่ออย่างหาของล้ำค่าพวกนั้นไม่พบ ถ้าเช่นนั้นก็ยึดมาจากเจ้าพวกโจรสลัดเหล่านี้ก่อนก็แล้วกัน

เวลานี้กลุ่มโจรสลัดเริ่มเบนเป้าหมายมายังคิ้วหัวตาเข้าแห่ซูลู่

“เทพธิดาน้อย นี้อือตาข่ายหนังมัจฉาอินทนิล หากหว่านออกไปแล้วก็อย่าหวังว่าจะสาวกลับขึ้นมาโดยไร้เหยื่อ”

“เทพธิดาน้อย หน้าตาชาวผ่องจิ้มลิ้มน่าเอ็นดูนัก มาหาลุงทางนี้”

“ลุงอะไรกัน ไปๆ ถอยไป เทพธิดาน้อย ทางนี้ มาทางนี้!”

โจรสลัดแต่ละรายเอ่ยวาจาสัพพยอกหยอกเย้า แสดงท่าทางกรู๋กริม นานเท่าใดแล้วที่พวกเขาไม่ได้พบเจอสตรีโหมงามเช่นนี้มาก่อน มองเพียงเท่านี้จะหน้าใจได้อย่างไรกัน

“นายท่านรอง หากพาแม่นางน้อยผู้นี้กลับไป ท่านว่านายใหญ่จะพอใจหรือไม่”

นายท่านรองนามว่าไห่หยาง เขาพินิจมองซูลู่โดยไม่ละสายตา ราวกับจะควักลูกตามาตีไปหน้านางอย่างไรอย่างนั้น พอได้ยินคำถามของลูกสมุน เขาก็โบกมือ สายตายังคงจ้องมองซูลู่อย่างหลงใหล ขณะที่ปากย้อนถามกลับ “เจ้าว่า... ข้าจะซ่อนตัวเทพธิดาน้อยเอาไว้โดยไม่ให้พี่ใหญ่รู้ได้หรือไม่”

“ไม่มีทาง”

“ถ้าเช่นนั้นก็ต้องมอบคนให้พี่ใหญ่เท่านั้นหรือ” ไ่หยางจวนรำให้ฮือรอมร่อ

นายท่านสามนามว่าไห่ฮู๊พยักหน้า “บางที่... หากพี่ใหญ่พอใจก็อาจจะยกสวีซิงผู้นั้นให้พี่รองสำเร็จสำเร็จใจก็เป็นได้?”

สวีซิงคือน้องสาวของสวีซิง ก่อนหน้าที่ซูลู่จะปรากฏตัว รูปลักษณ์ของสวีซิงก็ทำให้เหล่าโจรสลัดตะลึงตะลันไปตามๆ กันแล้ว ทว่าทันทีที่เห็นโฉมหน้าของเทพธิดาน้อย พวกเขาถึงตระหนักได้ว่า ที่แท้สตรีนางหนึ่งงามเพริศแพรวพริ้วเพราะได้ถึงขั้นนี้

สายตาดำของซูลู่บรายมองไปหน้าเคลิบเคลิ้มหลงใหลของโจรสลัดเหล่านั้น ปลายดัชนีของนางสัมผัสกันก่อนหนึ่งก็สัญลักษณ์รูปฝ่ามือจำลองจะปรากฏขึ้นเหนือตาข่ายหนังมัจฉาอินทนิล

แควก!

ขณะที่ฝ่ามือจำลองทาบทับตาข่าย ตาข่ายหนังมัจฉาอินทนิลที่เหล่าโจรสลัดมั่นใจว่าไม่มีสิ่งใดทำลายได้ ก็ขาดกระจุยเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

โจรสลัดทั้งกลุ่มตะลึงพรึงเพริด เวลานี้ทำได้เพียงมองซูลู่อย่างอึ้งงันและทำตัวไม่ถูก

ทว่าในตอนที่ได้สติกลับคืนมา แว่วทำหายก็ผุดวามขึ้นในดวงตาของไห่หยาง เขาถูปลายจุมูกแล้วเอ่ยออกมาเพียง “แรงดี!”

ลูกสมุนโจรสลัดก็พากันคลี่ยิ้มเจ้าเล่ห์ เป็นรอยยิ้มที่เต็มไปด้วยความท้าทายอย่างชัดเจน

“บุก!” ไ่หยางโบกมือ

โจรสลัดทั้งหมดกรูเข้าไปพร้อมกัน แว่วตาแต่ละคนวาวโรจน์ ท่าทางกระหึ้นกระหือรือ

หากนำเทพธิดาน้อยไปส่งให้นายใหญ่เมื่อไร พวกเขาคงจะไม่ได้สัมผัสนางอีกแล้ว แต่ตอนนี้อาจจะพอฉวยโอกาสเล็กๆ น้อยๆ ได้บ้าง... โจรสลัดหลายรายคิดเช่นนั้นในใจ

ทว่าพวกเขายังไม่ทันได้เข้าใกล้ซูลู่ หญิงสาวก็วาดผืนสัญลักษณ์ซับซ้อนแล้วกางฝ่ามือออก “ไป”

คลื่นพลังที่มองไม่เห็นระลอกหนึ่งปะทุออกมาจากสองมือของนาง ก่อตัวเป็นผลึกโปร่งขนาดใหญ่ลอยละลิวเข้าปะทะโจรสลัดทั้งกลุ่มด้วยความเร็วและแรง

“อ้าก!”

“อ้ากๆ!”

เสียงโหยหวนครวญครางดังขึ้นสู่ทางแปดทิศ เหล่าโจรสลัดที่กุมอาวุธหมายจะเข้าเล่นงานซูลัวเหล่านั้นกระเด็นไปด้านหลังด้วยแรงปะทะอันหนักหน่วง

มีเพียงไต่หยางกับไต่ฮวี่เท่านั้นที่ไม่ได้ลงมือเมื่อครู่ บัดนี้พวกเขาจึงยังปักหลักอยู่ที่เดิม ทั้งสองคนสบสายตากัน ก่อนมองเห็นแววขาดเกรงหวาดหวั่นในดวงตาของอีกฝ่าย

หญิงผู้นี้... พลังยุทธ์ไม่ธรรมดา! เดิมคิดว่าแม่นางหน้าตางดงามฝีมือคงไม่ร้ายกาจสักเท่าไรนัก คิดไม่ถึงเลยว่าจะแค่กระบวนท่าแรกก็ทำให้พวกเขาตระหนกตกใจได้ถึงขนาดนี้

ทว่าก็เพียงแค่มือไม่เลวเท่านั้น...

ไต่ฮวี่ร้องไต่หยาง “พร้อม ข้าเอง!”

ไต่หยางขมวดคิ้วมุ่น “น้องสาม เจ้าไหวหรือ”

“พร้อม ให้โอกาสข้า หากข้าไม่ไหว ท่านค่อยหนุนชานะขอรับ?!” สีหน้าของไต่ฮวี่เอาจริงเอาจัง

ไต่หยางพยักหน้า ก่อนผละถอยไปด้านหลังหนึ่งก้าว เปิดโอกาสให้ไต่ฮวี่

ไต่ฮวี่กวาดตามองไปรอบๆ เขาเห็นว่าลูกน้องโจรสลัดที่ลอยละลิวตกน้ำด้วยแรงปะทะจากซูลัวก่อนหน้านี้ มาบัดนี้พากันตะเกียกตะกายป็นกลับขึ้นมาทางกราบเรือ

ไต่ฮวี่ตัวตวัดสายตาเยือกมองซูลัว “แม่นางมีนามว่าอะไร”

ซูลัวโคลงศีรษะ

“แม่นางไม่แม่แต่จะบอกชื่อเสียงเรียงนามหรือ”

“จะสู้ก็สู้ พุดพล่ามไปไย” ซูลัวปรายตามองไต่ฮวี่อย่างดูแคลน “หากไม่สู้ ข้าก็ขอตัว”

ไต่ฮวี่จ้องซูลัว นัยน์ตาของเขาฉายแววเกรี้ยวกราด “แม่นางช่างสามหาวนัก!”

“เพราะในสายตาของข้า เจ้าก็เป็นมดปลวก ข้าไม่ชินกับการสนทนากับมดปลวก” ซูลัวแค้นหัวเราะ

มดปลวก? วาจาดูแคลนเช่นนี้ช่วยยู่ให้ไต่ฮวี่เดือดดาลอย่างถึงที่สุด

“ดี ถ้าเช่นนั้นก็แสดงให้เห็นเจ้าตูดสักหน่อยว่า แท้จริงแล้วใครคือมดปลวกกันแน่!” ไต่ฮวี่เงื้อมมือสูงด้วยสองมือ จากนั้นก็ปรีเข้าหาซูลัว

ซูลัวยิ้มบาง “มาถูกจังหวะเหลือเกิน”

พริบตาถัดมา ซูลัวก็ลำแดงวิชา *กระบี่เทพธิดา* นางไม่ได้ใช้เคล็ดวิชานี้มานานแล้ว วิชา *กระบี่เทพธิดา* มีทั้งสิ้นเก้าชั้น นางฝึกฝนมาถึงขั้นที่หกและติดอยู่ตรงคอขวด พยายามเท่าไรก็ไม่อาจก้าวข้ามไปสู่ขั้นที่เจ็ดได้เลยทีเดียว แต่เมื่อครู่นางรู้สึกคล้ายคล้ายคลบลว่ากำลังจะปลดผนึกขั้นพลังเคล็ดวิชานี้ได้ ฉะนั้นจะพลาดโอกาสดีๆ แบบนี้ไปไม่ได้เป็นอันขาด

ซูลัวกวัดแกว่งกระบี่เฟิงอู่ในมือ ปลายกระบี่สั่นสะท้าน จากนั้นมังกรเพลิงตัวหนึ่งก็พุ่งทะยานออกมา ก่อนมันจะโฉบบินฉวัดเฉวียนขึ้นสู่ท้องฟ้า

หญิงสาวคำราม “โจมตี!”

มังกรเพลิงก็พุ่งเข้าเล่นงานไต่ฮวี่ในทันที

กว่าไต่ฮวี่จะรู้ตัว มังกรเพลิงก็เข้าโจมตีเขาในระยะประชิด ไกลเสียจนลืมตบสนอง

ไต่หยางทะยานกายเข้าไปหาไต่ฮวี่ ทว่าซูลัวตัวตวัดปลายกระบี่ไปทางอีกฝ่าย ไต่ฮวี่เศษหงส์จำแลงพวยพุ่ง สกัดกันไต่หยางไม่ให้ขยับก้าวไปข้างหน้าได้

“อ้าก!” ไทอวี่ไปลงเสียงครวญครางอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“เจ็บ!” ยามนี้เขาเจ็บปวดจนน้ำตาไหลพราก

ไม่เจ็บได้หรือไร ยามที่มังกรเพลิงจำแลงตัวนั้นพุ่งเข้าหาไทอวี่ มันก็เสยเซี้ยวคมกัดขย้ำเข้าที่แผลงอกของเขา ตรงตำแหน่งหัวใจพอดี

ไทอวี่ก้มลงมองอกของตน ตำแหน่งนั้นกลายเป็นรูโหว่ขนาดใหญ่กว่ากำปั้น ผิวหนังใหม่เกรียมประหนึ่งถูกไฟเผา ขณะที่หัวใจทั้งดวงหายไปแล้ว...

ร่างกายของไทอวี่เซอย่างหนัก เขาเงยหน้าพลาจ้องสู่ว่างอย่างไม่อยากจะเชื่อ

ทว่าสู่ว่างกลับไม่สนใจเขาเลยแม้แต่นิด นางไม่มีเวลาเหลือบมองผลจากการโจมตีด้วยซ้ำ เนื่องจากเวลานั้นนางกำลังเผชิญหน้ากับไต้หยาง

เมื่อครั้งที่อยู่เมืองหลวงจักรวรรดิกลาง สู่ว่างพบเจอยอดฝีมือเหนือชั้นมากมาย ผู้มียุทธ์แต่ละรายล้วนแต่ฝึกยุทธ์มาก่อนนาง แข็งแกร่งและทรงพลังกว่านาง เพราะเหตุนี้สู่ว่างจึงอัดอั้นอยู่ในอกไม่น้อย

มาบัดนี้... เมื่ออยู่ที่ใต้ผืนฟ้าไร้ขอบเขต ยืนเหนือท้องทะเลอันกว้างใหญ่ไพศาล จิตใจของนางกลับปลอดโปร่งและหนักแน่นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“โจมตี!”

มังกรเพลิงและไอวิเศษหงส์จำแลงพุ่งออกไปพร้อมกันอีกครั้ง มันชนาบเข้าประกับไต้หยางทั้งด้านหน้าและด้านหลัง

ไต้หยางหัวเราะเยือก “แม่นาง เจ้ามีนามว่าอะไรหรือ”

“ซู”

“ดี แม่นางซู ชุนเขาเซียวคงอยู่ สายธารยังรินไหล ขอตัวลา”

หากเป็นการเผชิญหน้ากันเพียงลำพัง ไต้หยางไม่กลัวเลยสักนิดว่าเขาจะพ่ายแพ้ให้แก่สู่ว่าง ทว่ากลิ่นอายอันตรายซึ่งแฝงตัวอยู่ในความมืดต่างหาก ที่ทำให้เขาไม่อาจสำแดงพลังยุทธ์ของตนได้อย่างเต็มที่

ในตอนให้ไต้หยางกล่าววาทจานี้ สู่ว่างกลับแค้นหัวเราะ “ปะทะ!”

กระบี่เฟิงอู่ในมือสู่ว่างสั้นอย่างหนัก ก่อนจะหลุดออกจากมือหญิงสาว แล้วพุ่งตรงเข้าที่ขั้วหัวใจไต้หยาง ไต้หยางหัวใจกระตุกวูบ แวหวาดหวั่นปรากฏขึ้นในดวงตา

โฉนถึง... เมื่อครู่กระบี่เล่มนี้ยังเคลื่อนที่ไม่เร็วถึงขนาดนี้ เพราะเหตุใดจู่ๆ ถึง...

อันที่จริงคำตอบนั้นง่ายตายนัก

ก่อนหน้านั้นสู่ว่างดดมวิชา กระบี่เทพธิดา ให้อยู่ในชั้นกระบี่ดับสูง ไม่ยอมให้มันปลดผนึกได้ก็เพราะหมายจะระเบิดพลังของมันออกมาในเวลานั้นนั่นเอง

บัดนี้วิชา กระบี่เทพธิดา ปลดผนึกไปสู่ขั้นที่เจ็ดแล้ว ซ้ำในเวลาเดียวกันนี้ ผนึกชั้นสามของกระบี่เฟิงอู่ก็เริ่มโคลงเคลงพร้อมที่จะพังทลายลง

ฉ๊ะ!

เสียงอาวุธจ้วงแทงเข้าไปในเนื้อ

“อ้าก!” เจ้าของเสียงมิใช่ไต้หยาง แต่เป็นไทอวี่

เดิมไทอวี่ร่อแร่เต็มทน แต่เขาพยายามยืนหยัดให้นานที่สุดเพื่อรอให้พี่รองแก้แค้นแทนตนเอง เขาฝากความหวังทั้งหมดไว้กับไต้หยาง แต่คิดไม่ถึงเลยว่าพี่รองของตน... จะรับมือสตรีผู้นี้ไม่ได้!

ร่างกายสิ้นสะท้านอย่างแรง จากนั้นไทอวี่ก็ล้มตึงหงายหลัง ตายตาไม่หลับ...

ไต้หยางในเวลานี้เผยสีหน้าไม่อยากจะเชื่อออกมา ปฏิกริยาของเขาเหมือนกับไทอวี่ไม่มีผิด เขาเงยหน้ามองสู่ว่าง ก่อนสลบก็มลงมองคมกระบี่ที่ปักคาหน้าอกของตนเอง เขาถูกคมกระบี่แทงมิดด้าม?

“เจ้า...” เลือดไหลรินออกมาจากมุมปาก ปลายนิ้วชี้หน้าซูลัว
ซูลัวยิ้มเยือกตรงมุมปาก “คิดจะจับตัวข้า? เจ้าคู่ควรหรือไร”
“พรีด!” ใ้ให้หยางกระอักเลือดออกมา ก่อนร่างกายจะทรุดลงกับพื้น
พื้น

ทว่าในตอนนั้นเอง ลำแสงสีขาวหลุดลอยออกมาจากร่างกายของใ้ให้หยาง แล้วพุ่งหนีไปยังทิศทางหนึ่งอย่างรวดเร็ว คณะนางเงาเหล่านั้นก็คาดเดาได้ว่าน่าจะเป็นร่างแยกของใ้ให้หยาง

นัยน์ตาของซูลัวกะพริบลงทันใด หญิงสาวพุ่งตัวตามไปด้วยความเร็วดูจะหลุดออกจากสาย แต่เงาร่างสีขาวนั้นก็กลับหายวับไปอย่างรวดเร็ว แม้ว่าซูลัวจะเคลื่อนไหวได้อย่างรวดเร็ว แต่ถึงกระนั้นก็ยังติดตามไปไม่ทันอยู่ดี

นางกอดข่มความขุ่นซึ่งงุ่นง่านไว้ในอก ก่อนเบนสายตามากวาดมองเหล่าโจรสลัดที่เหลือ ภายใ้ใต้แววตาเย็นยะเยือกที่ตัวดมองมา เหล่าสมุนโจรสลัดบนเรือทั้งสามลำที่หลบหนีไม่ทันพากันหลุบตาลง ร่างกายสั่นเทาด้วยความหวาดหวั่น

ยามนี้ทุกคนรู้สึกเสียใจอย่างสุดแสน พวกเขาอยากตบปากตัวเองแรงๆ นึก ก่อนหน้านี้พวกเขาพูดอะไรออกมา ข้ายังคิดจะจับตัวแม่นางผู้นี้กลับไปให้นายท่านใหญ่?

ด้วยพลังยุทธ์ระดับพวกเขาจะหรือ คิดจะจับตัวนาง? ฮ่าๆ แต่ละคนก็ซ่อนอยู่ในใจ น้ำตาเกือบจะหลังรินออกมาโดยไม่รู้ตัว

ตู๋ม!

จู่ๆ โจรสลัดรายหนึ่งก็กระโดดลงไปในทะเล เขาไม่เชื่อหรือว่าหากทุกคนดำนํ้าหนี ผู้มียุทธ์รายนี้จะยังจับตัวพวกเขากลับมาได้ทั้งหมด

“เร็วเข้า ทุกคนกระโดดลงทะเลเร็ว ถึงอย่างไรก็ต้องมีคนหนีรอดไปได้บ้าง ทุกคนกระโดดลงทะเล!”

ไม่รู้ว่โจรสลัดรายใดตะโกนขึ้นมา เสียงของอีกฝ่ายเตือนสติโจรสลัดที่เหลือ

ตู๋มๆ!

เหล่าโจรสลัดกระโจนลงนํ้าราวกับฝูงกบกระโดด จากนั้นก็กระจายตัวกันแหวกว่ายสาयน้ำไปสี่ทางแปดทิศ เพียงพริบตาเดียวก็ไม่มีเหลือโจรสลัดบนเรือทั้งสามลำอีกแม้แต่รายเดียว

“...” ซูลัวมองผิวนํ้าที่แตกกระจายเป็นฟองคลื่นแล้วพูดอะไรไม่ออก

หนานกงหลิวว่ินสั่งใ้ให้อาซามังกรชาวลดตัวลงสู่แดดฟ้าเรือลำที่ซูลัวปักหลักอยู่ เมื่อซูลัวหันมาเห็นชายหนุ่มนางก็อดโอดครวญไม่ได้

“ข้าก็คิดว่าอาซามังกรชาวพาเรามาพบกับสมบัติของหยางใ้ให้หยางเสียอีก ดูเถิด ไม่มีของล้ำค่าติดไม้ติดมือกลับไปสักชิ้น”

“ใครว่าไม่ใช่เล่า” หนานกงหลิวว่ินว่าพลาซงชี้มือไปยังท้องทะเลกว้างเบื้องหน้า แสงแวววาวประหนึ่งเนื้อหยกสะท้อนแสงจันทร์ปรากฏขึ้น ณ ตำแหน่งหนึ่ง

“นั่นอะไร”

“เต่าหยกขาวสี่ขา” หนานกงหลิวว่ินเอ่ยเป็นนัย

ดวงตาของซูลัวเป็นประกาย เต่าหยกขาวสี่ขาตัวนี้เป็นสินค่านางขายทอดตลาดเมืองใ้ให้ หนานกงหลิวว่ินทำพันธสัญญากับมันก่อน ทว่าภายหลังกลับถูกใ้ให้เจ้อหลิน บุตรชายเจ้าเมืองใ้ให้เฉิงประมูลซื้อไปด้วยราคาสูงลิบลิ้วเวลานั้นมันควรจะอยู่กับคนสกุลใ้ให้มีไ้หรือไร หรือว่าเจ้าเมืองใ้ให้เฉิงจะตามพวกเขามาถึงเขตนํ้านี้?

“เต่าหยกขาวสี่ขาเป็นสัตว์วิเศษของหยางใ้ให้หยาง มันรู้ตำแหน่งที่ซ่อนขุมทรัพย์ของหยางใ้ให้หยาง หมายความว่าสกุลใ้ให้กำลังออกล่าขุมทรัพย์ของหยางใ้ให้หยางเช่นกันหรือ”

ดวงตาคู่งามของหนานกงหลิวว่ินปรายมองซูลัวเพียงแวบเดียว ก่อนชายหนุ่มจะเอ่ยสั้นๆ “ไปดู?”

“ไป!”

ทว่าในตอนนั้นเอง เสียงร้องเรียกซูลัวกับหนานกงหลิววินก็ดังขึ้นเสียก่อน

“ผู้มีพระคุณทั้งสอง ช้าก่อน”

ซูลัวตัวดีสายตามอง ก่อนตระหนักได้ว่านางละเอียดใครบางคนไปเสียแล้ว

สวีซิง... ชายหนุ่มที่นางเพิ่งช่วยชีวิตเอาไว้

“แม่นางซู ท่านขาดเงินทองหรือไม่” สวีซิงจ้องมองสตรีทั้งดงามปานเทพธิดาเบื้องหน้าแล้วเอ่ยคำถามแปลกประหลาดออกมา

ซูลัวมองสวีซิงด้วยสายตาฉงน นางรู้สึกว่าคุณนี่พิลึกนัก นางช่วยชีวิตเอาไว้แท้ๆ ทว่าอีกฝ่ายกลับเอาแต่จ้องมองนางเหม็ง ช้ายังถามนางด้วยคำถามชอบกล

ซูลัวขมวดคิ้วมุ่น “เจ้าพูดอะไร”

สวีซิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เบี่ยงไปด้วยความเชื่อมั่น “แม่นางซู ท่านจัดการให้อวีและไท่หยาง ทั้งยังขับไล่วโจรสลัดเหล่านั้นไปได้หมด ท่านต้องช่วยเหลือน้องสาวข้าออกมาได้แน่กระมัง?”

สวีซิงไม่รอคำตอบจากซูลัว แต่ฉวยโอกาสนี้บอกเล่าเหตุการณ์ที่เขาประสบมาให้นางฟังตั้งแต่ต้นจนจบ

ไม่ผิดไปจากที่คาด สาเหตุทั้งหมดทั้งหมดทั้งมวลเกิดขึ้นจากความขัดแย้งระหว่างสกุลสวีกับสกุลเถาแห่งเกาะไรรันาม สกุลเถาร่วมมือกับหัวหน้าโจรสลัดเกาะแดนทुरुชนจับตัวสวีหลี น้องสาวของเขาไป จากนั้นก็ไล่ล่าตามมาเพราะหมายจะกำจัดเขาอีกคน

สวีซิงจ้องมองซูลัวด้วยแววตาจริงจัง “เกาะของโจรสลัดพวกนั้นมีนามว่า ‘เกาะแดนทुरुชน’ ขอเพียงแม่นางช่วยเหลือน้องสาวของข้าได้ ไม่ว่าท่านจะเรียกร้องเป็นเงินเท่าไร หากสกุลสวีของเราที่กำลังจ่าย พวกเรายินดีมอบให้ท่าน!”

ซูลัวลูบปลายคาง “พวกเจ้าไม่เข้าร่วมฝักฝ่ายเดียวกับโจรสลัด?”

สวีซิงกล่าวอย่างภาคภูมิใจ “สกุลสวีของพวกเราเมื่อสะอาดมาทุกรุ่นทุกสมัย พันธกิจหลักของสกุลคือการปราบปรามโจรสลัด ไม่เคย...”

ซูลัวส่ายหน้าจนใจก่อนตัดบทอีกฝ่าย “ถ้าเช่นนั้นพวกเจ้าก็คงไม่มีเงินถุงเงินถังอยู่แล้ว”

“ฮะ?”

“พวกเจ้าไม่มี แต่สกุลเถาต้องมีแน่” ซูลัวระบายยิ้ม

สวีซิงมองซูลัวด้วยสายตาฉงน วาจันนี้ของแม่นางซูหมายความว่าอย่างไรกัน

เป็นเพราะสมองของซูลัวนั้นโลดโผนโชนทะยานนัก คนทั่วไปจึงตามความคิดของนางไม่ทัน

ซูลัวยิ้มบาง ไม่อธิบายความเพิ่ม เพียงแค้โบกมือไปมา

“แม่นางซู...” เขายังเอ่ยไม่ทันจบความดี โฉนถึงตัดบทเสียแล้วเล่า ตกลงว่านางจะช่วยหรือไม่ช่วยกันแน่?

ซูลัวทั้งคำพูดประโยคสุดท้ายไว้เพียง “กลับไปอยู่ที่สกุลของเจ้าเถิด”

ถึงอย่างไรสวีซิงก็ไม่มีฝีมือพอจะร่วมการต่อสู้ไปพร้อมกับนางอยู่แล้ว ติดตามไปด้วยก็รังแต่จะเป็นภาระเสียเปล่าๆ นอกจากนี้ สถานที่ที่ซูลัวจะมุ่งหน้าไปเป็นอันดับแรกก็หาใช่เกาะแดนทुरुชนไม่

เวลานี้อาชามังกรขาวทะยานตัวอยู่กลางน่านฟ้าเหนือเกาะแห่งหนึ่ง

“เกาะ?” ซูลัวอุทาน

หญิงสาวกวาดตามองไปรอบๆ เกาะแห่งนี้ตั้งอยู่โดดเดี่ยวกลางทะเล ขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็ก ต้นไม้โบราณเขียวครึ้มอุดมสมบูรณ์ ภูเขาหินใหญ่น้อยตั้งตระหง่านเรียงรายบนเกาะ

อาชามังกรขาวฉวัดเฉวียนกลางอากาศ มันพาสูลัวกับหนานกงหลิววินตี๋มด้ากับบรรยาอากาศอันงดงามเหนือ

เกาะแห่งนี้

“ตรงนั้น!” สายตาของซูลัวเฉียบคมยิ่งนัก

ณ ตำแหน่งขอบฟ้าจรดผิวน้ำทะเล เรือเดินทะเลขนาดใหญ่โตมโหฬารลำหนึ่งลอยล่องอยู่กลางมหาสมุทรสีครามกระจ่าง ภายใต้แสงอาทิตย์เจิดจ้าระยิบระยับ

สูงหนึ่งพันเมตร กว้างหนึ่งร้อยเมตร มีทั้งหมดห้าชั้น

หัวเรือสลักอักษร ‘จิ้งจอกเทพ’ เด่นเป็นสง่า

ถูกต้อง เรือเดินทะเลลำนี้ก็คือเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ของหยางไห่หยางที่บุกบั่นร้อยเอ็ดเจ็ดยาน้ำมาแล้วนั่นเอง

“ไม่ตำแหน่งเขาชิงซาน!” ซูลัวอุทานด้วยความประหลาดใจ

สมกับเป็นเรือเดินทะเลที่ชาวเรือทั้งหลายต่างปรารถนา เรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ทั้งลำสร้างขึ้นมาจากไม้ดำแห่งเขาชิงซานที่หายากยิ่ง ไม้ดำแห่งเขาชิงซานเพียงไม่กี่แผ่นยังมีราคาเท่าทองพันชั่ง ต้องแลกด้วยเหรียญผลึกสีม่วงไม่รู้เท่าไร ทว่าเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ อันใหญ่โตลำนี้กลับสร้างขึ้นจากไม้ดำแห่งเขาชิงซานทั้งลำ

เรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ร่วมประสบการณ์การเดินทางเล็ดลอดหนีล่องใต้ และไขว่คว้าความสำเร็จพร้อมกับหยางไห่หยางมานับไม่ถ้วน แม้จะทอดสายตามองจากกลางอากาศในระยะไกลเช่นนี้ ทว่าซูลัวก็ยังสัมผัสได้ถึงกลิ่นอายความองอาจผึ่งผายและทรงเกียรติภูมิของเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’

ซูลัวยิ้มบางยามทอดสายตามองเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ จากนั้นก็เอ่ย “ไปกับข้า ข้าจะนำชื่อเสียงเกียรติยศมาสู่เจ้าเอง” ขณะที่กล่าว หญิงสาวก็กอดปลายนิ้ว

หยุดเลือดจากปลายนิ้วหยดลงกลางอากาศ ก่อนกระทบกับอักษรสลักคำว่า ‘จิ้งจอกเทพ’

ตึง!

หยุดโลหิตหลังริน ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ จากเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ มันนิ่งสงบประหนึ่งไร้จิตวิญญาณ ราวกับวงจจิตถูกปิดตายก็มีปาน

แต่ถึงกระนั้นซูลัวก็ยังอดทนรอ เพราะนางรู้ว่าเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ลำนี้ต้องมีดวงจิตสถิตอยู่อย่างแน่นอน

หนึ่งหยุด

สองหยุด

สามหยุด...

ซูลัวหลังเลือดสดๆ ออกมาอย่างต่อเนื่อง

ห้าหยุด...

สิบหยุด...

สิบห้าหยุด...

หนานกงหลิวอ้วนรังมือของซูลัวเอาไว้ว ทว่าซูลัวกลับเงยหน้าพลาแสงสายน้ำให้อีกฝ่าย สีหน้าของนางราบเรียบ แววตาแน่วแน่และมั่นคง

ในตอนนั้นเอง คลื่นไอวิเศษก็ทะลักทลายออกมาจากเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ที่อยู่เบื้องล่าง

“สัมผัสได้แล้ว” สายตามองซูลัวมองลงไปเบื้องล่าง

เรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ดูเหมือนจะมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง หยุดเลือดสิบห้าหยุดของซูลัวแปรเปลี่ยนเป็นลำแสงสิบห้าสายโอบล้อมรอบเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ จากนั้นลำแสงสิบห้าสายก็ผสานกันจนกลายเป็นรูปดวงดาวห้าแฉก ก่อนสาดแสงไปยังอักษร ‘จิ้งจอกเทพ’ ที่สลักอยู่ตรงหัวเรือ

ซูลัวเห็นเงาจำแลงจิ้งจอกเทพตัวเล็กกระโดดแผ่ลิ่วออกมา จากนั้นมันก็ยกอุ้งมือทั้งสองข้างคารวะนางพร้อมค้อมกายต่ำสามครั้ง

ในเวลาเดียวกันนี้ ลำแสงดวงดาวห้าแฉกที่อาบย้อมอักษร ‘จิ้งจอกเทพ’ แต่เดิมาก็สะท้อนกลับเข้าหว่างคิ้วของ

ซูลัวที่ยังไม่ทันตั้งตัว หญิงสาวรู้สึกท้อแท้คิดว่าคงคิดว่างเปล่าโง่งมไปรง ร่างกายอ่อนคลายเบาสบาย

หลังจากสยบเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ได้แล้ว ซูลัวก็มุ่งหน้าเข้าไปสำรวจภายในเรือทันที ทรัพย์สมบัติหายงให้หายงที่นางปรารถนาเป็นอย่างยิ่งในเวลานี้มีอยู่สองชิ้น หนึ่งคือ... เรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ สองคือ... แผนที่เดินเรือของหายงให้หายง ราชินีโจรสลัดผู้ยิ่งใหญ่ในเวลานั้น

ขอเพียงได้แผนที่มาครอบครอง นางและสหายจึงจะไปเยือนเกาะมังกรเทพได้อย่างปลอดภัย

ภายในห้องบังคับการเรือ ซูลัวเปิดลิ้นชักใต้แผงควบคุมออก ก่อนจะเห็นกล่องผ้าไหมสีดำสนิทวางอยู่ด้านในตามที่คะเนไว้

ซูลัวสำรวจกล่องผ้าไหม เมื่อไม่เห็นว่ามียกไถ่ควบคุม ก็เปิดฝากล่องออกแล้วหยิบม้วนหนังแกะขนาดเล็กออกมาจากด้านใน

หญิงสาวสบตากับหนานกงหลิววีน ง่ายถึงเพียงนี้เชียว? ม้วนหนังแกะแผ่นนี้คือแผนที่เดินเรือของหายงให้หายงใช่หรือไม่...

ซูลัวคลี่ม้วนหนังแกะออก ก่อนกวาดตาอ่านข้อความที่ปรากฏอยู่ในนั้น

‘ผู้ใดสยบเรือ ‘จิ้งจอกเทพ’ ได้ ย่อมมีสิทธิ์ครอบครองสมบัติของข้า จงมุ่งหน้าไปยังเกาะไร้นาม สิ่งก็ตามหารอคอยอยู่ที่นั่น’

“...” ซูลัว

หนานกงหลิววีนยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย

“หายงให้หายงผู้นี้ช่าง... ละเอียตรอบคอบถึงถ้วนเสียจริง” ซูลัวผายมือออกอย่างชัดเจน

“แต่ก็ดี เดิมพวกเราจะมุ่งหน้าไปที่เกาะไร้นามอยู่แล้ว เกาะไร้นามเป็นเส้นทางที่ต้องผ่านก่อนไปเยือนเกาะมังกรเทพ แต่ว่า... ทำไมถึงทิ้งข้อความไว้เพียงเท่านี้หนอ”

‘แผนที่เดินเรือ... ไม่ได้อยู่ที่นี้ ข้าซ่อนไว้บนเกาะไร้นาม’...

ข้อความประโยคนี้ทำเอาซูลัวปวดศีรษะหนีบขึ้นมาทันที

“จะไปหาที่ใดกัน”

หนานกงหลิววีนลูบศีรษะซูลัว “เจ้าคิดว่าอย่างไรเล่า”

พอเห็นสีหน้ามึนหม่นใจของหนานกงหลิววีน ซูลัวก็ขบคิดอยู่ครู่ ก่อนดวงตาสาดประกายวาว “เจ้าแมวดำ!”

หนานกงหลิววีนยิ้มขณะพยักหน้า

ซูลัวพบว่าเมื่อมีหนานกงหลิววีนอยู่ข้างกาย การเสาะแสวงหาทรัพย์สมบัติล้ำค่าก็มีชิ้นงานเสี่ยงอันตรายอีกต่อไป แต่ดูเหมือนเป็นภารกิจอันน่าตื่นเต้นท้าทาย นางไม่รู้เลยว่าหากวันหนึ่งหนานกงหลิววีนไปจากนาง...

ไม่ ความคิดนี้น่าสะพรึงกลัวเกินไป หญิงสาวรีบสลัดความคิดนี้ออกจากหัวทันที ทว่าสิ่งที่นางไม่รู้ก็คือ... ในอนาคตอันใกล้เหตุการณ์หนึ่งกำลังจะมาเยือน...

ก่อนจะมุ่งหน้าสู่เกาะไร้นามเพื่อเสาะหาแผนที่เดินเรือ ซูลัวมีเรื่องสำคัญที่ต้องจัดการเสียก่อน...

เกาะแดนทुरुชน... แหล่งพำนักของเหล่าโจรสลัด

หลังจากที่ร่างเดิมของให้หายงถูกซูลัวสังหารไปแล้ว พลังวิเศษที่ก่อกำเนิดเป็นร่างแยกของเขาก็มุ่งหน้ากลับคืนสู่เกาะแดนทुरुชน

“พี่ใหญ่ พี่ใหญ่ ช่วยด้วย!” ร่างแยกยังไม่ปรากฏ ทว่าเสียงของให้หายงก็ดังขึ้นขึ้นก่อนแล้ว

บานประตูถูกผลักออก นายท่านใหญ่หันหน้ากลับมา หากซูลัวอยู่ ณ ที่นี้ นางต้องประหลาดใจอย่างมากเป็นแน่ เพราะ ‘นายใหญ่’ ผู้นี้ก็คือให้เจ้อคุน เจ้าเมืองให้เจิ้งนั่นเอง

เดิมให้คุณเป็นนายใหญ่แห่งเกาะแดนทรชน มีน้องชายร่วมอุทรสองคนคือ ให้หยางและให้อวี ภายหลังเขาใช้ เล่ห์เพทุบายจนกระทั่งได้ก้าวขึ้นไปสู่ตำแหน่งเจ้าเมืองให้หยาง จึงเปลี่ยนนามเป็น 'ให้เจ้อคุณ' เพื่อให้แตกต่างจากนาม เดิม

ให้หยางปริ่เข้ามาแล้วร่ำไห้คร่ำครวญ "พี่ใหญ่! ช่วยด้วย!"

ให้เจ้อคุณย่นหัวคิ้วเข้าหากัน ชาวเมืองต่างพูดกันปากต่อปากว่า ท่านเจ้าเมืองให้เจ็งมักเก็บตัวเข้าวังค์ฝึกยุทธ์ เป็นนิจ แต่พวกเขาทราบดีว่าท่านเจ้าเมืองของพวกเขาแน่แท้จริงแล้วคือนายท่านใหญ่แห่งเกาะแดนทรชน

ให้เจ้อคุณรับรู้สถานะของหนานกงหลิววันจากข่าวสารที่ได้รับมาจากสกุลเหลิ่ง เวลานี้เขากำลังระดมกำลังคน เพื่อเสาะหาตัวหนานกงหลิววันกับซูลู่ไปทั่วทุกหนำนี้ เบื้องหน้าของเขาคือยอดฝีมือสิบราย ทั้งหมดคือหัวหน้ากอง กำลังลับที่ให้เจ้อคุณเพาะบ่มมานานปี ก่อนหน้านั้นเขากำลังสั่งความคนเหล่านั้น

"...ต้องตามหาพวกเขาให้พบ เข้าใจหรือไม่"

"ขอรับ!" หัวหน้ากองกำลังลับทั้งสิบขานตอบเป็นเสียงเดียวกัน

ในตอนที่ให้หยางปริ่เข้ามา นายท่านใหญ่หรือก็คือให้เจ้อคุณหันหน้ากลับมามองอีกฝ่าย นัยน์ตาสาตประกาย ยะเยือก

"เกิดอะไรขึ้น" ให้เจ้อคุณก้าวมาข้างหน้า

สายตาของให้เจ้อคุณเฉียบแหลมเพียงใด เพียงแค่แวบเดียว เขาก็รู้ทันทีว่านี่มิใช่ร่างเดิมที่แท้จริงของให้หยาง แต่เป็นร่างแยกที่ก่อจากพลังวิเศษ

"พี่ใหญ่!" ให้หยางคุกเข่าลงแล้วกอดขาให้เจ้อคุณร่ำไห้ออกมา "พี่ใหญ่ น้องชายของท่านถูกคนสังหารแล้ว เวลานี้เหลือเพียงร่างแยกเท่านั้น ท่านต้องแก้แค้นให้ข้าขอรับ!"

ถูกสังหาร? สีหน้าของให้เจ้อคุณย่ำแย่ถึงที่สุด ทว่าเนื่องจากใบหน้าของเขาถูกอำพรางเอาไว้ด้วยหน้ากาก ทำให้คนอื่นมองไม่เห็นว่ายามนี้ใบหน้าของเขาบิดเบ็กรึยวกราดเพียงใด

"เป็นฝีมือใครกัน" ให้เจ้อคุณสุดลมหายใจเข้าลึกแล้วหลับตาลง ตอนที่ลืมตาขึ้นอีกครั้ง แววตาของเขาก็ กลับมาสงบนิ่งดังเดิม

"แม่นางผู้หนึ่ง!" ให้หยางร่ำไห้ขณะออกปากฟ้อง "เป็นสตรีที่งดงาม งดงามมาก นางสวมอาภรณ์สีเหลืองอ่อน ครอบครองกระบี่ชั้นหนึ่ง นางไม่เพียงแต่สังหารข้า ยังสังหารน้องสามอีกด้วย รวมถึงพี่น้องนับพันรายที่ถูกนางเล่นงาน นางเป็นปีศาจร้ายเช่นฆ่าสังหารผู้คน นางปีศาจ!"

น้องสามตายแล้ว? ให้เจ้อคุณสะท้านเยือกไปทั้งกาย ร่างกายสั่นเทาอย่างหนัก

"อาภรณ์สีเหลืองอ่อน? งดงามมาก?" ให้เจ้อคุณย่นหัวคิ้ว โฉนเขาถึงไม่เคยได้ยินได้ฟังเรื่องราวของสตรี ลักษณะเช่นนี้ในท้องทะเลเขตนี้น่ามาก่อน

"ถูกต้อง! รูปร่างงดงามเป็นอย่างมาก ใบหน้านั้นคือใบหน้าทั้งงดงามที่สุดในใต้หล้า พี่ใหญ่ เดิมทีข้าคิดจะชิง ตัวนางมาให้ท่านเสพสุข แต่ใครจะคิดว่า..." ให้หยางบ่นหน้าร่ำไห้

อาภรณ์สีเหลืองอ่อน รูปร่างงดงาม... คำจำกัดความนี้...

ราวกับมีประกายแสงผุดวาบขึ้นในความคิด ทว่าก็รวดเร็วเสียจนคว้าไว้ไม่อยู่

"ใช้นางหรือไม่" ภูตผีชักนำ เทพสวรรค์บันดาล... ให้เจ้อคุณหยิบภาพเหมือนแผ่นหนึ่งออกมาจากอกเสื้อแล้ว ส่งให้ให้หยางดู

ให้หยางเพียงแค่มองก็ตัวสั่นทันที เขาชี้ที่ภาพเหมือนแล้วตะโกนก้อง "ใช่ๆ ไม่ผิดแน่ เป็นนาง สตรี ผู้นี้!"

สีหน้าของหัวหน้ากองกำลังลับทั้งสิบฉายแววประหลาดใจ สิ่งที่อยู่ในมือของพวกเขาเวลานี้ก็คือภาพเหมือน ของคนคู่หนึ่ง และคนที่อยู่ในภาพเหมือนนี้ก็มิใช่รูปลักษณะตรงกับที่ให้เจ้อคุณบรรยายไว้ไม่มีผิด

“ฉะนั้น... มือสังหารก็คือหญิงผู้นี้?” ไท่เจ้อคุณสูดลมหายใจเข้าลึก

ห้องทะเลกว้างใหญ่ การเสาะหาใครสักคนก็ไม่ต่างอันใดจากการงมเข็มในมหาสมุทร ยิ่งกว่าคำว่า ‘ยากเย็นแสนเข็ญ’ ผลเป็นเช่นไรเล่า พวกเขายังไม่ทันออกกล่าวหาเพื่อสืบหาข่าว คนผู้นั้นกลับมาเยือนถึงถิ่นเสียแล้ว

“หนานกงหลิววีน! ซูลั่ว!”

ไท่เจ้อคุณแทบเสียวสติ เขาระเบิดพลังทำลายล้างออกมากลางห้องประชุมลับในเวลานี้ วายุเลือดพิรุณโลหิตธาโทม ทุกคนพากันหลบเลี่ยงเอาตัวรอดกันด้วยความหวาดกลัวกันจ้าละหวั่น ไม่รู้ว่าผ่านไปนานเท่าไร สถานการณ์ภายในห้องลับจึงสงบนิ่งลง ทว่าไท่เจ้อคุณกลับหายตัวไปเสียแล้ว ไม่มีใครเห็นแม้แต่เงาของเขา

“พี่ใหญ่ พี่ใหญ่! พี่ใหญ่ของข้าเล่า?” ไท่หยางกลับเข้ามาในห้องอีกครั้งพร้อมกับกวาดตามองไปรอบๆ มีหัวหน้ากองกำลังลับทั้งสิบตามเข้ามาติดๆ

หน้าต่าง มู่ลี่ โต๊ะ เก้าอี้ รวมไปถึงเครื่องเรือนทั้งหลายพังพินาศแหลกละเอียด ประหนึ่งถูกโหมกระหน่ำด้วยลมสลาดันพัดผ่าน

เมื่อเห็นสภาพข้าวของพังพินาศ ทุกคนก็ทำได้เพียงมองหน้ากัน

“ถ้าเช่นนั้นพวกเรา... จะทำอะไรดี ไปขอความช่วยเหลือดีหรือไม่” หนึ่งในหัวหน้ากองกำลังลับถามขึ้น

ไท่หยางขมวดคิ้วมุ่นพลงราฟั้งราฟั้น “ขอความช่วยเหลือจากใครกัน...”

ในยามที่ไท่เจ้อคุณไม่อยู่ เหล่าโจรสลัดแห่งเกาะแดนทुरुชนแห่งนี้มิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของไท่หยาง แต่ผู้ที่พวกเขาพึ่งฟังคำบัญชาคือกุนชือผู้มีนามว่า... กุนชือไป

“ในเมื่อพี่ใหญ่หายตัวไป ถ้าเช่นนั้นก็ต้องไปขอคำปรึกษาจากท่านกุนชือไป!”

เกาะแดนทुरुชนคือเกาะพำนักของเหล่าโจรสลัด สิ่งก่อสร้างภายในเกาะจึงไม่เหมือนกับแหล่งพักอาศัยของชาวบ้านชาวเมืองทั่วไป รอบเกาะปลูกสร้างแนวป้องกันศัตรูอย่างแน่นหนา ภายในเกาะเต็มไปด้วยดักค่ายกลอำพรางตามากมาย อันที่จริงจะเรียก ‘เกาะแดนทुरुชน’ ว่า ‘เกาะค่ายกล’ ก็คงไม่ผิดนัก

กุนชือไปผู้เป็นมันสมองอยู่เบื้องหลังเหล่าโจรสลัดทुरुชนเหล่านี้มีสถานะเร้นลับ เรือนพักของกุนชือไปจึงตั้งอยู่เหนือยอดเขาสูงสุดบนเกาะที่น้อยคนนักจะเข้าถึง

“ไท่หยางคารวะกุนชือไป!” หลังจากเดินเลาะทางไหลเขาคดเคี้ยวจนมาถึงยอดเขา ไท่หยางก็หยุดลงที่ศาลารับลมแห่งหนึ่ง ก่อนค้อมตัวลงด้วยความนอบน้อม

มานางเบาเสีขาวโอบล้อมรอบศาลา ภายใต้แสงอาทิตย์สายอันแผยให้เห็นเงาร่างของคนที่อยู่ด้านในแวบ

“ลุกขึ้น” เสียงขานรับราบเรียบ

“มีธุระใด”

ไท่หยางเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้กุนชือไปฟังตั้งแต่ต้นจนจบ เล่าแม้กระทั่งเรื่องที่ร่างเดิมของตนถูกสังหาร เรื่องที่ไท่ฮั่วถูกเล่นงานจนสิ้นใจ หลังจากสาธยายจนจบ ไท่หยางก็ขยับฝ่าเท้าไปยืนร่ออย่างสงบด้วยท่าที่พินอบพิเทา โดยไม่เอ่ยวาจาได้ออกมาอีก

“นายท่านใหญ่หายตัวไป?” น้ำเสียงของกุนชือไปสงบนิ่งเยือกเย็น รวกับเอ่ยถึงสภาพลมฟ้าอากาศ

“ขอรับ พี่ใหญ่เดือดดาลมาก จู่ๆ เขาก็คลุ้มคลั่งขึ้นมาพร้อมกับคนเสียวสติ กุนชือไป พี่ใหญ่เป็นอะไรไปหรือขอรับ จะเกิดเรื่องใดขึ้นกับเขาหรือไม่” ไท่หยางเป็นกังวลอย่างมาก

กุนชือไปเงิบไปครู่ก็ถามขึ้น “ก่อนเขาคลุ้มคลั่งได้เอ่ยวาจาได้ออกมาหรือไม่”

“ไม่ขอรับ อ้อ มีๆ ขอรับ พี่ใหญ่ตะโกนชื่อสองชื่อ หนานกงหลิววีน! ซูลั่ว! พอคำรามออกมาแล้ว เขาก็ดูเหมือนคนเสียวสติไปในทันที สองคนนั้นเป็นใครกัน”

เกาะแดนทुरुชนเป็นเกาะโดดเดี่ยว ปลีกวิเวกเร้นกายเปลี่ยวร้าง ผู้คนในเกาะส่วนใหญ่มิได้รับรู้ข้อมูลข่าวสาร

จากโลกภายนอก จึงเป็นธรรมดาที่ไหญ่จะไม่รู้จักนามของหนานกงหลิววินกับซูลัว

กุนซื่อไปชมวัดคิ้วมุ่น “...ที่แท้ก็เป็นพวกเขา”

“กุนซื่อไปเคยได้ยินชื่อนี้มาก่อนหรือขอรับ” ไหญ่ถามขึ้นด้วยความฉงน “พวกเขาร้ายกาจมากหรือ”

ผู้อื่นอาจไม่เคยได้ยินชื่อนี้ แต่มีหรือที่กุนซื่อไปจะไม่เคยได้ยินมาก่อน? อันที่จริงกุนซื่อไปรู้ทุกความเคลื่อนไหวภายในเมืองหลวงจักรวรรดิกกลางเป็นอย่างดีด้วยซ้ำ

ในตอนนั้นเอง กุนซื่อไปก็หมุนตัวกลับมา

แม้โฉมหน้านั้นจะซ่อนอยู่ด้านหลังม่านขาวที่พลิ้วไหวตามแรงลม แต่ถ้าพินิจอย่างละเอียดก็ยังคงเห็นโครงหน้าได้อย่างชัดเจน

ผิวพรรณเกลี้ยงเกลา นวลเนียนปานหิมะ อวัยวะทั้งห้าบอบหน้าหมดจดงดงาม สวมอาภรณ์อย่างบัณฑิตหนุ่ม แต่แท้จริงแล้ว... นางเป็นสตรี!

กุนซื่อไปหลุดตัวลงนั่งขัดสมาธิ สีหน้านิ่งเรียบปานบ่อน้ำ นางหยิบเชือกผูกประคำสำหรับพยากรณ์ออกมา

บรรยากาศพลันเงียบสงัดลง มีเพียงสายลมเย็นเยือกพัดพามา

ไม่นานกุนซื่อไปก็ลืมตาขึ้น ก่อนทอดสายตามองไหญ่แล้วโบกมือ “ไปได้แล้ว”

“ฮะ?” ยังไม่ทันกระจำก็ถูกไล่กลับเสียแล้วหรือ

กุนซื่อไปยังคงปักหลักอยู่ที่เดิม ปลายนิ้วเลื่อนลูกประคำในมือพลางบริกรรมคาถา

“นายท่านรอง เชิญตามข้ามาเจ้าค่ะ” ดรุธเฝ้าอารักษ์ชาวปรากฏตัวขึ้นด้านหลังไหญ่

หากยังไม่ไปอีก ไหญ่เชื่อว่าสาวใช้รายนี้ต้องจับเขาโยนลงไปในทะเลอย่างแน่นอน ปลอดภัยเช่นนี้ เขาก็ฝึกยิ้มให้นาง ก่อนก้าวออกจากศาลารับลม แล้วเดินลัดเลาะไปตามเส้นทางคดเคี้ยวลงจากภูเขา

ระหว่างที่ไหญ่เดินลงจากเขานั้น เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้ารีบเร่งสวนทางมา

“นายท่านรอง เกิดเรื่องขึ้นแล้วขอรับ เกิดเรื่องใหญ่แล้ว” โจรสลัดที่โทกผ้าคลุมศีรษะสีฟ้าเร่งฝีเท้ามาจากด้าน

นอก สีหน้าของเขาฉายแววกระวนกระวาย

ไหญ่หวาดสายตามองคนผู้นั้นอย่างขุ่นข้อง “ไววายอะไรกัน มีอะไรค่อยพูดค่อยจามาได้หรือ”

“นายท่านรอง สูหยินผู้เฒ่าลิ่งหูถูกสังหารแล้วขอรับ!” สมุนโจรสลัดรายนั้นตะโกนก้อง

วาทะนี้ทำให้บรรยากาศพลันเงียบสนิทลงในบัดดล หลังผ่านไปสามวินาที ไหญ่ก็ได้รับสติคืนมา เขาพุ่งตัวเข้ามากระซอกคอเสื้อสมุนโจรสลัดรายนั้น “อะไรนะ เมื่อครู่เจ้าพูดอะไร!”

ลำคอของสมุนโจรสลัดถูกรัดแน่นจนแทบหัก เขายกนิ้วชี้ไปยังทิศทางหนึ่ง “สูหยินผู้เฒ่าลิ่งหู... สูหยินผู้เฒ่าลิ่งหู...”

ไหญ่ยังไม่อาจสงบจิตสงบใจได้อีกต่อไป เขาเหวี่ยงสมุนโจรสลัดไปอีกทาง ก่อนทะยานกายไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

“ท่านแม่! ท่านแม่!” ไหญ่ร้องครวญพลางพุ่งปรีไปที่เรือนพำนักชั้นใน

ตอนที่เขาก้าวเข้ามาด้านใน ภาพที่ปรากฏในคลองสายตาก็คือ กริชเล่มหนึ่งปักแทงลงบนนอกของมรดา ซึ่งยามนี้กำลังนอนจมอยู่ท่ามกลางกองโลหิตแดงฉาน

“ท่านแม่ ท่านแม่...” ไหญ่ร้องน้ำตานองหน้าขณะชำมอกดรางของมรดา

ทว่าสตรีแข็งแกร่งผู้เลี้ยงดูบุตรทั้งสามให้เติบโตใหญ่มาด้วยกำลังเพียงหนึ่ง ทั้งยังปกครองเกาะแดนทุรชนมาหลายสิบปี บัดนี้กลับเหลือเพียงลมหายใจระรวยแผ่วเบา

ไหญ่โหมโชนแทบเสียดสี เขาเงยหน้าแล้วคำรามอย่างเกรี้ยวกราด “ตกลงว่าเกิดเรื่องใดกันแน่ เป็นใครเป็นฝีมือของใครกัน!”

มรดาที่เลี้ยงดูพวกเขาสามพี่น้องสกุลไหญ่จนเติบโตใหญ่ ทั้งยังครองตำแหน่งสตรีผู้ทรงอำนาจสูงสุดแห่งเกาะ

แดนทुरुชน... จะจากไปเช่นนี้ได้อย่างไรกัน

“เป็น... สตรีที่ท่านลักพาตัวมาก่อนหน้านี้...” บ่าวรับใช้ประจำเรือนสุหทัยผู้เฒ่าลึ่งหูจำต้องตอบเสียงแผ่วเบา สตรีที่ลักพาตัวมาก่อนหน้านี้? ใครกัน... เวลานี้สมองของไต่หยางเลอะเลือนไปหมดแล้ว

“ศพนางอยู่ที่ใด!” ไต่หยางคำรามก้อง หมายถึงฉีกซากร่างนั้นให้เป็นชิ้นๆ

“แม่นางผู้นั้น นาง... นางหนีไปแล้วขอรับ...” สมุนโจรสลัดตอบเสียงอ่อย

“หนีไป?”

“ขอรับ หลังจากสังหารสุหทัยผู้เฒ่าลึ่งหูแล้ว นาง... นางก็หนีไป พี่น้องส่วนหนึ่งไล่ล่าตามไปแล้วขอรับ คิดว่าคง...”

“ทางใด”

“ทิศตะวันออกเฉียงเหนือขอรับ”

ไต่หยางคว้ากระบี่ขึ้นมาแล้วมุ่งหน้าไปยังทิศทางนั้นด้วยความเกรี้ยวกราดโกรธแค้น

ณ เขตทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะแดนทुरुชนในเวลานี้ สตรีเอบางร่างน้อยนางหนึ่งกำลังวิ่งหนีตายด้วยความเร็วสูงสุด ร่างกายของนางแข็งแกร่งไปหมดทุกส่วน ทว่าหัวใจกลับสงบนิ่งเยือกเย็นยิ่งนัก

นางสังหารสตรีผู้นั้นไปแล้ว! นางลงมือสังหารสตรีเฒ่าผู้นั้นไปแล้วจริงๆ!

สวีหลี่สูดลมหายใจเข้าลึก ก่อนจะเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น นางสัมผัสได้ว่ามีกลุ่มคนรุกไล่ตามหลังมาอย่างรวดเร็ว

“หญิงฆาตกร หยุดเดี๋ยวนี้!”

“เบื้องหน้าคือหน้าผา ดูซิว่าเจ้าจะหนีไปทางไหนได้”

“สวรรคม์มีทาง เจ้าไม่เดิน นรกไร้ประตู กลับดิ่งตันจะบุกฝ่าไป ตอนนี้นำเหลือหนทางตายเพียงทางเดียวแล้ว”

เสียงฝีเท้าด้านหลังดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ แต่สวีหลี่กลับสงบเยือกเย็นอย่างประหลาด นางรู้ว่านางหนีไม่พ้น นางรู้ว่าตนเองต้องจบชีวิตลงที่นี่ ทว่าต่อให้ต้องตาย นางก็จะไม่ยอมตกอยู่ในเงื้อมมือของผู้ใด เพราะนางตระหนักดีว่าหากเป็นเช่นนั้น แม้กระทั่งซากศพของนางก็ต้องถูกยำเยี่ยงแน่นอน

สกุลสวีของนางเป็นหนึ่งในสกุลขุนนางดินแดนแห่งจิต บรรพบุรุษของนางเคยได้รับพระราชทานนาม ‘แม่ทัพไร้นาม’ จากจักรพรรดิดินแดนแห่งจิตพระองค์ก่อน

ครั้งหนึ่งเกาะไร้นามเคยเป็นดินแดนของสกุลสวี ภาระหน้าที่ของสกุลสวีที่ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่นก็คือการกวาดล้างปราบปรามโจรสลัด และปกป้องชาวเกาะไร้นามให้พ้นโศกภัย

แต่เจ้าโจรสลัดโหดชั่วแห่งเกาะแดนทुरुชนเหล่านี้เล่า พวกมันคร่าชีวิตคนสกุลสวีและผู้บริสุทธิ์ไปไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร นางกำจัดหญิงเฒ่าผู้นั้นไปได้ เท่านั้นก็นับว่าเป็นเรื่องดีที่สุดในนาง... สวีหลี่ได้ทำเพื่อบรรพบุรุษแล้ว

หากท่านพอรู้ เขาต้องภาคภูมิใจในตัวนางอย่างแน่นอน

เมื่อคิดได้เช่นนี้ สวีหลี่ก็คลี่ยิ้มบาง แม้จะสิ้นลมหายใจลง แต่นางก็ทำภารกิจชีวิตสำเร็จแล้ว

ชีวิตของนางแลกด้วยชีวิตนายหญิงแห่งเกาะแดนทुरुชน คู่มค่าแล้ว!

สุดท้ายสวีหลี่ก็ไต่ขึ้นไปถึงยอดผาทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่มีความสูงเป็นรองเพียงยอดเขาที่ตั้งเรือนพำนักของกุนซื่อไปเท่านั้น

“ฮ่าๆ ที่นั่นคือหน้าผา ไม่มีทางให้ไปต่อได้แล้ว เจ้าจะหนีหัวซุกหัวซุนไปทางใดเล่า”

“หนีสิ มีปัญญาหนีไปเสียสิ”

“อีกก้าวเดียวเจ้าก็จะตกลงไปในทะเลแล้ว ฮ่าๆ จากความสูงระดับนี้ เจ้าคิดว่าจะเอาชีวิตรอดได้หรือไร”

แววตาเยือกของสวีหลี่ปรายมองใบหน้าของกลุ่มโจรสลัด

“พวกเจ้าอย่าเข้ามานะ หากพวกเจ้าเข้ามา ข้าจะกระโดดลงไปจริงๆ”

คนที่เหลือพากันหัวเราะลั่นออกมา “กระโดดเสียสิ เก่งนักก็กระโดดเสีย อย่าเอาแต่พูดพาล่าม”

สวีหลี่หัวเราะเยือก

กลุ่มโจรสลัดสี่สิบห้าเข้าไปใกล้นาง ระยะห่างถอยร่นเข้ามาเรื่อยๆ

หนึ่งร้อยเมตร...

ห้าสิบเมตร...

สามสิบเมตร...

“หยุดนะ!” เสียงตวาดก้องทำลายความเงียบที่ปกคลุมบรรยากาศในยามนี้

สวีหลี่เงยหน้า นางจำคนที่ช่างสามขมุนำมาข้างหน้าได้

“เอ? นายท่านรองมาแล้วหรือ เห็นศพมารดาของเจ้าแล้วหรือยังเล่า” สวีหลี่หัวเราะหยัน

“ให้หยางฟังกำพูดของสวีหลี่แล้วรู้สึกหน้ามืดวิงเวียน เขากระอักเลือดสีดำออกมา เขาชี้หน้าสวีหลี่ “เจ้า! เพราะอะไรเจ้าถึงต้องสังหารท่านแม่ของข้าด้วย เพราะอะไรกัน!”

สวีหลี่หัวเราะเยือก “นายท่านรองไม่รู้จริงๆ หรือว่าเพราะอะไรข้าถึงต้องสังหารหญิงเฒ่าผู้นั้นด้วย ต่อหน้าฟ้าดิน มีสวรรค์เป็นพยาน เจ้ายังมีหน้ามาถามคำถามนี้อีกหรือ”

“เจ้าๆๆ เจ้าหมายความว่าอย่างไร” ให้หยางถูกยั่วจนเดือดพล่าน

“ที่ๆ ให้หยาง เจ้าคงไม่ได้ลืมบรรดาเด็กหญิงที่ถูกขังอยู่ในถ้ำใต้ดินไปแล้วกระมัง? เด็กหญิงที่ถูกพวกเจ้าลักพาตัวมาพวกนั้น เด็กที่อายุน้อยที่สุดมีอายุเพียงสิบปีเท่านั้น แล้วดูพวกเจ้าเถิด พวกเจ้าทำอะไรกับพวกนาง!”

“ฆ่านาง! ฆ่านางให้ตายเสีย!” ให้หยางคำรามอย่างเกรี้ยวกราด

นั้ะ!

ลูกธนูดอกหนึ่งพุ่งเข้าใส่สวีหลี่ หญิงสาวไม่ได้หลบเลี่ยง ปากยังคงบริภาษไม่หยุด “เด็กหญิงตัวเล็กๆ ต้องถูกขังอยู่ในถ้ำใต้ดินไม่เห็นเดือนเห็นตะวัน ร่างกายของพวกนางยังไม่เติบโตใหญ่เลยด้วยซ้ำ แต่กลับต้องมีทายาทให้พวกเจ้า พวกเจ้ามันชั่วชาติเลี้ยยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน!”

นั้ะๆ!

ลูกธนูดอกหนึ่งปักเข้าที่หน้าอกสวีหลี่ อีกดอกหนึ่งแทงทะลุช่องท้องของนาง

ทว่าสตรีที่มีรูปร่างบอบบางปลิวลมกลับปักหลักมั่นประหนึ่งแม่ทัพหญิงผู้เด็ดเดี่ยว สายตาของนางยังคงปรายมองเหล่าโจรสลัดมดปลวกเบื้องหน้า

“เด็กที่คลอดออกมา หากพวกเจ้าเลี้ยงดูให้ดีก็ยังสามารถทำอะไรได้ ทารกตัวเล็กเพิ่งถือกำเนิดได้ไม่นาน แต่นางกลับใช้เป็นหนูทดลอง หากพลังยุทธ์ไม่โดดเด่นก็จับโยนลงในถังอาจมิให้ดับดับไป สัตว์เดรัจฉาน ไม่สิ พวกเจ้าทั้งสกุลต่ำช้ายิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน!”

สวีหลี่ยังพูดก็ยังมีอารมณ์ หากนางมีพลังยุทธ์กล้าแข็งพอ นางจะทำลายเกาะแดนทุรชนแห่งนี้ให้สิ้นซาก แต่น่าเสียดาย... ที่นางไร้ความสามารถ

นางมองให้หยางที่โมโหจนย่าเห่ารัวๆ แล้วแค้นหัวเราะออกมา “หรือว่าที่ข้าพูดเป็นเรื่องโกหก? หากสิ่งที่ข้าเอ่ยเป็นวาจาหมดเท็จ ถ้าเช่นนั้นเพราะเหตุใดนายท่านรองถึงต้องเดือดดาลจนย่าเห่ารัวๆ ด้วยความอับอายแบบนี้ด้วยเล่า หึๆ”

ให้หยางไม่กล้าว่าคำใด แต่คิดว่าคณธนูมาจากลูกน้องใกล้ตัว จากนั้นก็ตัวตวัดลูกธนู เหนี่ยวสาย เล็งเป้า ก่อนปล่อยมือ

ลูกธนูพุ่งฉิวไปข้างหน้า ตำแหน่งหัวธนูพุ่งเป้าไปยังกลางหว่างคิ้วของสวีหลี่

ฟิว...!

ลูกธนูพุ่งเร็วปานดาวตก ในเสี้ยวพริบตาธนูก็อยู่ห่างหว่างคิ้วสวีหลี่ไม่ถึงหนึ่งศอก

ทุกคนล้วนแต่คิดว่าสวีทลีต้องมัวมัวด้วยลูกธนูดอกนี้อย่างแน่นอน ทว่าพวกเขากลับมองเห็นภาพเหตุการณ์อันน่าตะลึงพรึงเพริดแทน

ในตอนที่คมธนูห่างจากหัวสวีทลีเพียงหนึ่งนิ้ว จู่ๆ มันก็แห่ตัวค้างอยู่กลางอากาศ ไม่พุ่งไปข้างหน้า แต่ก็ไม่ได้ร่วงลงสู่พื้น รวากับปีกเข้าบนกำแพงที่มองไม่เห็นอย่างไรอย่างนั้น

เกิดอะไรขึ้น?

ขณะที่ทุกคนประหลาดใจระคนฉงนงงงวนอยู่นั้น เสียงกู่ร้องกังวานก็ดังมาแต่ไกล

“ฮึ...”

เสียงแหลมดังก้องบาดแก้วหูคนฟังนัก ทุกคนยกมือขึ้นอุดหูตามสัญชาตญาณ ก่อนเงยหน้ามองไปยังทิศทางด้านเสียง

เป็นอาชามีปีกร่างสี่ขาพิสุทธ์ตัวหนึ่ง...

“อาชามังกรขาว!”

“อาชามังกรขาว ราชันแห่งอสูรเวหาเหนือมหาสมุทร!”

เมื่อเห็นอาชามังกรขาว ในใจของเหล่าโจรสลัดก็ขยายตกร้างไปกว่าเจ็ดส่วน พึงรู้ว่าในความรูสึกของโจรสลัดทั้งหลาย อาชามังกรขาวเป็นสัญลักษณ์แห่งราชันกลางเวหา หากเป็นปฏิปักษ์กับอาชามังกรขาวและมันหมายเล่นงานพวกเขา เกาะแดนทุรชนต้องประสบเคราะห์ใหญ่เป็นแน่ ครั้งหนึ่งให้หยางเคยล่วงเกินอาชามังกรขาว ภายหลังโชคดีที่นายท่านใหญ่ช่วยออกหน้า ถึงค่อยคลี่คลายสถานการณ์ให้กลับมาสงบสุขได้ เวลานี้อาชามังกรขาวบินหวัดเฉวียนอยู่กลางอากาศ เจตนาชัดแจ้งว่ามั่นกำลังมุ่งหน้ามาหาพวกเขา

โจรสลัดรายอื่นๆ ต่างจับตามองไปยังอาชามังกรขาว จะมีก็เพียงให้หยางที่สายตาเฉียบไวกว่าทุกคน และเวลานี้เขาเห็นชายหนุ่มหญิงสาวคู่หนึ่งที่อยู่บนหลังอาชามังกรขาว

“เจ้าๆๆ โฉนถึงเป็นเจ้าได้” เขาถอนเท้าไปด้านหลังโดยไม่รู้ตัว

อย่างน้อยอาชามังกรขาวก็ไม่คิดสังหารเขา ทว่าซูลั่ว... สตรีผู้นี้นางเคยเล่นงานเขามาก่อนแล้ว!

ซูลั่วมิได้สนใจให้หยาง นางทะยานตัวลงมาขวางเบื้องหน้าสวีทลี ก่อนยื่นมือออกมาจับยังลูกธนูที่พุ่งเข้าใส่สวีทลี

ขณะที่ซูลั่วปลดลูกธนูไปอีกทาง สวีทลีที่เดิมขยับเขยื้อนร่างกายไม่ได้ ก็พบว่านางเคลื่อนไหวได้แล้ว นางจึงจ้องมองซูลั่วด้วยสายอึ้งงันระคนยินดี

ซูลั่วเลิกคิ้วถามถาม “พี่ชายของเจ้าคือสวีซิง?”

เมื่อได้ยินนามของพี่ชายโดยไม่คาดคิด สวีทลีก็พยักหน้ารัวๆ “ใช่ๆๆ พี่ชายของข้าคือสวีซิง สวีซิงเป็นพี่ชายของข้าเอง!”

“ท่านพี่ของข้า เขาปลอดภัยดีหรือ” สวีทลีถามน้ำเสียงตื่นเต้นอย่างยากจะอำพราง

คำถามแรกก็พุ่งเป้าไปที่ความปลอดภัยของพี่ชาย เห็นได้ชัดว่าสองพี่น้องคู่นี้มีสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นอย่างยิ่ง ซูลั่วอดชื่นชมในใจไม่ได้

ขณะที่ยามนี้สวีทลีซาบซึ้งในน้ำใจของซูลั่วยิ่งนัก นางไม่คิดเลยว่าจะมีผู้ใดยื่นมือเข้าช่วยเหลือในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต

นางรู้เพียงว่าชีวิตของตนนับแต่บัดนี้เป็นของแม่นางโฉมงามผู้นี้แล้ว

“ข้าช่วยเหลือเขาไว้” ซูลั่วพยักหน้าพาลงตอบโดยไม่ได้คิดถ่อมตนเลยแม้แต่นิด

เมื่อได้ยินว่าซูลั่วช่วยชีวิตพี่ชายของตนไว้ น้ำตาของสวีทลีก็ไหลพรากลงมาเป็นทาง นางกุมมือซูลั่ว น้ำเสียงเจือลูกสะอื้น “ขอบคุณ... ขอบคุณเจ้าค่ะ... ขอบคุณ...”

ซูลั่วตบหลังมือเป็นการปลอบประโลมให้อีกฝ่ายสงบลง ก่อนส่งตลับไอศถขึ้นจักรพรรดิให้สวีทลีทาบรรเทา

อาการชั่วคราว จากนั้นก็หันกลับมามองไ้ให้หยางที่อยู่เบื้องหน้าด้วยสายตาสงบนิ่ง

ทันทีที่สปีสายตาของซูว์ลี่ ม่านตาของไ้ให้หยางก็พลันหดวูป เขายังไม่ลืมนึกว่าสตรีผู้นี้เองที่เป็นคนสังหารร่างเดิมของเขาจนต้องก่อพลังวิเศษขึ้นเป็นร่างแยกในตอนนี้

ไ้ให้หยางเตรียมหมุนตัวผละหนีทันที แต่มีหรือที่ซูว์ลี่จะปล่อยให้อีกฝ่ายหนีรอดไปได้ นอกจากนี้นางยังตระหนักในหลักการ ‘จับโจรต้องจับหัวหน้า’ เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เอง ตอนที่ไ้ให้หยางหันหลังกลับ ซูว์ลี่ก็หรีตาลีงไป ยังแผ่นหลังของอีกฝ่าย พร้อมกับปล่อยอาวุธลับในมือออกไป

ด้วยพลังยุทธ์ระดับซูว์ลี่ แค่วัดอาวุธลับด้วยมือก็ทรงอำนาจพนักหน่วงเพียงพอแล้ว

พี่ว...!

อาวุธลับถูกปล่อยออกไป พอเพ่งมองอีกครั้ง อาวุธชิ้นนั้นก็ปักแทงเข้าที่แผ่นหลังตรงตำแหน่งหัวใจของไ้ให้หยาง แล้วทะลุออกแฉงอกด้านหน้า

ไ้ให้หยางอึ้งงันอยู่ทีเดิม ก่อนก้มลงมองเลือดสีแดงสดที่กระเซ็นเประแฉงอกตนเองอย่างไม่อยากเชื่อ สีหน้ามีนงเลือนลอย

เขา... ถูกสังหารอีกแล้ว?

ร่างของไ้ให้หยางเอนล้มไปข้างหน้า ก่อนกระแทกพื้นเสียงดัง

พลัก!

สมุญโจรสลัดที่เหลือถึงขั้นลืมตบสนอง พวกนั้นทำอะไรไม่ถูก

นายท่านรองไ้ให้หยางตายแล้ว? ตายไปแบบนี้? ร่างเดิมถูกสังหาร ร่างแยกก็ถูกสังหารซ้ำ ตายอย่างชนิดไม่อาจฟื้นคืนมาได้อีกแล้ว?

ทุกคนเงยหน้าขึ้นมองซูว์ลี่ ก่อนจะเห็นแววดาตุตันเทียมเกรียมที่ยามนี้จ้องมองมายังพวกเขาแทน

“ทุกคน หนีเร็ว!”

“แม้แต่นายท่านรองยังต้านทานอาวุธลับของนางไม่ได้ แล้วพวกเราจะมีมือไหวหรือไร หนีเร็วเข้า!”

...

ในตอนนีเอง นางดำร่างหนึ่งก็ปรากฏตัวจากตำแหน่งที่ไกลออกไป คนผู้นี้สวมหน้ากากอำพรางใบหน้า รูปร่างสูงใหญ่กำยำ แผ่นหลังหยัดตรง กล้ามเนื้อเต็มไปด้วยพลังกำลังแข็งแรง

“นายท่านใหญ่ ทุกคนดูนั่นเร็ว นายท่านใหญ่!” เหล่าโจรสลัดพลันฮึกเหิมขึ้นมาในทันใด

ไ้ให้เจ้อคุนปรีเข้ามารวบรวมร่างไ้ให้หยาง “น้องรอง! น้องรอง!” จากนั้นก็ถ่ายไอวีเศษเข้าสู่ร่างกายของน้องชายตนเวลานี้ไ้ให้หยางยังเหลือลมหายใจสุดท้าย เมื่อได้รับไอวีเศษกระตุ้น ก็ยื้อชีวิตคืนมาจากมัจจุราชได้อีกครั้ง

ไ้ให้หยางลืมตาขึ้นด้วยความยากลำบาก ก่อนซึมือไปยังทิศทางที่ซูว์ลี่ยืนอยู่ แม้ว่าเสียงของเขาจะแผ่วเบา แต่ถึงกระนั้นไ้ให้เจ้อคุนก็ยังได้ยินอย่างชัดเจน

“ท่านแม่... คุณนาง... สังหารแล้ว...” หลังจากเอ่ยวาจานี้ออกมา ศีระของไ้ให้หยางก็เอียงพับ และครานี้ทั้งร่างแยกและดวงจิตของเขาก็ดับสูญแล้วจริงๆ

เมื่อฟังวาจานี้ของไ้ให้หยาง สมองของไ้ให้เจ้อคุนก็พลันว่างเปล่า

ไ้ให้เจ้อคุนเงยหน้าพรวด แล้วคำรามก้องออกมา “อ้าก...!”

เสียงคำรามนี้เป็นเสียงตะโกนก้องด้วยเกรี้ยวกราดของผู้มีฤทธิ์เขียนชั้นกลาง พริบตานั้นลมพายุก็ผันแปรเมฆาขาวเคลือบคล้อยเปลี่ยนทิศ ผิวหน้าทะเลที่สงบนิ่งแต่เดิมก่อตัวขึ้นเป็นเกลียวคลื่นซัดโถมเข้าปะทะหน้าผาสง

“อ้าก! อ้าก!” ไ้ให้เจ้อคุนเปล่งเสียงคำรามอย่างเกรี้ยวกราด เสียงนั้นดังกังวานสะเทือนเลื่อนลั่นไปทั่วบริเวณ

กลุ่มโจรสลัดด้านหลังของเขาพยายามเกาะยึดโขดหินกันสุดชีวิต แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม้อาจต้านทานพลังคลื่นเสียงที่ประหนึ่งวังน้ำวนหมายดูดคร่าชีวิตของพวกเขาได้

ไ้เจ้าคุณตะเบ็งเสียงคำรามออกมาเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนหน้าากที่อำพรางไ้หน้าของเขาจะปริ้วาเป็นเสียงๆ

“ไ้เจ้าคุณ” หนานกงหลิววินจำไ้หน้าไ้ได้ และภาพที่เห็นในเวลานี้ก็ทำให้ชายหนุ่มประหลาดใจไม่น้อย

“ไ้เจ้าคุณ?” ซูลัวู้สึกว่านามนี้คุ้นหูนัก ก่อนจะนึกขึ้นไ้ได้อย่างรวดเร็วว่าไ้เจ้าคุณคือผู้ใด

“ไ้เจ้าคุณ... เจ้าเมืองไ้เฉิง?” ซูลัวเียงไ้หน้าเล็กๆ มองหนานกงหลิววินด้วยสีหน้าประหลาดใจ

หนานกงหลิววินพยักหน้า

“...” ซูลัวู้ไม่รู้ว่าควรจะเอ่ยคำไ้ออกมาไ้

เจ้าเมืองไ้เฉิง... แท้จริงแล้วคือหัวหน้าโจรสลัดแห่งเกาะแดนทุรชน!

เจ้าเมืองไ้เฉิงมีหน้าที่พิทักษ์ปกป้องชายฝั่งทะเล กำจัดผู้ร้ายปราบปรามโจรสลัด ทว่าตัวเขากลับกลายเป็นหัวหน้าใหญ่ของเหล่าโจรสลัด...

“มิน่า มิน่า...” ซูลัวู้ปาก “มิน่าเมืองไ้เฉิงถึงยากจนข้นแค้นนัก” จากนั้นก็เอ่ยต่อ “ก่อนหน้านี้ข้ายังแปลกใจอยู่ว่าเพราะอะไรเมืองไ้เฉิงถึงไ้ล้มหลังไ้ความเจริญ ข้าผู้คนยังอดอยากปากแห้ง ที่แท้ก็ไ้เพราะความร่ำรวยมั่งคั่งทั้งหมดถูกท่านเจ้าเมืองขนมาไ้ที่เกาะแดนทุรชนแห่งนี้แล้วนั่นเอง”

และความจริงก็ไ้เป็นเช่นนี้จริงๆ

“เขาเข้าร่วมฝ่ายสกุลเหลือง” หนานกงหลิววินเอ่ยเสียงเรียบ

ในฐานะผู้สืบทอดเผ่าพันธุ์หงส์มังกร เรื่องการเมืองภายในจักรวรรดิกลางเป็นสิ่งที่หนานกงหลิววินต้องรับรู้มาโดยตลอด พอดีชายหนุ่มมีความทรงจำเป็นเลิศ ผ่านตาเพียงแวบก็จำไ้มีลิ้มเลียน เรื่องการจดจำเส้นสายและความสัมพันธ์ของผู้คนจึงไม่ไ้ใช้เรื่องเหนือความสามารถของเขาแต่อย่างไ้

“สกุลเหลือง? ถ้าเช่นนั้นก็น่าสนใจ” ซูลัวู้ยิบผลผลึกแก้วออกมาจากอกเสื้อ

เจ้าเมืองไ้เฉิงที่ไ้รับการหนุนหลังจากสกุลเหลืองกลับกลายเป็นหัวหน้าโจรสลัดเสียเอง หากเรื่องนี้แพร่ออกไป คาดว่าคงทำให้นายท่านเหลืองลดกลุ่มรื้อร่นไม่น้อยแน่

ซูลัวู้นึกถึงเหตุการณ์ที่นางถูกสกุลเหลืองวางแผนไ้ร้าย มุมปากก็ยกยิ้มเย็นเยือก

ทว่าเรื่องที่สำคั้ที่สุดในเวลานี้ก็คือ... สังหารไ้เจ้าคุณ!

ไ้เจ้าคุณมองชายหนุ่มหญิงสาวเบื้องหน้า ก่อนจะตะเบ็งเสียงหัวเราะบ้าคลั่งออกมา หัวเราะจนน้ำตาเล็ด

“หนานกงหลิววิน! ซูลัวู้! ดี ดีมาก! ยังไม่ทันไ้ได้สะหาพวกเจ้า พวกเจ้าก็ประเคนตัวเองมาถึงที่!”

หนานกงหลิววินร่างกายซูลัวู้ขึ้นไปอยู่บนหลังของอาชามังกรขาว แล้วสั่งให้มันควบทะเลียงไปอีกทาง ขณะที่ตัวเขาระบายยิ้มบาง ก่อนเรียกกระบี่เหาะพิฆาตขึ้นในมือ

จากนั้นหนานกงหลิววินและไ้เจ้าคุณก็เห็นตัวซึ่งกลางอากาศ ทะลุผ่านชั้นเมฆมาแล้วหายวับไปโดยไ้ไม่เห็นแม้แต่เงา

ขณะที่ซูลัวู้ในเวลานี้ทำไ้เพียงนิ้วหน้ามองท้องฟ้าอย่างไ้กังวล

ที่แท้เซียนชั้นกลางก็มีพลังยุทธ์ถึงระดับนี้ ฉะนั้นที่หนานกงสยบอาชามังกรขาวก่อนหน้า แท้จริงแล้วก็ทำเพื่อนางกระมัง...

บัดนี้ท้องฟ้ามีดมืดปานสาครดด้วยน้ำหมึก เมฆทะมึนก่อตัวเป็นชั้น เงาแสงกระบี่ที่คุกรุ่นไปด้วยรังสีสังหารสาตสะท้อนลงมาเป็นครั้งคราว ทว่าคนบนพื้นดินด้านล่างกลับมองไ้ไม่เห็นความเคลื่อนไหวไ้ทั้งสิ้น

ซูลัวู้รอดไปไ้ไม่ไหว นางออกคำสั่งกับอาชามังกรขาว “ไป เหาะขึ้นไปข้างบน!”

แต่อาชามังกรขาวกลับไม่มีที่ท่าว่าจะขยับเคลื่อนไหว

“เจ้าไม่ฟังคำสั่งข้า?”

อาชามังกรขาวมองซูลัวู้แล้วถอนหายใจ ก่อนแปลงเสียงตอบนางเป็นภาษาดินแดนแห่งจิต “เจ้าอย่าไปร่ววมงด้วยจะดีกว่า”

ชูล้มซึ่งตาใสมัน

อาชามังกรขาวเอ่ยวาจาโผงผางตรงไปตรงมา “พลังยุทธ์ของนายท่านลึกล้ำเกินหยั่ง เขาไม่มีทางพ่ายแพ้ แต่ถ้าเจ้าปรากฏตัวขึ้น และถูกอีกฝ่ายจับไปเป็นตัวประกัน ถ้าเช่นนั้นเขาก็ต้องพ่ายแพ้อย่างไรทางเลือก”

“เจ้า!”

อาชามังกรขาวเอ่ยตามความจริง ทว่าความจริงนี้กลับทำร้ายความรู้สึกอย่างรุนแรงที่สุด นางในเวลานี้ไม่มีคุณสมบัติแม้แต่จะต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่หนานกงหลิววีน ซ้ำยังจะกลายเป็นภาระและตัวถ่วงของเขาเสียเปล่า... ชูลู่ไม่ชอบตัวเองที่เป็นเช่นนี้เลยแม้แต่นิด

พลังยุทธ์! พลังยุทธ์! พลังยุทธ์!

ชูลู่กำฝ่ามือแน่น นางต้องพยายามเลื่อนชั้นพลังยุทธ์ให้สูงขึ้นกว่านี้ให้ได้

ตะวันคล้อยต่ำ การรอคอยของชูลู่ก็สิ้นสุดลง

พลุ่ง

หญิงสาวได้ยินเสียงวัตถุกระทบพื้นดินอย่างหนัก หญิงสาวก้มหน้ามอง...

คนผู้นี้หากมิใช่ไท่เจ้อคุณผู้รอดโอ้อ้อทั้ง กำเรียบเสิบสาน แล้วยังจะเป็นใครได้อีก?

ในเวลาเดียวกันนี้ หนานกงหลิววีนก็ลดตัวลงมาจากกลางท้องฟ้า

ไท่เจ้อคุณตะเกียกตะกายขึ้นจากพื้น เขาระจอนเข้าหาชูลู่ หมายถึงจับนางเป็นตัวประกัน ทว่าพริบตานี้ กระบี่เทวะพิฆาตของหนานกงหลิววีนก็จ่อเข้าที่ชั่วหัวใจของไท่เจ้อคุณเข้าเสียก่อน

ไท่เจ้อคุณไม่กล้าขยับเขยื้อน

ชูลู่ก้าวไปข้างหน้าพลงทอดสายตามองไท่เจ้อคุณ “ท่านเจ้าเมืองไท่เจ้อ ต่อให้ท่านเลื่อนชั้นพลังยุทธ์แล้วก็จริง แต่ท่านก็เอาชนะหนานกงของข้าไม่ได้หรอก”

ไท่เจ้อคุณแค้นหัวเราะ “แม่นางชวยากลองประมื่อหรือไม่เล่า”

ชูลู่ไม่ถูกยั่วยุ่ง่ายๆ นางเพียงแค่มิ้มเยือก “ข้าเป็นเพียงสตรีตัวเล็กๆ ข้าอายุก็ยังน้อยนัก ท่านเจ้าเมืองไม่กระดากอายที่นำประลองกับข้าหรือไร ท่านไม่อาย แต่ข้าอายแทน”

ชูลู่กล่าวได้ถูกต้องแล้ว ใช้นางไร้พรสวรรค์หรือขาดพรแสง ตรงกันข้าม... ไม่ว่าพรสวรรค์หรือพรแสง นางก็เห็นว่าทุกผู้ทุกนาม สิ่งเดียวที่นางขาดก็คือเวลา เวลาในการฝึกฝนพลังยุทธ์ของนางน้อยกว่าผู้อื่นที่เท่ากัน

ไท่เจ้อคุณหัวเราะเยือก จังหวะที่อีกฝ่ายขยับกายเล็กน้อย ปลายกระบี่ในมือหนานกงหลิววีนก็ตวัดแผ่วเบา ก่อนวัตถุชิ้นหนึ่งจะกลิ้งออกมาจากใต้แขนเสื้อกว้างของเขา

สีหน้าของไท่เจ้อคุณเปลี่ยนไปเล็กน้อย คิดไม่ถึงว่าเขาซ่อนเร้นอำพรางไว้เป็นอย่างดี แต่กลับถูกหนานกงหลิววีนจับได้เสียได้ คนผู้นี้เป็นภูตผีปีศาจอย่างที่ผู้คนเล่าลือกันจริงๆ ไม่ว่าใครก็อย่าคิดจะเล่นลูกไม้ต่อหน้าเขา

ชูลู่เลิกคิ้วแล้วก้มลงเก็บวัตถุทรงกลมชิ้นนั้นขึ้นมา

“ผลผลึกแก้ว? ผลผลึกแก้วย่อส่วนเสียด้วย?” ชูลู่มองผลึกใสขนาดเท่าพุทราแดงในมือ นัยน์ตาสาตประกายวิบวาว

ทว่าตอนที่เห็นภาพเหตุการณ์ในผลผลึกแก้ว สีหน้าของนางก็กลับเปลี่ยนไป

เพราะภาพในผลผลึกแก้วนั้นบันทึกเบาะแสร่องรอยทั้งหมดของนางในเมืองไท่เจ้อ เป็นหลักฐานที่ใช้ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าการตายของนางเป็นเรื่องหลอกลวง และหนานกงหลิววีนเป็นผู้ช่วยเหลือให้นางหนีออกมาจากเมืองหลวงจักรวรรดิกลาง

หากผลผลึกแก้วลูกนี้ถูกส่งไปยังเมืองหลวงจักรวรรดิกลาง เมื่อความลับทั้งหมดถูกเปิดเผย ชูลู่จะเน่ได้เลย ว่าเรื่องนี้จะส่งผลกระทบต่อเผ่าพันธุ์หึ่งมั่งกรอย่างหนักหนาเพียงใด

ชูลั่วจ้องไห้เจอคุณ “คิดไม่ถึงเลยว่าเจ้าจะเป็นสุนัขรับใช้ของเหล่านักชีวิตจริงๆ คิดจะมอบของชิ้นนี้ให้เหล่านักชีวิตอย่างนั้นหรือ ซาดินี่เจ้าคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว”

ไห้เจอคุณหัวเราะบ๊าคลั่ง “ฮ่าๆ”

ชูลั่วยื่นหัวคิ้ว “เจ้าหัวเราะอะไร”

“ข้าชั้นในความโง่เขลาของเจ้านัก” ไ้เจอคุณหัวเราะเยือก “เจ้าคิดว่าข้ามีผลผลึกแก้วเพียงอย่างเดียวหรือไร คิดว่าข้าไม่ได้ส่งข่าวไปยังเมืองหลวงจักรวรรดิกลางตั้งนานแล้วอย่างนั้นหรือ ฮ่าๆ”

ชูลั่วมีสีหน้าทะมึน นางหันกลับมามองหนานกงหลิววุ้น ไ้บหน้าของหนานกงหลิววุ้นราบเรียบเฉยเมย ดวงตาดำลึกลับลึกล้ำยากจะคะเน มองไม่เห็นร่องรอยของอารมณ์ใดๆ ในสีหน้าชายหนุ่ม

“เบาะแส” หนานกงหลิววุ้นเอ่ยออกมาเพียงเท่านั้น

ทว่าเพียงเท่านั้นก็ทำให้ชูลั่วสะท้านเยือกไปทั้งอก นางสูดลมหายใจเย็นเยียบ

เบาะแส... ก็หมายความว่าไห้เจอคุณส่งสารไปถึงเมืองหลวงจักรวรรดิกลางแล้ว?

ชูลั่วคิดว่าชายแขนเสื้อของหนานกงหลิววุ้น สีหน้ายามมองชายหนุ่มดูน่าเวทนานัก ดวงตาแวววาวดูนั้นชวนให้รู้สึกเอ็นดู

หนานกงหลิววุ้นตบไหล่ชูลั่ว ก่อนเอ่ยเสียงเรียบ “เด็กโง่ ยังมีข้าทั้งคน”

ไห้เจอคุณยังคงหัวเราะบ๊าคลั่งอยู่เช่นนั้น

พริบตาถัดมาหนานกงหลิววุ้นก็ตัวตกระบี๋ทวาทพิฆาตในมือสกัดจุดลมปราณทั่วร่างเขา

“ฮ่าๆ ฮ่าๆ ฮ่าๆ!” แต่ถึงอย่างนั้นไห้เจอคุณก็ยังเอาแต่หัวเราะประหนึ่งคนเสียดสี หัวเราะคลุ้มคลั่ง หัวเราะจนน้ำตาไหลออกมาเป็นทาง หัวเราะจนร่างกายแข็งเกร็ง หัวเราะจนแทบแดดดิน หัวทั้งเกาะแดนทุรชนแห่งนี้ได้ยืนแค่เสียงหัวเราะของเขาผู้เดียว

ทว่ามีเพียงตัวเขาเท่านั้นที่รู้ว่าพลังวิเศษในร่างกายยามนี้กำลังเหือดแห้งไปที่ละนิด และผู้ที่เสพพลังวิเศษไปจากเขาก็คือหนานกงหลิววุ้นนั่นเอง

ไห้เจอคุณหัวเราะจนกระทั่งเสียงแหบแห้ง ร่างกายทรุดพังพาบลงกับพื้น วาจาที่เอ่ยออกมาขาดเป็นห่วงๆ “ข้า... ว่า... พวก... เจ้า...”

โจนถึงมีผู้มียุทธะระดับนี้ถือกำเนิดขึ้นในใต้หล้ากัน โลกนี้ยุติธรรมแล้วหรือไร!

ในตอนนี้อง หน้าเสียงราบเรียบก็ดังกังวานขึ้น “หนานกงหลิววุ้น หยุดเพียงเท่านั้นเถิด เสียงมิให้พลังแห่งสวรรค์เสียสมดุล”

สตรีอาภรณ์ขาว ไ้บหน้ากระจ่างใส มือขวาโบกพัดปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้าชูลั่วกับหนานกงหลิววุ้น

“เจ้าเป็นใคร / เจ้าคือชูลั่ว?”

สองเสียงประสานขึ้นในเวลาเดียวกัน

“กุนซื่อไป?” นัยน์ตาของหนานกงหลิววุ้นทอประกายเยะเยือก

“ข้าเอง” กุนซื่อไปโบกพัดในมือพลางสืบทักเข้าไปหาไห้เจอคุณ

“ท่านอาจารย์... ศิษย์ไร้ความสามารถ!” พอเห็นหน้ากุนซื่อไป ไ้เจอคุณก็ร่ำไห้ตานอง ประหนึ่งเด็กน้อยที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมอย่างไรอย่างนั้น

ชูลั่วตะลึงพรึงเพริด ไ้เจอคุณเป็นผู้มียุทธะระดับเดียวกันกับหนานกงหลิววุ้น ฝีมือของเขาก็นับว่าน่าเกรงเกรงมากแล้ว ถ้าเช่นนั้นอาจารย์ชุดขาวของไห้เจอคุณผู้ี้จะมีพลังยุทธ์ในระดับใดกัน?!

กุนซื่อไปมองเมินชูลั่ว แต่ก้าวมาประจันหน้ากับหนานกงหลิววุ้นแล้วเอ่ยด้วยรอยยิ้ม “หนานกงหลิววุ้น เจ้า... ไม่เลวทีเดียว”

ชูลั่วยื่นหัวคิ้ว ‘วาจานี้หมายความว่าเช่นไรกัน’

กุนซื่อไปรวบพัดในมือ ยิ้มบางยามมองหนานกงหลิวววิน “เจ้าเต็มใจไปกับข้าหรือไม่”
 ‘พูดจาเพื่อจ้ออะไรกัน หนานกงของข้ามีหรือที่จะเต็มใจไปกับคนแปลกหน้าอย่างเจ้า...’
 ทว่าเรื่องที่ทำให้ซูลั่วตะลึงพรึงเพริดจนลुकตาแทบพลัดหลุดก็คือ หนานกงหลิวววินกลับพยักหน้าตอบตกลง
 ง่าย ๆ

“ไป”

ซูลั่วคิดว่ามือหนานกงหลิวววิน “ท่านจะทำอะไร ท่านจะไปที่ได้!”

กุนซื่อไปผู้นั้นเอ่ยเชื้อเชิญออกมาเพียงคำเดียว หนานกงหลิวววินก็จะไปกับนางแล้วอย่างนั้นหรือ?!

“หญิงโง่ เจ้าช่างโง่เขลาโดยแท้ โฉนเจ้าถึงอยู่รอดมาจากจนถึงปานนี้ได้ ข้านี้ก็แปลกใจนัก” กุนซื่อไปปรายตามอง
 ซูลั่ว ก่อนระบายยิ้มให้หนานกงหลิวววิน “อย่าชักช้าอีกเลย ไปกันเถิด” ขณะที่กล่าว กุนซื่อไปก็เรียกสัตว์วิเศษของนาง
 ออกมา มันคือหงส์มั่งกรสีทองอร่ามตัวหนึ่ง กุนซื่อไปก้าวขึ้นไปบนหลังหงส์มั่งกร จากนั้นก็ทะยานหายไปต่อหน้าซูลั่ว

“...” ซูลั่ว

หนานกงหลิวววินกุมมือซูลั่วแน่น ชายหนุ่มกระซิบความข้างหูนางหนึ่งประโยค จากนั้นก็หายตัวไป

“...” ซูลั่ว

กระทั่งซูลั่วได้สติกลับคืนมา ทั้งกุนซื่อไปและหนานกงหลิวววินก็หายไปไม่เห็นแม้แต่เงา สมอมของซูลั่วพลัน
 ว่างเปล่า รู้สึกราวกับได้หล่นที่เหลือเพียงนางคนเดียวเท่านั้น

“แม่นางซู ท่านอย่าเสียใจไปเลย เรื่องนี้... ต้องเป็นความเข้าใจผิดแน่ๆ” สวีหลีคิดว่ามือของซูลั่วขึ้นมาแล้ว
 กระซิบปลอบนาง

ซูลั่วกำหนดแล้วสุดท้ายใจเข้าลึกๆ เพื่อให้ตนเองสงบจิตสงบใจลง จากนั้นถึงได้หันมามีมือตอบสวีหลี “ใช่ ต้อง
 เป็นเรื่องเข้าใจผิดแน่” ทว่ารอยยิ้มกลับเผื่อนเต็มที

“แม่นางซู ท่านต้องเข้มแข็งนะเจ้าคะ เวลานี้เหลือแค่เราสองคนบนเกาะแดนทุรชนแห่งนี้แล้ว แต่โจรสลัดบน
 เกาะมีมากถึงสามพันคน...”

ซูลั่วสูดลมหายใจเข้าลึกแล้วเคาะศีรษะตัวเองแรงๆ ไล่ความคิดเหลวไหลไร้สาระเหล่านั้นให้ออกไปจากสมอม
 แม้ว่าหนานกงหลิวววินจะจากไป แต่ซูลั่วก็กระจางดีว่าเธอเองมิได้เต็มใจนัก เธอต้องมีความจำเป็นที่บอกนาง
 ไม่ได้แน่ นางจะไม่เชื่อใจเขาได้อย่างไร

“พบกันที่เกาะมังกรเทพ” นี่คือนิยามสุดท้ายที่เขาทิ้งไว้ให้นาง

กุนซื่อไปเป็นท่านอาจารย์ของไห่เจ้อคุณ ไห่เจ้อคุณยังร้ายกาจถึงขนาดนั้น เกรงว่าพลังยุทธ์กุนซื่อไปคงจะนำ
 กริ่งเกรงมากเป็นแน่ เพราะเหตุนี้หนานกงหลิวววินถึงได้...

อันที่จริงซูลั่วไม่ได้กังวลใจว่าหนานกงหลิวววินจะทรยศนางเลยแม้แต่นิด หลังจากผ่านเหตุการณ์น้อยใหญ่มา
 ด้วยกันมากมาย มีหรือที่นางจะไม่เชื่อมั่นในตัวเขา

เรื่องที่นางกลัดกลุ้มก็คือ... หนานกงหลิวววินยอมติดตามกุนซื่อไปไป ก็เพราะเขาไม่มั่นใจว่าจะเอาชนะอีกฝ่าย
 ได้ เขาไม่ยอมให้นางต้องตกอยู่ในสถานการณ์อันตราย

‘หนานกง... พบกันที่เกาะมังกรเทพ ท่านต้องมาให้ได้นะ!’

พลังยุทธ์! นางต้องแข็งแกร่งขึ้น ต้องแข็งแกร่งขึ้นให้มากกว่านี้!

“แม่นางซู...”

“ข้ารู้” ซูลั่วสลัดความคิดยุ่งเหยิงอลหม่านออกไป ก่อนกล่าวกับสวีหลี “เวลานี้นบนเกาะแดนทุรชนไม่มีกุนซื่อไป
 ไห่เจ้อคุณ ไห่หยาง และไห่วู้กอีกแล้ว ยังมีผู้ใดให้ต้องหวาดกลัวอีกเล่า มาเถิด”

อันที่จริงเป็นไปตามการคาดคะเนของซูลั่ว ยามนี้เกาะแดนทุรชนตกอยู่ในสภาวะโกลาหลอลหม่าน ซูลั่วอย่าง
 ก้าวไปทางใด กระทั่งเพียงอุโมงค์ก็กวัดแกว่งตาม เหล่าโจรสลัดที่อาจหาญทำร้ายล้วนถูกล้างหารอย่างไร้ความปราณี

น้ะ!

ฉีก!

ลำแสงกระบี่พาดผ่าน โจรสลัดเคราะห์ร้ายล้วนแต่ต้องสังเวชชีวิตภายใต้คมกระบี่เฟิงอู่ของนาง
บรรดาโจรสลัดที่เหลือพากันหนีหัวซุกหัวซุน หวังว่าจะหลบพ้นเงื้อมมือของซู่วู แต่มีหรือที่หญิงสาวจะปล่อยให้โจรสลัดเหล่านี้กลายเป็นภัยคุกคามผู้บริสุทธิ์ในภายหลัง

“ไปกันเถิด” ซู่วูส่งสัญญาณเรียกอาซามังกรขาว

ซู่วูพาสวีทลีขึ้นไปนั่งบนหลังอาซามังกรขาว

อาซามังกรขาวทะยานกายขึ้นสู่ขอบฟ้า ในเวลาเดียวกัน ซู่วูก็ปล่อยเพลิงพิสดารจากบัวสีชาตออกมา เปลว
เพลิงลุกโชนทั่วทั้งเกาะ ประกายไฟสีแดงสว่างจ้าบาดตา

เสียงโหยหวนครวญครางที่ฟังไม่ได้ศัพท์ดังขึ้นเบื้องหลัง ชะตากรรมอันเลวร้ายของเหล่าโจรสลัดได้เริ่มต้น
ขึ้นแล้ว...